

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ไทย

An Over-Use of Preposition in Thai Newspapers

โดย

นางสาวสิริลักษณ์ หุ่นศรีงาม

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

2551

ISBN

ชื่อเรื่อง : การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ไทย

ผู้วิจัย : นางสาวศิริลักษณ์ หุ่นศรีงาม

สถาบัน : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปีที่พิมพ์ : 2551

สถานที่พิมพ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แหล่งที่เก็บรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

จำนวนหน้างานวิจัย 174 หน้า

: ศูนย์สนเทศและหอสมุด มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำสำคัญ : การใช้บุพบท, ภาษาหนังสือพิมพ์

ลิขสิทธิ์ : สงวนลิขสิทธิ์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้คือการสำรวจ รวบรวม แจกแจง จำแนกกลุ่ม และวิเคราะห์สาเหตุการใช้บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ ในคลังข้อมูลข่าวและบทความจากหนังสือพิมพ์กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 20,434,100 คำ ระหว่างวันที่ 1 มกราคม-31 พฤษภาคม ปี 2550 ซึ่งรณรงค์ให้เป็นปีภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ ร่วมกับข้อมูลสัมภาษณ์แบบเจาะลึกของผู้ให้สัมภาษณ์ 2 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายราชบัณฑิตยสถาน และฝ่ายผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์ เพื่อสะท้อนให้เห็นการใช้บุพบทในภาษาไทยปัจจุบัน และเพื่อรณรงค์ให้สื่อมวลชนใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเนื่องในปีภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ

จากแนวคิดเรื่องคำที่เกิดคู่กัน พบว่าสามารถจำแนกประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ตามชนิดของคำที่เป็นเงื่อนไขให้ปรากฏรวมได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ ประเภทนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข กริยาหรือกริยาลีเป็นเงื่อนไข และบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข ผลการวิจัยพบว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทที่พบมากที่สุดคือประเภทนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมากที่สุดคือ “ใน” และหัวข้อข่าวที่มีจำนวนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมากที่สุดคือ ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวการเมือง ส่วนสาเหตุการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมีทั้งที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ คือเกิดจากการสัมผัสภาษาและความเคยชิน และเกิดจากความตั้งใจของหนังสือพิมพ์เอง คือเกิดจากความจงใจของผู้เขียนและกระบวนการผลิตหนังสือพิมพ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปแบบของบุพบทสามารถตอบสนองความต้องการในการเขียนข่าวหรือบทความในหนังสือพิมพ์ซึ่งมีเงื่อนไขมากมายได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะเงื่อนไขเกี่ยวกับ “เนื้อที่” นอกจากนี้ ความสามารถในการเผยแพร่และเป็นแบบอย่างของหนังสือพิมพ์ก็ยิ่งทำให้ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านเคยชินกับรูปแบบที่ไม่จำเป็นโดยไม่รู้ตัวมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว “เลียน” ต่อๆ กันไป ดังนั้น บุพบทที่ไม่จำเป็นจึงมีแนวโน้มจะปรากฏในหนังสือพิมพ์รวมทั้งในภาษาไทยปัจจุบันมากขึ้น

เมื่อสำรวจการรับรู้และแก้ไขปัญห พบว่าทั้งสองฝ่ายเห็นว่าหนังสือพิมพ์ใช้รูปภาพโดยไม่
จำเป็นจริง แต่ยังไม่คิดว่าการใช้รูปภาพโดยไม่จำเป็นเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนแต่อย่างใด
อย่างไรก็ตาม พบว่าฝ่ายราชบัณฑิตยสถานเข้าใจเงื่อนไขการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์เป็นอย่างดี
ในขณะที่ฝ่ายหนังสือพิมพ์ก็มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและเต็มใจจะแก้ไขตาม
คำแนะนำของราชบัณฑิตยสถาน ดังนั้น แนวทางแก้ไขปัญหารูปภาพที่ไม่จำเป็นที่ตรงกับสาเหตุ
หากทั้งสองฝ่ายต้องการ ก็คือประสานงานวิชาการกับวงวิชาชีพเข้าด้วยกัน เพื่อสร้าง แนะนำ
ตลอดจนเผยแพร่แบบอย่างที่ถูกต้องและสอดคล้องกับเงื่อนไขของหนังสือพิมพ์ ให้หนังสือพิมพ์
เคยชินแล้วใช้เผยแพร่สู่สื่อด้วยกันและสู่สังคมอีกต่อหนึ่ง

DRPU

Title : An Over Use of Preposition in Thai Newspapers

Researcher: Miss Siriluck Hoonsringam

Institution : Dhurakij Pundit University

Year of Publication : 2008

Publisher : Dhurakij Pundit University

Sources : Dhurakij Pundit University

No. of page : 174 pages

Keyword : the Use of Preposition,

Copy right : All Right Reserved

Language in Newspapers

Abstract

The aim of the research is to survey, collect, digest, categorize overused prepositions in Thai newspapers and analyze the causes of them. 20,434,100-word-corpus of news and articles were collected by simple random sampling from Thai newspapers between January 1st and May 31st, 2007. The analysis together with in-dept interviews of 2 parties, fellows of the Royal Institute and concerned personnel in producing written entries in newspapers were to reflect the use of prepositions in current Thai and to raise awareness of correct prepositional usage among mass media in the year of Thai language, 2007 which was officially promoted as such in commemoration of His Majesty the King's 80th anniversary.

According to the concept of collocation, the research categorizes overused prepositions in newspapers from the word or phrase that might be condition or co-occur with them in a certain environment into 3 categories : conditional noun or noun phrase, conditional verb or verb phrase and conditional other preposition. The result indicates that the conditional noun or noun phrase category was found in highest frequency and the preposition “**nai**” was most frequently overused. The highest occurrences of overused prepositions were found in economic and political news. The causes of over use are **unintentional causes**: language contact and accustomed use or habit; and **intentional causes**: writers' intention and newspaper's production processes. In addition, it might be that the prepositional variants can always meet different requirements of news and newspaper article writing which is full of working conditions, especially the allocation of printing space. Moreover, with the intrinsic capability to lead and publicize of this printing media, many Thais-both readers and writers alike-are getting increasingly and unconsciously accustomed to these overused variants and naturally ‘**imitate**’ them over and over. Owing to this, the over use of preposition tends to appear more and more in newspapers and everyday Thai usage.

With the problem being raised to discuss with both parties, they acknowledged its presence but felt there is no urgency in solving it. However, the Royal Institute understands very well various conditions of Thai usage in newspapers while the media does have a positive attitude towards accuracy of Thai usage and it is willing to adopt the advice provided by the Royal Institute. The research found that the solution focusing directly at the causes of prepositional over use is that the academic circle joins forces with the professional circle to produce, introduce and publicize a correct model which responds to the working conditions of newspapers. The model will be accustomed and distributed by this media to its counterparts and then to a wider society.

DRU

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้เริ่มต้นขึ้นจากคำชี้แนะของอาจารย์ราศี เพชรสุข หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้บังคับบัญชาที่เคารพรักของผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา ความห่วงใยอาหาร ตลอดจนแรงสนับสนุนที่ท่านมีให้มาโดยตลอดเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ชรศิริ วงศ์วิภาณนท์ ที่ได้มอบคำปรึกษาแนะนำรวมทั้งถ้อยคำปลุกปลอบใจเป็นไฟส่องสว่างจนผู้วิจัยเห็นทางหาคำตอบในที่สุด

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ และขอบพระคุณผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร. นิตยา กาญจนะวรรณ คุณนิตยา สดวัฒนา คุณนิตยา หนูนิมิตร คุณสุจิตร์ ลีสงวนสุข คุณเสด็จ บุนนาค คุณปัทมพันธ์ จำอรุณ และคุณยุวดี เตชะไพฑูรย์สุข รวมทั้งคุณชูศรี งามประเสริฐ คุณทวิวัฒนา ทุนคุ้มทอง และเจ้าหน้าที่ราชบัณฑิตยสถานที่กรุณาอำนวยความสะดวกในวันสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยยังได้รับคำปรึกษาและความช่วยเหลืออย่างดีจากรองศาสตราจารย์ ดร. สรชัย พิศาลบุตร อาจารย์กมลทิพย์ อาร์ชอส อาจารย์ไพทยา มีศักดิ์ อาจารย์สุริรัตน์ ศิลป์ศรีกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์จุลศักดิ์ ชาญณรงค์ และลูกศิษย์ที่รัก ปิยะภา คุวิชรานนท์ จึงขอกล่าวคำขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณครอบครัวภาควิชาภาษาไทยและมิตรรักชาวศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ทุกคนที่ให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานสัมมนาวิจัยคณะฯ วันที่ 14 มีนาคม 2551

สุดท้าย ขอขอบคุณคุณเชาวฤทธิ์ ผลพานิช ผู้ช่วยคนสำคัญที่เอาใจใส่ในงานวิจัยนี้ยิ่งกว่าผู้วิจัยเอง และแม่รัสของลูกที่คอยเอาใจช่วยอยู่ใกล้ๆ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
บทที่ 1	บทนำ
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย
	สมมติฐานการวิจัย
	ข้อตกลงเบื้องต้น
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
บทที่ 2	แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
	ไวยากรณ์พรรณนากับไวยากรณ์สั่งสอน
	แนวคิดเรื่องการสัมผัสภาษา
	แนวเทียบ
	แนวคิดเรื่องคำที่เกิดคู่กันและสำนวน
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้บุพบทในภาษาไทย
	บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไทย
บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
	การสร้างคลังข้อมูล
	การสัมภาษณ์ผู้มีส่วนร่วมในการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ และราชบัณฑิตยสถาน
	ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย
	การวิเคราะห์ข้อมูล
	นियามศัพท์
	ข้อจำกัดของการวิจัย

บทที่ 4	การวิเคราะห์การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์	28
	การจำแนกประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์	28
	นามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	30
	กริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข	47
	บุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข	75
	การวิเคราะห์แนวโน้มการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น	87
บทที่ 5	การวิเคราะห์สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์	92
	การรับรู้ปัญหาของผู้เกี่ยวข้อง และแนวทางแก้ไข	
	สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์	92
	การรับรู้ปัญหาของผู้เกี่ยวข้อง	111
	แนวทางแก้ไขการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์	120
บทที่ 6	สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	123
	สรุปผลการวิจัย	123
	อภิปรายผล	131
	ข้อเสนอแนะ	133
บรรณานุกรม		135
ภาคผนวก		
	ก. บทสัมภาษณ์	
	ข. ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็น เพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	32
2	จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “ของ” โดยไม่จำเป็น เพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	36
3	จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็น เพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	42
4	จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “สำหรับ” โดยไม่จำเป็น เพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	46
5	จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	47
6	ความถี่ของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น ประเภทที่มีกริยาหรือกริยวลีเป็นเงื่อนไข	74
7	ความถี่ของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น ประเภทที่มีบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข	80
8	จำนวนและร้อยละของประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น ในหนังสือพิมพ์	80
9	บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์จำแนกตาม ชนิดของคำที่เป็นเงื่อนไขการใช้	81
10	ความถี่ของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นแต่ละประเภทจำแนกตาม หัวข้อข่าวและบทความ	85
11	การปรากฏของรูปแปรที่ไม่จำเป็นเทียบกับรูปแปรที่พึงประสงค์	87

สารบัญแผนภูมิ

ภาพที่		หน้า
1	ความถี่ของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	46
2	ความถี่ของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น ประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข	74
3	บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์จำแนกตาม ชนิดของคำที่เป็นเงื่อนไขการใช้	81

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาของปัญหา

พุทธศักราช 2550 นี้ ราชบัณฑิตยสถานร่วมกับกระทรวงวัฒนธรรม ส่วนราชการและภาคเอกชน โดยเฉพาะสื่อมวลชน รณรงค์ให้เป็นปีภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ เนื่องในปีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จุดมุ่งหมายสำคัญคือการส่งเสริมให้คนไทยหันมาพูดและใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพการใช้ภาษาในการสื่อสารทั้งในวงวิชาการและวงวิชาชีพ และเพื่อรักษาภาษาไทยมิให้แปรเปลี่ยนไปในทางที่เสื่อม ตามรอยเบื้องพระยุคลบาทพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ผู้ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจบำรุงรักษาภาษาไทยสืบเนื่องมาโดยตลอด

การรณรงค์ดังกล่าวนี้ชวนให้ผู้วิจัยนึกถึงปัญหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยเรื่องหนึ่งที่มีผู้กล่าวว่าเกือบเข้าขั้นวิกฤติ (สุมาลี วีระวงศ์, 2549 : 105) นั่นคือ ปัญหาการใช้บุพบทไม่ถูกต้อง

“...ไม่เพียงแต่คำที่เป็นประธานและกริยาหลักของประโยค ซึ่งถือเป็นแก่นของสารเท่านั้น แม้แต่คำเล็กคำน้อยอย่าง**บุพบท** คำเชื่อม คำช่วยกริยา ลักษณนาม ฯลฯ เหล่านี้ก็ปล่อยปละละเลยไม่ได้ เพราะถ้าใช้ผิดไป ไม่เพียงแต่ทำให้กำกวม ขาดความสละสลวย บางทีถึงแก่เพี้ยนพลาด กลับความ หรือเสียความทีเดียว...

บางทีเรื่องที่น่าจะรณรงค์ก่อนเป็นการเร่งด่วน เห็นจะได้แก่การใช้**บุพบท** เสียกระมัง เพราะปัจจุบันเกือบจะเข้าขั้นวิกฤติอยู่แล้ว ถ้าพิจารณาจากตัวอย่างการใช้ในสื่อมวลชน ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วารสาร และแม้แต่นั่งสื่อเล่ม ลักษณะเด่นของวิกฤตเท่าที่ปรากฏ คือการใช้**บุพบท**ซ้ำซากอยู่เพียงไม่กี่คำ โดยไม่พะวงสังเกตว่าจะเข้ากับสำนวนความของบริบทหรือไม่ และในที่ที่ควรใช้ก็ไม่ใช้ **โพลไปใช้ในที่ไม่ควรใช้**”

ผู้วิจัยสนใจประเด็น **“โพลไปใช้ในที่ไม่ควรใช้”** เป็นพิเศษ โดยเฉพาะเมื่อใช้แล้วทำให้ประโยคฟุ่มเฟือย เปลืองเนื้อที่โดยไม่จำเป็น เช่น

- ก. นี่เป็นเรื่องของการกระจายอำนาจในการเมืองในยุคนี้แก่ประชาชน
- ข. เขาสนใจในกีฬาเกือบทุกชนิด
- ค. เด็กๆ ไม่พอใจกับผลสอบของตัวเอง

ที่น่าแปลกคือปัญหาการใช้บุพบทลักษณะนี้เกิดขึ้นในหนังสือพิมพ์ จัดแย้งอย่างยิ่งกับปัจจัยซึ่งเชื่อว่าเป็นเครื่องกำหนดลักษณะภาษาหนังสือพิมพ์ ได้แก่ เนื้อที่อันจำกัด และ วิธีสื่อสารที่ฉับไวและเข้าใจง่ายที่สุด เช่นคำให้สัมภาษณ์ของ ฐาตุร บุนปาน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ข่าวสด (อรชฯ, 2549 : 74) ที่ว่า

“มันมีคำเชื่อมไม่ได้หรือครับ มีคำเชื่อมก็รุงรัง และ ซึ่ง แต่ ก็ กับ อะไรอย่างนี้ มันไม่เป็นภาษาของหัวหนังสือพิมพ์ ภาษาหนังสือพิมพ์ไม่ว่าต่างประเทศหรือเมืองไทยเหมือนกัน คือต้องใช้พื้นที่อันจำกัดให้เป็นประโยชน์มากที่สุด สื่อความหมายออกมาได้มากที่สุด ถ้าคุณมีคำว่า และ ก็ แต่ แก่ กับ อะไรแบบนี้ดูล้มเหลวแล้วละ ถือว่าหาคำมาใช้ไม่ได้”

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) จะอธิบายความหมายของบุพบทเป็นรายคำพร้อมตัวอย่างสั้นๆ 2-3 ตัวอย่าง บุพบทแต่ละคำจะเรียงอยู่ตามลำดับคำปกติ ไม่ได้มีการจำแนกหรือรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่ ต่างจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษซึ่งมักมีหน้าอ้างอิงสำหรับอธิบายวิธีใช้และให้ตัวอย่างอย่างชัดเจน ส่วนตำราไวยากรณ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับและมีวางขายทั่วไปเพื่อให้ผู้ใช้ภาษาหาซื้อได้ เช่น **หลักภาษาไทย** ของพระยาอุปกิตศิลปสาร หรือ **หลักภาษาไทย** ของกำชัย ทองหล่อ ก็ระบุวิธีใช้บุพบทรวมทั้งตัวอย่างไว้ไม่มากนัก เช่น กำชัย ทองหล่อ (2533 : 280) กล่าวไว้เพียงว่า “คำบุพบทไม่ควรใช้พร่ำเพรื่อ ถ้าเป็นที่รู้ความหมายกันอยู่โดยทั่วไปแล้ว ก็มักจะละบุพบทไว้ในฐานะเข้าใจ เช่น นักเรียนไปโรงเรียน เด็กนอนเตียง หนังสือฉันอยู่บ้าน”

หมายความว่า หลักเกณฑ์ที่ง่ายที่สุดในการใช้บุพบท คือ **ใช้เท่าที่จำเป็น พอให้ผู้ส่งและผู้รับสารเข้าใจตรงกัน** ดังนั้น วิธีใช้บุพบทที่ปรากฏในตำราไวยากรณ์จึงตรงกับความต้องการพื้นฐานของหนังสือพิมพ์เป็นที่สุดแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเกิดคำถามสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ว่า เพราะเหตุใดผู้เขียนข้อเขียนในหนังสือพิมพ์จึงใช้บุพบทเกินความจำเป็นในการสื่อสาร และเกินความต้องการพื้นฐานของตน ปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเกิดจากความไม่ระมัดระวังเท่านั้น หรือ ถ้าไม่ใช่เกิดจากสาเหตุใดบ้าง หรือวิธีการใช้บุพบทในปัจจุบันจะเปลี่ยนแปลงไปจากหลักเกณฑ์ข้างต้นแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง จะอธิบายด้วยทฤษฎีหรือแนวคิดทางภาษาศาสตร์ใดได้บ้างหรือไม่

มีนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางภาษาหลายคน กล่าวถึงการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นบางกรณีว่าเป็นเพราะ “ติดมาจากสำนวนภาษาอังกฤษ” เช่น จ้างนงค์ ทองประเสริฐ (2542) กล่าวถึงบุพบท “ของ” ที่ใช้โดยไม่จำเป็นไว้ว่า

“...ในเวลาตรวจรายงานการประชุมฯ ของวุฒิสภา ก็ได้พบสำนวนฝรั่งอีกสำนวนหนึ่งก็คือสำนวนที่ต่อดังคำว่า “ของ” เช่น “ในเรื่องของ” “ในกรณีของ” ฯลฯ เราก็ได้ตัดคำว่า “ของ” ออก เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น เช่น “ในเรื่องของการส่งสินค้าออก” เราก็แก้เป็น “ในเรื่องการส่งสินค้าออก” หรือสำนวน เช่น “ในกรณีของการส่งสินค้าเข้ามา” ก็แก้เป็น “ในกรณีส่งสินค้าเข้ามา” ในกรณีดังกล่าวมานี้ แม้ไม่มีคำว่า “ของ” ก็อ่านรู้เรื่อง สำนวนอย่างนี้ก็คงติดมาจากสำนวนภาษาอังกฤษที่ว่า “story of” หรือ “in the case of” นั่นเอง...”

ข้อความดังกล่าวปรากฏอยู่ใน “จดหมายข่าวราชบัณฑิตยสถาน” ซึ่งเป็นเอกสารเผยแพร่ความรู้และหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องสู่สาธารณะ จากราชบัณฑิตยสถานซึ่งเป็นหน่วยงานกลางที่มีหน้าที่ดูแลรักษามาตรฐานภาษา อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้หรือไม่ว่า หลักเกณฑ์การใช้ภาษาดังกล่าว อาจสื่อไปไม่ถึงผู้ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ด้วยสาเหตุบางประการ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็น่าสนใจหาคำตอบว่าสาเหตุดังกล่าวมีอะไรบ้าง และเกิดจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือทั้งสองฝ่าย ที่สำคัญ ทั้งสองฝ่ายรับรู้และมีแนวทางการแก้ไขปัญหานี้หรือไม่และอย่างไร

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ไทย เพื่อวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ ประการแรก คือ สำรวจและรวบรวมบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ เพื่อสะท้อนให้เห็นการใช้บุพบทในภาษาไทยปัจจุบัน ประการที่สอง แจกแจงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ขณะนี้ บุพบทคำใดบ้างที่ใช้โดยไม่จำเป็น สามารถจำแนกกลุ่มเป็นลักษณะหรือรูปแบบใดบ้าง มากน้อยอย่างไร และแต่ละรูปแบบมีสาเหตุมาจากอะไรบ้าง การสำรวจรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว อาจแสดงให้เห็นแนวโน้มการแปรหรือเปลี่ยนแปลงการใช้บุพบทในอนาคตอีกด้วย

ประการสุดท้าย คือ การสำรวจการรับรู้และแก้ไขปัญหาคำการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น ของผู้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหานี้ ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์ และราชบัณฑิตยสถาน โดยใช้การสัมภาษณ์ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้มากที่สุด

“...media usage is believed to influence and represent people’s use of and attitudes towards language or certain linguistic features in a speech community... newspapers represent a standard form of professionally written language that reaches a large number of people on a regular basis and, therefore, it is particularly interesting from the viewpoint of standardization and linguistic norm enforcement.”

(Bell, 1998 ; Cotter, 1999)

ข้อความข้างต้นชี้ให้เห็นว่า แม้ภาษาหนังสือพิมพ์เองจะมีใช้ภาษามาตรฐาน แต่ก็มี ความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับภาษามาตรฐานอยู่อย่างแน่นแฟ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หนังสือพิมพ์เป็นแหล่งเผยแพร่แบบอย่างภาษาแก่มวลชนอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าผู้เขียนจะตั้งใจหรือไม่ เพราะฉะนั้น วัฒนธรรมก็อย่างยั่งยืนเพื่อให้สื่อมวลชนใช้ภาษาให้ถูกต้อง คือ ประสานให้ผู้รักษาภาษากับผู้ใช้ภาษามีความเข้าใจร่วมกัน สร้าง “สะพานเชื่อม” ระหว่างผู้รักษาภาษาที่ยืนคาคหวังหรือวิพากษ์วิจารณ์อยู่บนถนนสายที่หนึ่ง กับผู้ใช้ภาษาจริงบนถนนสายที่สอง ซึ่งอาจปฏิเสธถนนสายแรกมาโดยตลอด เพราะไม่เคยรู้ว่ากฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์มิได้ซับซ้อนแต่อย่างใด ทั้งยังสอดคล้องกับความต้องการหรือเงื่อนไขในการใช้งานจริงของตนเป็นอย่างยิ่ง

การศึกษาวิเคราะห์ปัญหาภาษาที่เกิดขึ้นในหนังสือพิมพ์อย่างจริงจังในที่นี้ จึงน่าจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อวงการหนังสือพิมพ์เอง และต่อส่วนรวม คือ ได้เผยแพร่แบบอย่างที่ถูกต้อง ถือเป็น การร่วมรณรงค์เพื่อบำรุงรักษาภาษาไทยในปีภาษาไทยเฉลิมพระเกียรตินี้ด้วย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อสำรวจและรวบรวมบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นการใช้บุพพทในภาษาไทยปัจจุบัน และแนวโน้มการแปรหรือเปลี่ยนแปลงการใช้บุพพทในอนาคต

2.2 เพื่อแจกแจง จำแนกกลุ่ม และวิเคราะห์สาเหตุของคำบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็น

2.3 เพื่อสำรวจการรับรู้และแก้ไขปัญหาการใช้บุพพทโดยไม่จำเป็น ของผู้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหานั้น ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์ และราชบัณฑิตยสถาน

2.4 เพื่อร่วมรณรงค์ให้สื่อมวลชนใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง เนื่องในปีภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 คำบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์สามารถสะท้อนให้เห็นการใช้นิพจน์ในภาษาไทยปัจจุบันและแนวโน้มการแปรหรือเปลี่ยนแปลงการใช้นิพจน์ในอนาคต

3.2 มีคำบุพบทหลายคำที่ใช้กัน โดยไม่จำเป็น สามารถจำแนกเป็นกลุ่มหรือรูปแบบที่แตกต่างกันได้หลายรูปแบบ

3.3 การใช้นิพจน์โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์เกิดจากสาเหตุหลายประการ

3.4 ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์บางส่วนยังไม่ได้รับรู้หรือหาแนวทางแก้ปัญหาการใช้นิพจน์โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ ในขณะที่บางส่วนอาจรับรู้แล้ว แต่ยังไม่มีความเห็นแนวทางแก้ปัญหา

3.5 หลักเกณฑ์การใช้ภาษาต่างๆ จากราชบัณฑิตยสถานอาจสื่อไปไม่ถึงผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ด้วยสาเหตุบางประการ

4. ข้อตกลงเบื้องต้น

งานวิจัยนี้จะพิจารณาเฉพาะปัญหาการใช้นิพจน์โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ ไม่พิจารณาปัญหาอื่นๆ เช่น การใช้นิพจน์ผิดคำ เช่น ดาวในฟ้า, แหล่งสร้างปัญญาภายใต้สิ่งแวดล้อมที่ดี

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 เป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลและสถิติการใช้นิพจน์โดยไม่จำเป็นในภาษาไทยปัจจุบัน

6.2 ทราบแนวโน้มการแปรหรือเปลี่ยนแปลงการใช้นิพจน์ในอนาคต

6.3 ทราบลักษณะหรือรูปแบบการใช้นิพจน์โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ตลอดจนสาเหตุการใช้

6.4 ทราบระดับการรับรู้และแก้ไขปัญหาผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์และราชบัณฑิตยสถาน อันจะนำไปสู่วิธีแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ

6.5 ร่วมรณรงค์ภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ โดยแบ่งออกเป็น 4 หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อแรก ไวยากรณ์พรรณนา กับ ไวยากรณ์สั่งสอน หัวข้อที่สอง แนวคิดเรื่องการสัมผัส ภาษา หัวข้อที่สาม แนวคิดเรื่องแนวเทียบ และหัวข้อที่สี่ แนวคิดเรื่องคำที่เกิดคู่กันและสำนวน ส่วนงานวิจัยหรือบทความที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อแรกคือ งานวิจัยเกี่ยวกับบุพบทในภาษาไทย และหัวข้อที่สองคือ งานวิจัยและบทความเกี่ยวกับการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1.1 ไวยากรณ์พรรณนา กับ ไวยากรณ์สั่งสอน

ไวยากรณ์พรรณนา (Descriptive Grammar) เกิดขึ้นจากการศึกษาภาษาเพื่อพรรณนา ระบบหรือลักษณะของภาษาใดๆ ตามที่ปรากฏจริง โดยไม่ให้ความสำคัญกับเรื่องกฎเกณฑ์ทาง ไวยากรณ์ของภาษามาตรฐาน โดยมีสมมติฐานว่าภาษาไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว เนื่องจากมีการใช้ที่แตกต่างกันไป การแปรหรือการเปลี่ยนแปลงของภาษาจึงเป็นเรื่องธรรมชาติและไม่มีภาวะภาษาวิบัติ (วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, 2527) การพยายามพรรณนาภาษาตามจริงโดยมิได้หาข้อบกพร่องหรือแก้ไขแม้จะเห็นว่าไม่ตรงตามภาษามาตรฐาน เช่น การศึกษาภาษา “ที่ปรากฏใช้จริง” ในรายการโทรทัศน์ โฆษณา หรือหนังสือพิมพ์ จัดเป็นการศึกษาภาษาตามแนวไวยากรณ์พรรณนา

Descriptive Grammar, identifying one of the main aims of the subject-to give a comprehensive, systematic, objective and precise amount of the pattern and use of a specific language or dialect, at a particular point in time...the aim of descriptive linguistics is to describe the facts of linguistic usage as they are, and not how they ought to be, with reference to some imagined ideal state.

(David Crystal, 1991)

ไวยากรณ์พรรณนาแตกต่างจากไวยากรณ์สั่งสอน (Prescriptive Grammar) ซึ่งเป็นการศึกษาภาษาเทียบกับระบบที่ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาประเมินและกำหนดขึ้น โดยที่ผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวมีสมมติฐานว่าภาษาควรมีกฎเกณฑ์ที่ถูกต้องกำกับไว้เป็นมาตรฐาน การใช้ภาษาแบบที่เบี่ยง

เบนไปจากกฎเกณฑ์นั้นถือว่าบกพร่องและอาจทำให้ภาษาวิบัติ จึงควรค้นหาข้อผิดพลาดเหล่านั้นแล้วแก้ไข

Prescriptive Grammar is any approach with attempt to lay down rule of correctness as to show language should be used. Using such criteria as purity, logic, history or literary excellence, prescriptive aims to preserve imagined standards by insisting on norms of usage and criticizing departures from these norms.

(David Crystal, 1991)

มีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาภาษาตามแนวไวยากรณ์สั่งสอน โดยมุ่งทดสอบให้เห็นว่าผิดไปจากหลักเกณฑ์มาตรฐานของภาษาหรือไม่ เช่น การศึกษาภาษา “ที่บกพร่อง” ในรายการโทรทัศน์ โฆษณา หรือหนังสือพิมพ์ จัดเป็นการศึกษาภาษาตามแนวไวยากรณ์สั่งสอน

นักไวยากรณ์พรรณานำไม่เห็นด้วยกับสมมติฐานดังกล่าว วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2532 : 22) กล่าวว่า นักไวยากรณ์สั่งสอนมักคิดว่าตนมีหน้าที่วางกฎเกณฑ์การใช้ภาษา ทั้งที่นักไวยากรณ์ควรเป็นเพียงผู้สังเกตปรากฏการณ์ธรรมชาติของภาษาหรือลักษณะภาษา แล้วพยายามค้นหาระเบียบและกฎเกณฑ์ที่แท้จริงจากสิ่งที่พบ มิใช่กำหนดขึ้นเอง ความคิดดังกล่าวทำให้ไวยากรณ์สั่งสอนคล้ายสมัย ใช้อัตวิสัย ไม่เป็นระบบ และไม่ยืดหยุ่นพอที่จะนำมาประเมินการใช้ภาษาที่มีรูปแบบหรือวัตถุประสงค์อันหลากหลาย เช่นเดียวกับที่ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2548 : 129) กล่าวไว้ว่า

“...มีความคิดที่ขัดต่อธรรมชาติอย่างมาก คือพยายามจะไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลง ถ้ามีความเปลี่ยนแปลงขึ้น มีผู้ร้องว่าใช้ภาษาผิด ที่จริงในการใช้ภาษาของตนเอง ไม่มีใครจะว่าผิดหรือว่าถูกได้ เพราะว่าจะไม่มีผู้ใดเชื่อฟังผู้ใด ถ้าจะมีการวิจารณ์การใช้ภาษา จำเป็นจะต้องชี้แจงว่ามีความแจ่มแจ้งหรือไม่ ก่อความสับสนหรือไม่ ก้าวมเพราะอะไร ...”

ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 1 ว่า ตำราไวยากรณ์ของไทย 2 เล่มซึ่งเป็นที่ยอมรับและมีวางขายทั่วไปเพื่อให้ผู้ใช้ภาษาหาซื้อได้ คือ ตำราหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร และหลักภาษาไทย ของกำชัย ทองหล่อ ตำราทั้งสองเล่มมีเนื้อหาใกล้เคียงกัน และล้วนเป็นตำราในแนวไวยากรณ์สั่งสอนที่ถูกโจมตีว่าอ้างอิงภาษาอื่นมากเกินไป คำอธิบายเน้นหนักไปในเรื่องหลักการใช่มากกว่าจะอธิบายตัวภาษา นอกจากนี้ ยังเน้นการอธิบายเป็นรายคำ (แต่ไม่ใช่ทุกคำ) ซึ่งมีกรณียกเว้นมาก การวิเคราะห์ใช้อัตวิสัย และไม่เป็นระบบ ดังคำอธิบายที่ตัดตอนมา (พระยาอุปกิตศิลปสาร, 2533 : 100, 102, 155) ต่อไปนี้

“บุพบทนำหน้ากรรม คือ คำว่า **ซึ่ง** แก่ เช่น คนต้องอาศัยซึ่งกันและกัน หรือ ถึงแก่กรรม ลูแก่โทษ เห็นแก่หน้า เป็นต้น **ที่จริงบุพบทที่ใช้นำหน้ากรรมการก (ผู้ถูกกระทำ) ในภาษาไทยเราไม่นิยมใช้เลย มักชอบใช้กรรมการกลอยๆ** ว่า เขาชอบเด็ก เขาชอบฉัน คำ **ซึ่ง** ที่ใช้นำหน้ากรรมการกมักคิดมาจากหนังสือเทศน์ ส่วนคำว่า **แก่** บัดนี้ไม่ได้ใช้แล้ว มีใช้อยู่บ้างก็เป็นคำพิเศษ เช่น ใช้แก่กริยาถึง และกริยาเห็น เช่น ถึงแก่กรรม ลูแก่โทษ เห็นแก่หน้า

หมายเหตุ: บุพบทที่นำหน้ากรรมการกนี้ ในภาษาสามัญไม่นิยมใช้โดยมาก แต่คำ **ซึ่ง** ยังคงใช้อยู่บ้างในสำนวนคิดมาจากหนังสือเก่า หรือใช้ประโยคที่มีภาคกริยาชื่อยาว เมื่อใส่ **ซึ่ง** เข้าจะได้รู้ง่ายว่าเป็นภาคกรรมของประโยคนั้นๆ เช่น ผู้ใดมา ก็ดี ให้ผู้อื่นมา ก็ดี **ซึ่ง** ล้วนมีชีวิต เป็นต้น **ข้อหลังยังมีประโยชน์ควรเลือกใช้ตามควร”**

“...ในความหมายกว้างๆ เราจึงไม่ต้องใช้บุพบทเชื่อมก็ได้ เช่น “อยู่บ้าน” ดังนี้ คำบ้าน ก็เป็นบทประกอบบอกสถานที่อยู่แล้ว ถ้าจะให้ความหมายละเอียดยิ่งขึ้นก็เติมบุพบทลงไปว่า “อยู่ในบ้าน อยู่ใกล้บ้าน” เป็นต้น หรือบางแห่งเรารู้ความหมายกันทั่วไปแล้ว เช่น “นอนเตียง นั่งเก้าอี้” เช่นนี้ก็ไม่นิยมใส่บุพบทว่า “นอน**บน**เตียง นั่ง**บน**เก้าอี้” ให้เป็นการยืดยาว ตัวอย่างเช่นนี้มีในภาษาไทยมากมาย เช่น ว่ายน้ำ กินตะเกียบ บางแห่งเลยกลายเป็นคำประสมไปก็มี...”

“ใน บอกภายในบริเวณอีกชั้นหนึ่ง เช่น ในทึบ ในห้อง ในบ้าน ในเมือง และมักใช้เชื่อมกับกรรมกริยาที่เกี่ยวกับจิตใจ เช่น เขากำหนดในกามคุณ เขาผลิตเพลินในดนตรี เขาแค้นใจ ในคำพูดท่าน...ถึงกรรมกริยาที่เกี่ยวกับจิตใจทำนองนี้ เช่น เขารักเมีย เขาหลงเมีย เขาเชื่อเมีย เขาโกรธเมีย ถ้าแปลงกริยาเหล่านี้มาเป็นอาการนาม แล้วบทรกรรมข้างท้ายกริยานั้นๆ (เช่น เมีย) ก็มักกลายเป็นวิเศษณการบอกสถานที่ไป ใช้ ใน นำหน้า เช่น ความรักในเมีย ความหลงในเมีย ความเชื่อในเมีย ความโกรธในเมีย **ทั้งนี้เนื่องมาจากแบบบาลี** ถ้าจะใช้เป็นบทรกรรมคงที่อยู่ เช่น ความรักเมีย ก็ได้ แต่ต้องนับเป็นนามวลีกลุ่มเดียวกัน”

จะเห็นได้ว่าคำอธิบายแม้จะเน้นหนักในเรื่องหลักการใช้ แต่ก็มิได้ระบุเกณฑ์ที่แน่นอนเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะประเด็นการเลือกใส่หรือไม่ใส่บุพบทที่ว่า **“ข้อหลังยังมีประโยชน์ควรเลือกใช้ตามควร”** ก็มิได้ตัดสินลงไปว่า**ที่ควรใช้คืออย่างไรมากกว่า** เพราะฉะนั้น ผู้ที่จะใช้ตำรานี้อ้างอิงหรือตัดสินความถูกต้องได้ย่อมต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษา ซึ่งมีพื้นฐานภาษาดีพอที่จะเข้าใจความเคร่งครัดระคนยึดหยุ่นของผู้เขียน หาไม่แล้วก็จะอาจนำไปอ้างอิงหรือตัดสินแบบผิดๆ และไม่สามารถอธิบายให้ผู้อื่นฟังและเชื่อถือตามได้ จนทำให้เกิดปัญหา **“ไม่มีผู้ใดเชื่อฟังผู้ใด”** อย่างที่ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณกล่าวถึง

หากพิจารณาในแง่การใช้ภาษาให้เกิดประสิทธิผลและเหมาะสมแก่วัตถุประสงค์ กลวิธี หรือเงื่อนไขข้อจำกัดต่างๆ ด้วยแล้ว การศึกษาภาษาโดยใช้มุมมองของไวยากรณ์ทั้งสองแนวอย่างเหมาะสมกลมกลืน น่าจะเกิดประโยชน์มากกว่าพิจารณาเพียงมุมเดียว กล่าวคือ หากพิจารณาภาษาตามแนวไวยากรณ์พรรณนา ก็จะเห็นลักษณะภาษาที่ปรากฏจริงได้อย่างเป็นระบบ มีข้อมูลจริง ยืนยัน และทันต่อยุคสมัย แต่หากพิจารณาตามไวยากรณ์สั่งสอนโดยตัดเรื่องการตัดสินใจคิดตามอวัตรียออกไป เหลือแต่แนวทางหรือเกณฑ์ที่ชัดเจนสำหรับเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสื่อสาร ก็จะทำให้เห็นข้อดีข้อด้อยของลักษณะภาษาที่ปรากฏใช้นั้น และสามารถชี้แจงตลอดจนชักชวนให้ผู้ใช้เลือกใช้ภาษาแบบที่ดีกว่าได้ ดังที่ ม.ล. บุญเหลือเสนอไว้

หากใช้แต่แนวคิดของไวยากรณ์พรรณนา ชื่อของงานวิจัยนี้ น่าจะเป็น “การใช้บุพบทในหนังสือพิมพ์ไทย” คือ เป็นการพรรณนาให้เห็นปรากฏการณ์การใช้บุพบทในภาษาเฉพาะ คือภาษาหนังสือพิมพ์เท่านั้น แต่ผู้วิจัยตั้งชื่อว่า “การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ไทย” เพราะเริ่มต้นจากข้อสังเกตที่ว่าหนังสือพิมพ์มีพื้นที่จำกัด จึงน่าจะเน้นลักษณะภาษาที่พึงปรากฏได้ว่า ควรเป็นภาษาที่กระชับที่สุด เพราะฉะนั้น แม้ในข้อมูลจะปรากฏรูปแบบของการใช้บุพบทหลายรูป แต่ผู้วิจัยก็จะใช้ข้อสังเกตดังกล่าวตัดสินใจให้มีรูปที่เหมาะสมที่สุด ประเด็นนี้เองที่ผู้วิจัยคิดว่าตนเองกำลังใช้มุมมองของไวยากรณ์สั่งสอน แม้จะมีได้ตัดสินใจโดยใช้อวัตรียหรือความชอบใจส่วนตัวเท่านั้น ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยก็ได้ตัดสินใจว่าการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเป็นเรื่องที่ต้องแก้ไขทันที แต่จะต้องวิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาไม่ใช้รูปภาษาที่พึงปรากฏ เพื่อให้เห็นลักษณะภาษาควักไปกับเหตุผลเบื้องหลัง จะได้ใช้ผลวิเคราะห์ที่แจ่มแจ้ง อธิบาย รวมถึงใช้แก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพได้หากผู้ใช้ภาษายอมรับและต้องการ เพราะฉะนั้น อาจถือได้ว่าคำถามและเป้าหมายของงานวิจัยนี้เกิดขึ้นตามแนวคิดของไวยากรณ์สั่งสอน ส่วนวิธีหาคำตอบจะเป็นไปตามแนวคิดของไวยากรณ์พรรณนา ซึ่งจะรวบรวมและวิเคราะห์สิ่งที่เกิดขึ้นจริงไปตามเงื่อนไขปัจจัยหรือความต้องการจริงของผู้ใช้ภาษา อย่างไรก็ตาม ท้ายที่สุดแล้วผู้ใช้ภาษาเองจะเป็นผู้ประเมินและตัดสินใจว่าต้องการแก้ไขอย่างไรหรือไม่

1.2 แนวคิดเรื่องการสัมผัสภาษา (Language Contact)

ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 1 ว่ามีนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางภาษาหลายคนกล่าวถึงการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นบางกรณีว่าเป็นเพราะ “*ติดมาจากสำนวนภาษาอังกฤษ*” ผู้วิจัยจึงจะกล่าวถึงแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาหนึ่งที่มีต่ออีกภาษาหนึ่ง จนอาจทำให้ภาษานั้นมีการเปลี่ยนแปลง แนวคิดดังกล่าวคือเรื่อง “การสัมผัสภาษา”

อมรา ประดิษฐ์รัฐสินธุ์ (2548 : 93, 102) อธิบายแนวคิดเรื่องการสัมผัสภาษาไว้ว่า “ปรากฏการณ์ที่เรียกว่า การสัมผัสภาษา มักเกิดขึ้นตามธรรมชาติในสังคมของผู้ที่รู้หลายภาษา สังคมไทยก็จัดเป็นสังคมหลายภาษาเช่นกัน คนที่อยู่ในสังคมไทยส่วนมากสามารถที่จะเข้าใจหรือพูดได้หลายภาษา ดังนั้น ภาษาไทยจึงสัมผัสภาษาอื่นๆ มาเป็นเวลานานแล้ว เช่น คนไทยเชื้อสายจีนพูดจีนปนไทย คนสุรินทร์พูดไทยปนเขมร คนอีสานพูดไทยปนลาว เป็นต้น การสัมผัสภาษาก่อให้เกิดปรากฏการณ์ทางภาษาอย่างหนึ่งก็คือ การปนภาษา ความหมายที่กว้างที่สุดของการปนภาษาก็คือ การใช้ภาษาหนึ่งในทุกระดับหรือทุกรูปแบบปนกับอีกภาษาหนึ่งของผู้พูด เช่น การใช้คำวลี ลักษณะทางเสียง ประโยค หรือข้อความต่อเนื่องยาวๆ ในภาษาอังกฤษปนเข้าไปในการพูดภาษาไทย เป็นต้น”

การสัมผัสภาษาทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ ภาษาสองภาษาที่สัมผัสกันในตัวผู้รู้สองภาษาจะมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน มากบ้างน้อยบ้าง จนภาษาทั้งสองค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเพราะได้รับอิทธิพลจากอีกภาษาหนึ่ง การที่ภาษา ก มีอิทธิพลทำให้ภาษา ข เปลี่ยนแปลงนี้เรียกว่า ภาษา ก “แทรกแซง” ภาษา ข เช่น คนไทยที่พูดทั้งภาษาไทยและอังกฤษ ภาษาไทยของเขา ก็จะเข้าไปแทรกแซงภาษาอังกฤษ ทำให้ภาษาอังกฤษของเขามีลักษณะของภาษาไทยปรากฏ เช่น มีการออกเสียงบางเสียงแบบไทยหรือใช้รูปประโยคแบบไทย ในทางกลับกัน ภาษาอังกฤษก็จะแทรกแซงภาษาไทยเช่นกัน ทำให้ภาษาไทยที่พูดเป็นภาษาไทยปนเทศ คือ อาจมีรูปแบบที่ต่างจากภาษาไทยแท้ๆ ตัวอย่างเช่น มีสำนวนภาษาอังกฤษปรากฏ

รูปแบบหนึ่งของภาษาไทยซึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาอังกฤษตามที่อมรากล่าวถึงได้แก่ การใช้บุพบทนำหน้าคำนาม และการใช้สำนวนแบบอังกฤษ เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ในวันจันทร์ที่ ๑๑ นี้ เจ้าชายแห่งอังกฤษ...

นักเรียนมีความสนใจในเรื่องการผสมเทียม

เขาพอใจกับการเยือนสหภาพโซเวียตครั้งนี้มาก

อมราอธิบายว่า ลักษณะบางประการที่สังเกตได้ว่าไม่ใช่ภาษาไทยดั้งเดิม เกิดขึ้นเพราะรับมาจากต่างประเทศ จนทำให้บางคนเรียกลักษณะดังกล่าวว่า “สำนวนต่างประเทศ” นั้น อาจผ่านกระบวนการที่เรียกว่า “การปรับเปลี่ยนเป็นภาษาไทยสมัยใหม่” (modernization of Thai) ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลงจากภาษาไทยแบบดั้งเดิม (traditional) มาเป็นภาษาไทยสมัยใหม่ (modern) แล้ว

ตัวอย่างภาษาไทยสมัยใหม่ที่อมรยกมาแสดง ได้แก่ การใช้บุพบทด้วยความถี่สูง การใช้ประโยคกรรมวาจกมากขึ้น และการแปลงเป็นนามวลีมากขึ้น ตัวอย่างที่น่าสนใจคือ การใช้บุพบทด้วยความถี่สูง อมรากล่าวถึงวิทยานิพนธ์ของนันทวัน ผลฉาย (2532) เรื่อง ลักษณะภาษาไทยในงานแปลวิชาการ ซึ่งพบว่า งานแปลวิชาการจากภาษาอังกฤษเป็นไทย มีการใช้บุพบทในภาษาไทยที่แปลสูงกว่าในภาษาไทยที่เขียนเองเป็นเท่าตัว นันทวันสรุปว่า การใช้บุพบทมากขึ้นเป็นผลของการถ่ายทอดลักษณะภาษาอังกฤษเข้ามาในภาษาไทย

การแปลจึงเป็นปัจจัยประการสำคัญที่ทำให้วิธีใช้บุพบทของภาษาอังกฤษแทรกแซงเข้ามาในภาษาไทย อมรา (2548 : 145) กล่าวว่า สังคมไทยนำความรู้เข้ามาจากต่างประเทศ คนไทยจะเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร หรือความรู้ต่างๆ ได้ก็ย่อมต้องอาศัยการแปล และความจำเป็นนี้เองที่ยังกระตุ้นให้คนไทยเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และยังสัมผัสกับภาษาอังกฤษมากขึ้น

“การแปลทำให้ภาษาไทยเปลี่ยนแปลง และทำให้ภาษาไทยมีบทบาทใหม่อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในยุคก่อนสมัยใหม่ ภาษาไทยถูกนำมาใช้เขียนในทำเนียบภาษาต่างๆ กัน ทำหน้าที่หลากหลายและใช้โดยคนจำนวนมาก ความรู้ความคิดใหม่ๆ จากโลกตะวันตกถูกถ่ายทอดโดยภาษาไทยและแสดงออกเป็นภาษาไทย ภาษาไทยจึงต้องพัฒนาวิธีการพูดแนวใหม่ๆ ขึ้น...”

จากแนวคิดที่กล่าวมานี้ เห็นได้ชัดเจนว่า การสัมผัสกับภาษาอังกฤษเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ภาษาไทยเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะการแปลจากภาษาอังกฤษซึ่งนักภาษาศาสตร์และนักวิจัยหลายคนพบว่าเป็นสาเหตุให้มีการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมากขึ้น

1.3 แนวเทียบ (Analogy)

ดังที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 1.2 ว่า การสัมผัสกับภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการแปล เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้มีการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมากขึ้น อย่างไรก็ตาม จากการสังเกตเบื้องต้น บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นบางคำก็ไม่ได้มาจากการแปล เนื่องจากภาษาอังกฤษที่แปลมาไม่มีใช้ แนวคิดที่จะนำมาใช้อธิบายปรากฏการณ์นี้คือแนวคิดเรื่อง **แนวเทียบ** หรือ **analogy**

พระยาอนุমানราชชน (2532 : 127) อธิบายเรื่องนี้ไว้ว่า “ตามธรรมชาติ ไม่ว่าเราจะคิดอะไรทำอะไร ถ้ามีทางเลือกได้ก็เลือกเอาทางที่สะดวกและง่ายที่สุด วิธีที่ง่ายและสะดวกที่สุดนั่น มีอยู่วิธีหนึ่งคืออาศัยสิ่งที่มีอยู่แล้วเป็นครุสำหรับเปรียบเทียบกับสิ่งที่คิดขึ้นใหม่” แนวเทียบจึงมีประโยชน์ในแง่ที่เป็นเครื่องช่วยให้เรียนภาษาได้สะดวก เช่นประโยค “ฉันกินข้าวมาก” จะเป็นแนวเทียบเมื่อจะประกอบประโยคอื่นซึ่งคล้ายคลึงกัน ผู้เขียนจะเรียงลำดับคำเข้าประโยคตามประโยคแรก เช่น

พูดว่า “ฉันเขียนหนังสือมาก” ไม่พูดว่า “ฉันหนังสือมากเขียน” ลักษณะที่รู้จักประกอบรูปคำให้เป็นประโยคนี้ เรียกว่าการประกอบรูปโดยอาศัยแนวเทียบ (analogical formation) ที่เราวางรูปภาษาและพูดได้ถูกต้องโดยไม่ต้องเสียเวลาจดจำทุกประโยคเพราะเรามีแนวเทียบนำทางมาก่อน แนวเทียบจึงเป็นเครื่องช่วยให้ภาษาลงระเบียบเรียบร้อยสม่ำเสมอ รักษาหลักเดิมของภาษาไว้ได้

อย่างไรก็ตามแนวเทียบก็มีโทษต่อภาษาด้วย ดังข้อความต่อไปนี้

“ถ้าคำใดล้ำแนวเทียบไป แนวเทียบก็จะจัดการลากให้เข้าระดับของแนวเทียบเสีย เช่น เราพูดว่า *ของนี่ดีจริงๆ ดอกไม้นี้หอมจริงๆ ถ้ามีใครพูดว่า ของนี่เป็นดีจริงๆ ดอกไม้นี้เป็นหอมจริงๆ* ซึ่งผิดจากแนวเทียบที่มีอยู่ แนวเทียบก็จะลากเข้าหาระดับเดียวกันให้เข้าอยู่ในระเบียบของภาษา เหตุนี้แนวเทียบจึงมีคุณแก่ภาษามาก เพราะทำให้เราเรียนภาษาได้ง่ายขึ้น แต่ธรรมชาติสิ่งใดมีคุณอนันต์ สิ่งนั้นก็มิโทษมหันต์เหมือนกัน แนวเทียบก็มีลักษณะเช่นนั้น เพราะแนวเทียบอาจเปลี่ยนแปลงรูปภาษาให้ผิดแผกไปจากที่ถือว่าถูกต้องในภาษาได้ ตัวอย่างในภาษาอังกฤษ คำกริยาที่ล่วงแล้วมักลงปัจจัย หรือ *ed* ไว้ท้ายคำ เช่น *walk-walked* เด็กสอนพูดสังเกตเห็นรูปคำในภาษาเช่นนี้โดยมาก เมื่อต้องการจะใช้คำว่า *go* ในกริยาที่ล่วงแล้ว อาจเอาคำกริยาที่มี *ed* เดิมทำมาเป็นแนวเทียบ แล้วพูดว่า *goed* ก็ได้ เป็นหลงผิดในแนวเทียบ เพราะด้วยแนวเทียบผิด (*false analogy*) เช่นนี้ กลายเป็นถูกไปก็มี เช่นคำพหูพจน์ของอังกฤษโดยมากลงปัจจัย *s* แต่มียกเว้นในกลางคำ เช่น *cow* พหูพจน์เดิมเป็น *kine* แต่บัดนี้ใช้ว่า *cows* เพราะแนวเทียบเป็นเหตุ ทำให้ผิดไปจากเดิม แต่ถึงจะผิด ก็ง่ายแก่การเรียน โดยไม่ต้องจำ *kine* เพิ่มอีกคำหนึ่ง ดังนี้แหละ แนวเทียบจึงมีทั้งคุณและโทษ...*Breal's semantic* จึงกล่าวว่ แนวเทียบนั้น ถ้าถือเอาเป็นหลักใช้ก็จะทำให้ภาษาตูดและคับแคบเข้า (*monotonous and poor*) แต่เด็กเรียนภาษาได้ง่ายก็เพราะได้อาศัยแนวเทียบ ด้วยไม่ต้องเรียนรู้จดจำลักษณะคำที่แปลกๆ ออกไป แนวเทียบจึงถือได้ว่าเป็นรากง่าของหลักภาษาด้วยประการหนึ่ง”

(พระยาอนุমানราชชน, 2532 : 132)

พระยาอนุমানราชชนยังได้ยกตัวอย่างแนวเทียบที่ระบุไว้ว่าเกิดขึ้นกับรูปภาษาระดับประโยคและมีสำนวนภาษาอังกฤษเป็นแนวเทียบ ดังนี้

สำหรับข้าพเจ้าเป็น ไม่คิด

อุจจาระจะถูกนำกระจายโดยแมลงวัน

ในเวลาอันใกล้สุนัขจะทำการทำ

สังเกตได้ว่า มุมมองของแนวคิดเรื่องแนวเทียบนี้ ไม่ได้รับรูปประโยคมาจากการแปลโดยตรง แต่ใช้รูปประโยคจากการแปลเป็นแนวเทียบในการสร้างรูปประโยคทั้งสามประโยคข้างต้น ดังนั้น จากที่เคยมีผู้เชี่ยวชาญทางภาษาหลายคนกล่าวไว้ว่าการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเกิดจากการแปลภาษาอังกฤษนั้น แนวคิดเรื่องนี้ทำให้ผู้วิจัยพยายามจะแบ่งย่อยลงไปอีกว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นจากการที่ภาษาไทยสัมผัสกับภาษาอังกฤษมีทั้งที่มาจากการแปล คือ ใช้รูปประโยคให้ตรงกันกับภาษาอังกฤษจริงๆ หรือมาจากการใช้รูปประโยคภาษาอังกฤษเป็นแนวเทียบ

1.4 แนวคิดเรื่องคำที่เกิดคู่กันและสำนวน

แนวคิดต่อไปที่จะนำมาใช้อธิบายรูปแปรของการใช้บุพบทคือแนวคิดเรื่อง คำที่เกิดคู่กัน (collocations) และ สำนวน (idioms)

คำที่เกิดคู่กันนี้ไม่ได้เป็นไปตามกฎไวยากรณ์ แต่เกิดจากอิทธิพลของบริบทหรือคำแวดล้อมที่มีต่อคำใดๆ เมื่อปรากฏคู่กันซ้ำๆ สม่ำเสมอ กล่าวคือ เมื่อคำ ก เกิดคู่กับคำ ข ซ้ำๆ จะเกิดสิ่งที่ จอห์น ไอ ซาเอด (John I. Saeed, 1997 : 60) เรียกว่า **collocation effect** หรือ **อิทธิพลของคำที่เกิดคู่กัน** ซึ่งจะสร้างเงื่อนไขในการเลือกใช้คำคู่ดังกล่าว ฮาลลiday (Halliday, 1966 : 159) ยกตัวอย่างคำพ้องความหมายคู่หนึ่งคือ strong และ powerful ว่า แม้ว่าคำทั้งสองจะมีความหมายคล้ายกันมากจนอาจใช้แทนกันได้ในบางกรณี แต่เมื่อเราพบว่า strong เกิดคู่กับ tea เสมอ แต่ powerful ไม่เกิดคู่กับ tea หรือเมื่อเราคู่กับ powerful car มากกว่า strong car tea กับ car ซึ่งเป็นบริบทหรือคำที่เกิดคู่กับ strong และ powerful จะเป็นตัวสร้างความหมายที่แตกต่างให้คำทั้งสอง

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้คือ เมื่อคำคู่ใดเกิดด้วยกันซ้ำๆ collocation effect หรืออิทธิพลของคำที่เกิดคู่กัน ที่เกิดขึ้นจะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำคู่ดังกล่าว กล่าวคือ จากเดิมที่อาจไม่ได้เป็นเงื่อนไขหรือกฎ แต่เมื่อผู้ใช้ภาษารู้สึกเคยชิน นานเข้าก็จะยังเลือกใช้คำคู่นี้ด้วยกัน จนในที่สุดอาจกลายเป็นเงื่อนไขหรือกฎที่ผู้ใช้ภาษาต้องเรียนรู้เพื่อใช้ให้เหมาะสม

ซาเอดยังอธิบายต่อไปว่า คำที่เกิดคู่กันอาจผ่านกระบวนการที่เรียกว่า “Fossilization” ซึ่งทำให้เกิดความตายตัว จนกลายเป็น “สำนวน” ในที่สุด

“These collocations can undergo a fossilization process until they become fixed expressions. We talk of hot and cold running water rather than cold and hot running water, and say they’re husband and wife, rather than wife and husband...A similar type of fossilization results in the creation of idioms, expressions where the individual words have ceased to have independent meanings.

แนวคิดนี้น่าจะใช้อธิบาย “คำพิเศษ” ที่พระยาอุปกิตศิลปสารเสนอไว้ตามที่อ้างถึงในหัวข้อ 1.1 ได้ว่า การใช้บุพบท แก่ กับกริยา ถึง หรือ เห็น มิได้เกิดจากการเลือกใช้บุพบทโดยพิจารณาจากความหมายของกริยาหรือนามที่แวดล้อมเท่านั้น แต่อาจเกิดจากการใช้ตามที่ปรากฏคู่กันเสมอๆ จนกลายเป็นสำนวนไปแล้ว นอกจากนี้ นามที่ตามหลัง ถึงแก่... ลูแก่... หรือ เห็นแก่... ก็มิได้อยู่เพียงไม่กี่คำ ดังนั้น ในมุมมองนี้ ถึงแก่กรรม ลูแก่โทษ เห็นแก่หน้า จึงอาจจัดเป็นคำประสมหรือสำนวนที่มีเพียงหน่วยเดียว มากกว่าจะเป็นกริยาลีที่ประกอบไปด้วยกริยา บุพบท และนาม และกลายเป็นข้อยกเว้นดังที่พระยาอุปกิตศิลปสารกล่าวว่า “ส่วนคำว่า แก่ บัดนี้ไม่ได้ใช้แล้ว มิใช่อยู่ข้างก็เป็นคำพิเศษ” ปัจจุบัน รูปศัพท์ “ถึงแก่กรรม” “ลูแก่โทษ” และ “เห็นแก่หน้า” ก็ปรากฏใช้เพียงรูปเดียว ไม่มีรูปแปรอื่น ต่างจาก “ให้-ให้แก่-ให้กับ” “แจ้ง-แจ้งต่อ-แจ้งกับ” หรือ “บอก-บอกแก่-บอกกับ”

แนวคิดเรื่องคำที่เกิดคู่กันและสำนวนอาจนำมาใช้อธิบายได้ว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น น่าจะเกิดจากความคุ้นเคยของผู้เขียนที่รู้สึกว่าจะต้องใช้บุพบทนั้นๆ คู่กันกับค่านามหรือกริยาโดยไม่ได้คำนึงว่าจำเป็นต้องใช้หรือไม่ จนกลายเป็นสำนวนไปในที่สุด ส่วนที่ว่าคำใดเป็นสำนวนไปแล้วหรือยัง หรือแนวโน้มการใช้บุพบทในอนาคตจะเป็นอย่างไรนั้น จะวิเคราะห์โดยพิจารณาจากความถี่ของบุพบทแต่ละคำที่ปรากฏในคลังข้อมูล ตลอดจนความถี่ของบุพบทที่ไม่จำเป็นเมื่อเทียบกับรูปแปรที่ไม่ใช้บุพบท ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า “รูปแปรที่พึงประสงค์”

2. งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยและบทความที่เกี่ยวข้องในที่นี้จะแบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ งานวิจัยและบทความเกี่ยวกับบุพบทในภาษาไทย และงานวิจัยและบทความเกี่ยวกับการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ตามลำดับ

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้บุพบทในภาษาไทย

ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงงานวิจัยที่กล่าวถึงการ**ใช้บุพบทในภาษาไทย**โดยตรง 2 เรื่องที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่ งานวิจัยเรื่อง “**คำบุพบทในภาษาไทย**” ของสุมิตรา อังวัฒนกุล, (2509) และเรื่อง “**กระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำบุพบทในภาษาไทย**” ของจรัสดาว อินทรทัศนีย์ (2539)

งานวิจัยเรื่อง “**คำบุพบทในภาษาไทย**” ของสุมิตรา อังวัฒนกุล (2509) ศึกษาหน้าที่และวิธีใช้คำบุพบทในภาษาไทยจากข้อมูลการสนทนาของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ บุพบทในงานวิจัยนี้มาจากการทดสอบด้วยกรอบประโยคตามแนวไวยากรณ์โครงสร้าง 2 กรอบ ต่อไปนี้

1. นาม กริยากรรม คำช่วยกริยา _____ นาม
2. นาม คำช่วยกริยา กริยากรรม _____ นาม

จากการทดสอบด้วยกรอบประโยคดังกล่าว พบบุพบททั้งสิ้น 38 คำ ได้แก่ “**กะ’ กับ กว่า กลาง แก่ ไกล ช่าง จาก เฉพาะ ชิด ด้วย โดย ตรง ตลอด ต่อ ตั้งแต่ ตาม แต่ ได้ ถึง แลว ทั้ง ทาง ที่ ใน นอก บน ประจำ เพื่อ เพื่อ ริม สำหรับ หน้า หลัง ท่าง เหนือ ให้**”

บุพบทเหล่านี้สามารถจำแนกชนิดตาม**คำกริยา**ที่บุพบทตามหลัง ซึ่งมีอยู่ 4 ประเภท ได้แก่ กริยากรรม กริยาสกรรม กริยาทวิกรรม และกริยาที่ต้องมีบุพบทตามเสมอ² เป็น 3 ชนิด ดังนี้

ชนิดที่ 1 บุพบทที่ตามหลังกริยาได้ประเภทเดียว มี 3 คำ ได้แก่ **กว่า** (ตามหลังกริยากรรม) และ **เพื่อ เพื่อ** (ตามหลังกริยาสกรรม)

¹ในงานวิจัยของสุมิตราระบุไว้ว่า “บุพบท **กับ** ใช้แทนที่ บุพบท **กะ** ได้เสมอ โดยที่มีความหมายเหมือนกัน และทำหน้าที่อย่างเดียวกัน”

² หมายถึง กริยาที่ไม่เคยปรากฏโดยไม่มีคำบุพบทที่ตามด้วยนามตามหลัง เช่น **ทะเลาะ (กับ) หวังดี (ต่อ) เกี่ยว(กับ) เห็น (แก่) เหมาะ (แก่) ให้โทษ (แก่)** ตามที่สุมิตรา (2509 : 9) ระบุนไว้ว่าคำกริยาประเภทนี้ยังไม่เคยมีใครกล่าวถึงมาก่อน จึงนับเป็นการค้นพบจากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะตรงกับ “คำพิเศษ” ที่พระยาอุปกิตศิลปสารกล่าวถึงไว้แล้วนั่นเอง นอกจากนี้ คำกริยาที่ยกมาเป็นตัวอย่างนั้นอาจปรากฏโดยปราศจากคำบุพบทได้ เช่น **คนไทยชอบทะเลาะกัน เขาไม่ให้เรอกินมันๆ เพราะหวังดี** อย่างไรก็ตาม อาจเป็นเรื่องภาษาต่างสมัย

ชนิดที่ 2 นุพบทที่ใช้ตามหลังกริยาได้ 2 ประเภท มี 16 คำ ได้แก่ **ไกล จาก ชิด ด้วย โดย แต่ แลว ทาง นอก บน ประจำ สำหรับ เหนือ ห่าง ให้** (ตามหลังกริยากรรมและกริยากรรม) และ **แก่** (ตามหลังกริยากรรมและกริยาที่ต้องมีนุพบทตามเสมอ)

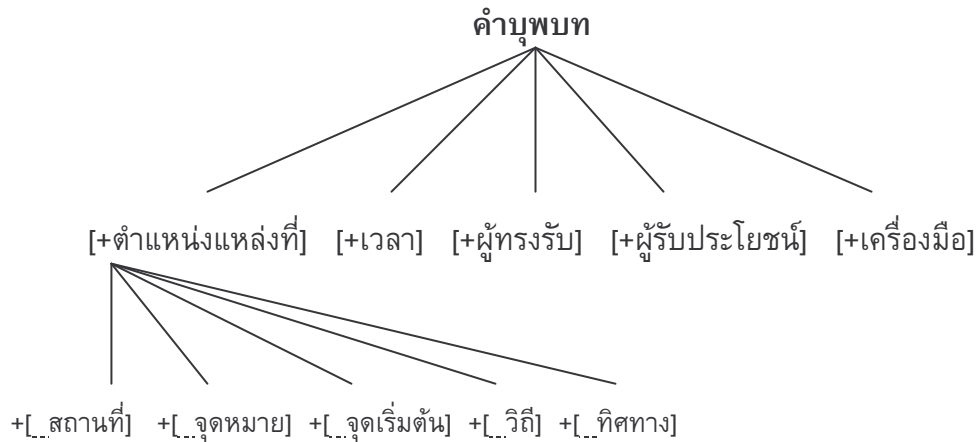
ชนิดที่ 3 นุพบทที่ใช้ตามหลังกริยาได้ 3 ประเภท มี 19 คำ ได้แก่ **ใกล้ กลาง ข้าง เฉพาะ ตรง ตลอด ตั้งแต่ ตาม ได้ ถึง ทั้ง ที่ ใน ริม หน้า หลัง** (ตามหลังกริยากรรม กริยากรรม และกริยาทวิกรรม) และ **กะ กับ ต่อ** (ตามหลังกริยากรรม กริยากรรม และกริยาที่ต้องมีนุพบทตามเสมอ)

นอกจากนี้ สุมิตรายังแสดงให้เห็นว่า คำกริยาแต่ละกลุ่มมีจำนวนนุพบทที่เกิดร่วมกันได้ไม่เท่ากัน และได้รวบรวมไว้ในภาคผนวกท้ายเรื่องด้วย เช่น กริยา **บอก** มีจำนวนนุพบทที่เกิดร่วมกันได้ 9 คำ ได้แก่ **แก่ เฉพาะ ทั้ง ทาง ที่ ใน หน้า หลัง และ ให้**

งานวิจัยของสุมิตรามีประโยชน์ต่องานวิจัยนี้เพราะได้คัดแยกคำนุพบทออกจากคำชนิดอื่นด้วยกรอบประโยคและรวบรวมไว้แล้ว แต่วิธีจำแนกประเภทไม่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ เพราะเป็นการจำแนกนุพบทที่สุมิตราคิดว่าใช้โดยจำเป็นทั้งสิ้น แต่แสดงให้เห็นประเด็นที่น่าสนใจว่า สุมิตราเชื่อว่ามีคำกริยาเฉพาะที่ต้องเกิดร่วมกับนุพบททุกครั้ง

งานวิจัยเรื่อง “กระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำนุพบทในภาษาไทย” ของจรัสดาว อินทรทัศน์ ใช้ข้อมูลภาษาเขียนที่สุ่มจากวารสารและนิตยสารที่ตีพิมพ์ระหว่าง พ.ศ. 2533-2537 เพื่อศึกษาคำกริยา 23 คำ ที่มีรูปเดียวกับคำนุพบท ซึ่งคำทั้งสองชนิดแตกต่างกันทั้งด้านวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ จรัสดาวใช้ทฤษฎีการกลายเป็นคำไวยากรณ์อธิบายปรากฏการณ์นี้ว่า คำนุพบทเป็นคำที่กลายมาจากคำกริยาโดยผ่านกระบวนการทางความหมาย ได้แก่ การที่ความหมายจางลง การคงเค้าความหมายเดิม และการเกิดความหมายทั่วไป หรือการขยายขอบเขตเชิงอุปลักษณ์ และผ่านกระบวนการทางโครงสร้าง ได้แก่ การบังคับการปรากฏ และการวิเคราะห์ใหม่

ในงานวิจัยนี้ จรัสดาว (2539 : 81, 82) ได้กล่าวถึงชุดอรรถลักษณ์ขั้นพื้นฐานของนุพบทไว้ในงานวิจัยว่ามีอยู่ 5 อรรถลักษณ์ และในอรรถลักษณ์ [+ตำแหน่งแหล่งที่] มีอรรถลักษณ์ขั้นที่สองอยู่อีก 5 อรรถลักษณ์ ดังแผนภูมิต่อไปนี้

จรัสดาวอธิบายว่า อรรถลักษณะขั้นพื้นฐานดังกล่าวเป็นความหมายตามความสัมพันธ์เชิงการก (case relation) ระหว่างคำกริยากับนามวลี โดยคำกริยาจะเป็นตัวเลือกว่านามวลีที่ปรากฏร่วมด้วยจะมีความสัมพันธ์กับกริยาอย่างไร จะบ่งตำแหน่งที่ บ่งเวลา เป็นผู้ทรงรับ เป็นผู้รับประโยชน์ หรือเป็นเครื่องมือ ภาษาแต่ละภาษาก็จะมีกลไกในการแสดงความสัมพันธ์เชิงการกแตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น การแสดงความสัมพันธ์เชิงการกว่านามวลีเป็นผู้กระทำหรือผู้ถูกกระทำ ภาษาอังกฤษจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำสรรพนาม ส่วนภาษาไทยจะใช้การเรียงลำดับคำ เช่น

	ผู้กระทำ	ผู้ทรงรับ
ภาษาอังกฤษ	<i>I</i>	<i>me</i>
ภาษาไทย	อยู่หน้ากริยา	อยู่หลังกริยา

นอกจากนี้ อาจมีการใช้คำบ่งการกเป็นเครื่องแสดงความสัมพันธ์ดังกล่าว บุพบทเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งของทั้งสองภาษาในการบ่งการก เช่น *I give it to these children.* และ *ผมมอบดอกไม้แก่คุณครู* บุพบท *to* และ *แต่* จะบ่งการกว่า นามวลี **these children** และ **คุณครู** สัมพันธ์กับกริยา **give** และ **มอบ** โดยเป็น “ผู้รับประโยชน์” จากกริยา หรือมีอรรถลักษณะ [+ ผู้รับประโยชน์]

2.2 บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไทย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงบทความที่แสดงให้เห็นภาพรวมของการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไทย 2 เรื่อง และงานวิจัยที่เจาะลึกเกี่ยวกับการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์ไทย และมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับบุพบท 2 เรื่อง ดังต่อไปนี้

สุวรรณ เกรียงไกรเพชร (2517 : 48-54) กล่าวถึงภาษาในหนังสือพิมพ์ไว้ว่า “...ภาษาหนังสือพิมพ์นั้น มีลักษณะพิเศษต่างจากภาษามาตรฐานหรือภาษาเขียนธรรมดา เพราะหนังสือพิมพ์ต้องการใช้ภาษาที่มีความกระชับรัดกุมและสะกดตาสะกดใจของผู้อ่านมากกว่าภาษาเขียนธรรมดา ซึ่งการสร้างลักษณะเฉพาะของภาษาหนังสือพิมพ์ขึ้นมาเช่นนี้ ได้ก่อให้เกิดปัญหาและเป็นตัวอย่างภาษาที่ผิดๆ ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยๆ ในการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์และเป็นข้อผิดพลาดที่แก้ไขได้มี 4 ประการด้วยกัน ได้แก่

- 1) การสะกดผิด
- 2) การเลือกคำมาใช้ผิด
- 3) การใช้คำไม่เพื่อย
- 4) การใช้คำโดยไม่คำนึงถึงระบบของภาษาและหน้าที่ของคำ

รจิตลักษณ์ แสงอุไร (2522 : 76) กล่าวถึงประเด็นดังกล่าวไว้เช่นกันว่า “...ภาษาหนังสือพิมพ์นั้นเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า มีลักษณะพิเศษต่างจากภาษาเขียนธรรมดาหรือภาษามาตรฐาน ทั้งนี้เพราะหนังสือพิมพ์ต้องการใช้ภาษาที่มีความกระชับรัดกุมและสะกดตาสะกดใจของผู้อ่านมากกว่าภาษาเขียนธรรมดา... หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะคงไม่มีปัญหา แต่ที่เกิดปัญหาเนื่องมาจากการสร้างลักษณะเฉพาะนี้ได้คลี่คลายไปในด้านลบ คือ กลายเป็นว่าหนังสือพิมพ์สามารถใช้หรือสร้างถ้อยคำจำนวนได้ตามความพอใจ จะผิดหรือถูกก็แล้วแต่ โดยใช้ข้ออ้างว่าต้องเขียนให้ทันเวลา...”

บทความทั้งสองเรื่องให้ภาพกว้างๆ ของภาษาหนังสือพิมพ์ไว้ในมุมมองที่ค่อนข้างจะ “ติดลบ” อยู่บ้าง สืบเนื่องจากถ้อยคำที่ใช้ เช่น “ปัญหา” “ข้อผิดพลาด” อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนกล่าวถึงสาเหตุของปัญหาและข้อผิดพลาดทางภาษาดังกล่าวไว้ด้วยว่าเป็นเพราะความต้องการหลักๆ 2 ข้อ ได้แก่ ความกระชับรัดกุม และ ความสะกดตาสะกดใจ ผู้วิจัยจึงจะนำสาเหตุดังกล่าวไปวิเคราะห์ในบทที่ 5 ต่อไปว่าสอดคล้องอย่างไรหรือไม่กับผลจากงานวิจัยนี้

งานวิจัยของ พรวิภา ไชยสมคุณ (2543) เรื่อง **การใช้ภาษาในข่าวเศรษฐกิจในหนังสือพิมพ์ไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541** พบว่า ลักษณะวลีและประโยคที่ใช้ในการเสนอข่าวเศรษฐกิจแตกต่างจากภาษามาตรฐานที่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาที่ดี ลักษณะวลีมี 3 ประเภท ได้แก่ ใช้นามวลีบอกจำนวนที่เปลี่ยนรูปแบบ ใช้กริยวลีแทนคำกริยาโดยไม่จำเป็น ใช้วลีที่เป็นสำนวนแปลจากต่างประเทศ ลักษณะประโยค มี 6 ประเภท ได้แก่ ใช้ประโยคกรรม ใช้ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า “ซึ่ง” ใช้ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยบุพบทวลี ใช้ประโยคที่ละหน่วยประโยค ใช้ประโยคที่ใช้คำบุพบทโดยไม่จำเป็น และใช้ประโยคความซ้อน

ส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยเรื่องนี้และสอดคล้องกับบทความทั้งสองเรื่องข้างต้นคือ พรวิภาพบว่าการใช้ภาษาในข่าวเศรษฐกิจจะมีการ “ละ” คำเชื่อมเพราะผู้เขียนต้องการใช้ภาษาที่กระชับ เช่น

“นายบุญเลิศ เกียรติศรีธรา กรรมการผู้อำนวยการบริษัทปริชากรู๊ป จำกัด (มหาชน) หรือ PRECHA เปิดเผย “ผู้จัดการรายวัน” ว่าบริษัทได้ปรับโครงสร้างการบริหารงานภายในองค์กร...”

“ดร. ก้องเกียรติ โอภาสวงการ กรรมการผู้จัดการบริษัทหลักทรัพย์แอสเซทิพลาส จำกัด เปิดเผย “ประชาชาติธุรกิจ” ว่า...”

“นายกวีพล สุภัทรวณิชย์ ผู้จัดการฝ่ายการตลาดบริษัทแอมเวย์ (ประเทศไทย) จำกัด เปิดเผย “ฐานเศรษฐกิจ” ว่า...”

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนข่าวทั้งสามข่าวต่างละคำบุพบท “แก่” หลังกริยา “เปิดเผย” ทั้งที่เป็นคำบุพบทที่จำเป็น เนื่องจากความสัมพันธ์เชิงการกระทำกริยา “เปิดเผย” กับนามที่ตามมา อาจเป็นได้ทั้งแบบผู้ทรงรับและผู้รับประโยชน์

อย่างไรก็ตาม ข้อค้นพบของพรวิภาอีกข้อหนึ่งกลับขัดแย้งกับข้อที่กล่าวไปข้างต้นนี้ อย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ ในขณะที่มีการละคำบุพบทที่จำเป็นเพื่อความกระชับ ข่าวเศรษฐกิจกลับมีการแทรกบุพบทที่ไม่จำเป็นหลายคำไว้ระหว่างคำกริยากับคำนาม เช่น ให้ความสนใจในผลิตภัณฑ์ สนใจต่อก่อนนโยบายเชื่อมั่นในแนวความคิด และ บีบรัดให้ในภาคการผลิตหันมาใส่ใจ

แม้พรวิภาจะไม่ได้ยกประเด็นความขัดแย้งที่พบนี้ขึ้นมากล่าวถึงหรือเปรียบเทียบ แต่ก็ได้ให้ความเห็นไว้ว่า “อาจเนื่องมาจากการใช้คำกริยาในภาษาอังกฤษซึ่งตามด้วยคำบุพบท เช่น *to be interested in* หรือ *have confidence in* โดยที่ประโยคในภาษาไทยไม่จำเป็นต้องเติมบุพบทหลังคำกริยานั้นๆ ก็ได้”

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาลักษณะภาษาของข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย ปี พ.ศ. 2531 ของ ศศิธร ทศน์ยนา (2535) พบว่า ลักษณะประโยคในข่าวบันเทิงหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยแตกต่างจากภาษาปกติดังนี้

- ก. การสับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าประโยค
- ข. การใช้หน่วยประโยค
- ค. รูปประโยคกรรมวาจก
- ง. ประโยคขนานความ
- จ. ประโยคที่มีสำนวนแปลต่างประเทศ

ลักษณะประโยคข้างต้นซึ่งเกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้คือ ลักษณะประโยคในข้อ ก และ ข ศศิธรกล่าวถึง ข้อ ก การสับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าประโยค ไว้ว่า การสับเปลี่ยนหน่วยประโยคที่พบแบบหนึ่ง คือแบบที่สับเปลี่ยนตำแหน่งประธานให้ประธานไปอยู่ท้ายประโยค และมีคำบุพบทหน้าประธาน คำบุพบทหน้าประธานมี 2 คำ คือ สำหรับ และ กับ เช่น

“ถือเป็นเทพีอื้อฉาวที่ได้รับความนิยมกล่าวขานถึงมากที่สุดอยู่ขณะนี้ สำหรับเทพชุด 10 ปี อัสนีวสันต์ ย้อนอดีตสู่ปัจจุบัน”

“ออกมานานพอสมควรแล้ว สำหรับอัลบั้มใหม่ของศิลปินคู่ชุดที่ 2”

“ผู้การแสดงอีกครั้ง กับหนุ่มนายแบบหน้าตาหล่อเท่”

ศศิธรกล่าวว่า คำบุพบทเหล่านี้ ถ้าย้ายประธานไปอยู่ในตำแหน่งต้นประโยคแล้วจะตัดออกได้โดยไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป

ส่วนข้อ ข การใช้หน่วยประโยค ได้แก่ ใช้นามวลีบอกจำนวนที่เปลี่ยนรูปแบบใช้กริยาวลีแทนกริยา และใช้คำบุพบทโดยไม่จำเป็น ศศิธรกล่าวว่า ในการเสนอข่าวบันเทิงประโยคบางประโยคที่ผู้เขียนนำบุพบทมาใช้ด้วยนั้น จะเป็นการแทรกคำบุพบทระหว่างกริยากับนาม เป็น กริยา+บุพบท+นาม หรือแทรกระหว่างคำนามกับคำนาม เป็น นาม+บุพบท+นาม ลักษณะการใช้บุพบทดังกล่าวนี้ โดยปกติไม่จำเป็นต้องใช้ ศศิธรยังระบุไว้ว่า คำบุพบทที่ใช้เพิ่มในข่าวบันเทิงมักเป็นบุพบท กับ และ ใน การใช้บุพบทลักษณะดังกล่าวนี้มีใช้เป็นจำนวนมาก เช่น

“ในระยะเวลาเริ่มต้นนี้ บริษัทจะจัดส่งคนไทยที่มีฝีมือในด้านวาดการ์ตูนจำนวน 5 คน ไปศึกษากรรมวิธีในการผลิตภาพยนตร์การ์ตูนจากบริษัทโตเอะเป็นเวลา 6 เดือน”

จะเห็นได้ว่า งานวิจัยของพรวิภาและศศิธรแสดงให้เห็นข้อสังเกตที่ตรงกันว่ามีการใช้
บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ ซึ่งน่าจะตรงกับความฟุ่มเฟือยที่สุวรรณาและรจิตลักษณ์
กล่าวถึง แม้จะมีได้มีมุมมองลอบอย่างผู้เชี่ยวชาญทางภาษาเพราะเป็นงานวิจัยที่ใช้มุมมองของ
ไวยากรณ์พรรณนา แต่งานวิจัยดังกล่าวก็ทำให้เริ่มเห็นสิ่งที่ขัดแย้ง ก็คือ ความขัดแย้งระหว่าง
จุดมุ่งหมายเรื่องความกระชับรัดกุมของภาษาหนังสือพิมพ์ กับการใช้ภาษาฟุ่มเฟือยที่พบ นอกจาก
ประเด็นความกระชับรัดกุมแล้ว ประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งก็คือ ความเห็นเรื่องสาเหตุการ
ใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น กล่าวคือ อาจจะมาจกภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับที่มีผู้เชี่ยวชาญทาง
ภาษาหลายคนกล่าวไว้ หรืออาจมาจากลักษณะเฉพาะของรูปประโยคแปลกใหม่ที่หนังสือพิมพ์
นิยมใช้ ซึ่งน่าสนใจค้นหาว่านิยมเพราะเหตุใด ผู้วิจัยจึงจะนำประเด็นที่ได้จากบทความและ
งานวิจัยเหล่านี้ไปใช้วิเคราะห์ด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวิธีดำเนินการวิจัยดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมด คือข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ไทย ทั้งข่าวและบทความต่างๆ ตามขั้นตอนดังนี้

1.1 สืบหาหนังสือพิมพ์รายวันที่มีข่าวและบทความเนื้อหาหลากหลาย ทั้งประเภทเฟื่องปริมาณ ได้แก่ **ไทยรัฐ ไทยโพสต์ เดลินิวส์ ข่าวสด แนวหน้า บ้านเมือง และคมชัดลึก** และประเภทเฟื่องคุณภาพ ได้แก่ **มติชน สยามรัฐ โพสต์ทูเดย์ผู้จัดการ และ กรุงเทพธุรกิจ** ซึ่งวางจำหน่ายระหว่างวันที่ 14 ถึง 20 พฤษภาคม 2550 เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ เพื่อคัดเลือกหนังสือพิมพ์รายวันที่มีการใช้บุพทโดยไม่จำเป็น ปรากฏว่า หนังสือพิมพ์รายวันทุกชื่อฉบับมีปัญหาดังกล่าว

1.2 เลือกแหล่งข้อมูลข่าวและบทความ จากหนังสือพิมพ์ทั้งประเภทเฟื่องปริมาณ และเฟื่องคุณภาพข้างต้น ประเภทละ 2 ชื่อฉบับ โดยใช้วิธีจับฉลาก (random simple sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างหนังสือพิมพ์ทั้งหมด 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ **ไทยรัฐ คมชัดลึก มติชน และ กรุงเทพธุรกิจ**

2. การสร้างคลังข้อมูล (corpus data)

หลังจากได้กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้สร้างคลังข้อมูลข่าวและบทความในหนังสือพิมพ์ซึ่งมีคำจำนวนมากพอที่จะเป็นตัวแทนภาษา จากหนังสือพิมพ์ทั้งสี่ชื่อฉบับข้างต้น ทั้งนี้ เพื่อให้สะดวก รวดเร็ว และสามารถหลีกเลี่ยงความผิดพลาดจากการคัดลอกและพิมพ์ข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้วิธีดาวน์โหลดข้อมูลข่าวและบทความของหนังสือพิมพ์ดังกล่าวที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต หรือที่เรียกว่า หนังสือพิมพ์ออนไลน์ (online newspaper) ซึ่งจะมีเนื้อหาตรงกับที่พิมพ์บนกระดาษ (printed newspaper) ทุกประการ (วัลณี โอพารโชคสถานนท์, 2548) กำหนดขอบเขตการศึกษาข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2550 ถึง 31 พฤษภาคม 2550 รวมเป็นเวลา 5 เดือน เพื่อให้ได้ข้อมูลจำนวนมากพอ ครอบคลุมข่าวทุกประเภท และเป็นปัจจุบันที่สุด จากนั้น จึง

คัดเลือกข้อมูลคำบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นด้วยโปรแกรมค้นหาคำจากคลังข้อมูล ชื่อว่า ไทย-คอนคอร์แดนซ์ (Thai concordance) ของภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิธีใช้คือพิมพ์คำหรือวลีที่ต้องการค้นจากคลังข้อมูล และระบุเงื่อนไขที่เกี่ยวข้อง เช่น ระบุคำที่ไม่ต้องการให้นำหน้าหรือตามหลังคำค้น โปรแกรมนี้จะช่วยให้ค้นคำที่ต้องการได้อย่างรวดเร็วครบถ้วน ชัดเจน และแม่นยำ พร้อมบริบทที่นำหน้าและตามหลังคำค้นถึง 1,000 ตัวอักษร

จากการเก็บข้อมูลตามเวลาที่กำหนดไว้ข้างต้น จะได้ข่าวและบทความหนังสือพิมพ์ในคลังข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้จำนวน 20,434,100 คำ แบ่งเป็นข่าวขนาด 12,086,053 คำ บทความทั่วไปจากคอลัมน์ต่างๆ ซึ่งมีเนื้อหาหลากหลาย ขนาด 8,348,047 คำ ทั้งข่าวและบทความจะครอบคลุมหัวข้อข่าวใหญ่ๆ ทั้ง 10 หัวข้อ ได้แก่ ข่าวการเมือง สังคม อาชญากรรม เศรษฐกิจ การเกษตร วิทยาศาสตร์ การศึกษา ต่างประเทศ กีฬา และบันเทิง

3. การสัมภาษณ์ผู้มีส่วนร่วมในการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์และราชบัณฑิตยสถาน

3.1 วิธีสัมภาษณ์

หลังสร้างคลังข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้และแก้ไขปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์โดยใช้วิธีสัมภาษณ์เจาะลึก (depth interview) ผู้ให้สัมภาษณ์ 2 ฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายราชบัณฑิตยสถาน และฝ่ายหนังสือพิมพ์ไทย ฝ่ายราชบัณฑิตยสถาน ผู้วิจัยดำเนินการโดยทำหนังสือติดต่อเลขาธิการราชบัณฑิตยสถาน เพื่อขอให้พิจารณาผู้เชี่ยวชาญเป็นตัวแทนให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ไทย ส่วนฝ่ายหนังสือพิมพ์ ผู้วิจัยขอสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์ 3 ตำแหน่ง ได้แก่ **บรรณาธิการข่าว ผู้เขียนข่าว และ ผู้พิสูจน์อักษร** เพื่อให้ได้ความคิดเห็นที่หลากหลายจากผู้ที่อยู่ในกระบวนการผลิตหนังสือพิมพ์ต่างกระบวนการ สัมภาษณ์ทั้งแบบรายบุคคล (individual) และแบบกลุ่ม (focus-group) ด้วยคำถามเดียวกัน โดยการสัมภาษณ์แบบรายบุคคลมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละคนได้แสดงความคิดเห็นหรือมุมมองเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวอย่างอิสระ ไม่ถูกชี้นำด้วยแนวคำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์คนอื่น ส่วนแบบกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบการยอมรับความคิดเห็นของแต่ละฝ่าย ตลอดจนน้ำหนักของความคิดเห็นนั้นๆ แล้วจึงจะนำคำให้สัมภาษณ์มาวิเคราะห์สาเหตุการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นร่วมกับการวิเคราะห์จากคลังข้อมูล พร้อมวิเคราะห์การรับรู้และแก้ไขปัญหา

3.2 แนวคำถามสัมภาษณ์

แนวทางของคำถามสัมภาษณ์มีดังนี้

3.2.1 คำถามสัมภาษณ์ฝ่ายราชบัณฑิตยสถาน

- 1) ราชบัณฑิตยสถานมีนโยบายเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยให้แก่สาธารณชน โดยเฉพาะสื่อมวลชนอย่างไรบ้าง
- 2) ปัญหาการใช้ภาษาในหนังสือพิมพ์เรื่องใดบ้างที่มีผลกระทบต่อวงการภาษาไทย
- 3) ท่านคิดอย่างไร ที่มีผู้กล่าวว่า ขณะนี้ ปัญหาการใช้บุพบทเป็นปัญหาค้นวิกฤตอย่างหนึ่งของหนังสือพิมพ์
- 4) ปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์น่าจะเกิดจากสาเหตุใดบ้าง
- 5) ราชบัณฑิตยสถานมีแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์หรือไม่ อย่างไร
- 6) ควรบรรจุหลักการการใช้บุพบท หรือคำไวยากรณ์อื่นๆ ไว้ในพจนานุกรมหรือไม่ เพราะอะไร

3.2.2 คำถามสัมภาษณ์ฝ่ายหนังสือพิมพ์

- 1) หนังสือพิมพ์นี้มีนโยบายเกี่ยวกับการใช้ภาษาอย่างไร
- 2) ท่านคิดว่าหนังสือพิมพ์จำเป็นต้องใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องหรือไม่ เพราะอะไร
- 3) ท่านคิดอย่างไร ที่มีผู้กล่าวว่า ขณะนี้ ปัญหาการใช้บุพบทเป็นปัญหาค้นวิกฤตของหนังสือพิมพ์
- 4) ท่านมีหลักการการใช้บุพบทอย่างไร
- 5) ท่านต้องการความช่วยเหลือจากราชบัณฑิตยสถาน เรื่องการใช้ภาษาอย่างไรหรือไม่
- 6) หากบรรจุหลักการการใช้บุพบท หรือคำไวยากรณ์อื่นๆ ไว้ในพจนานุกรม จะช่วยให้หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาไทยถูกต้องขึ้นหรือไม่ เพราะอะไร

4. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

- 4.1 สํารวจเอกสาร หนังสือ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- 4.2 สํารวจ รวบรวม จำแนกรูปแบบ วิเคราะห์สถิติการใช้คำบุพบทโดยไม่จำเป็นในคลังข้อมูล และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นกับหัวข้อข่าวและบทความ
- 4.3 วิเคราะห์สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นแต่ละรูปแบบ
- 4.4 เก็บข้อมูลสัมภาษณ์ราชบัณฑิตยสถานและผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์
- 4.5 วิเคราะห์ข้อมูลสัมภาษณ์
- 4.6 ประมวลผลการวิเคราะห์ทั้งหมดและสรุปผลการวิจัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวิเคราะห์การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์

รวบรวมบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมาจำแนกประเภท โดยเกณฑ์การจำแนกจะพิจารณาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องร่วมกับการวิเคราะห์ข้อมูลจริง จากนั้นจะหาค่าร้อยละ โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลการใช้บุพบทแบบพึงประสงค์ คือใช้โดยจำเป็นร่วมด้วย เพื่อพิจารณาความถี่ในการปรากฏเปรียบเทียบกับแบบที่ใช้โดยไม่จำเป็น เพื่อให้เห็นแนวโน้มการแปรหรือเปลี่ยนแปลงการใช้บุพบทในอนาคต

5.2 การวิเคราะห์สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ การรับรู้ปัญหาของผู้เกี่ยวข้อง และแนวทางแก้ไข

วิเคราะห์สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทต่างๆ ตามแนวคิดที่นำเสนอในบทที่ 2 จากนั้น เปรียบเทียบและวิเคราะห์คำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งสองฝ่ายเกี่ยวกับการรับรู้และการแก้ไขปัญหา

6. นิยามศัพท์

6.1 บุพบท หรือ บุรพบท หมายถึง คำที่ใช้หน้าหน้านาม สรรพนาม หรือคำกริยาบางพวกที่เรียกว่า กริยาสภาวะมาลา เพื่อบอกตำแหน่งของคำนาม สรรพนาม หรือกริยาเหล่านั้น (อุปกิตติลป-สาร, 2533)

อนึ่ง พระยาอุปกิตติลปสารแบ่งคำบุพบทออกเป็นสองจำพวก ได้แก่

1) **บุพพทที่ไม่เชื่อมกับคำอื่น** เช่น บุพพทนำหน้าคำอาลปนะ หรือคำร้องเรียก เช่น *คุณครู คุณครู คุณก่อน ข้าแต่ แม่ เฮ้ย โอ* บุพพทที่นำหน้าการิตการก คือ คำนำหน้าที่รับใช้ เช่น *ยัง และ ให้* เช่น *ครูยังศิษย์ให้นอน, ครูให้ศิษย์นอน*

2) **บุพพทที่เชื่อมกับบทอื่น** คือ บุพพทที่นำหน้านาม สรรพนาม หรือ กริยาสภามาลา รวมกันเป็นบุพพทวลี แบ่งเป็น **บุพพทนำหน้ากรรม** คือ คำว่า *ซึ่ง แก่* เช่น *คนต้องอาศัยซึ่งกันและกัน หรือ ถึงแก่กรรม ลู่แก่โทษ เห็นแก่หน้า เป็นต้น* **บุพพทที่นำหน้าคำที่เป็นเจ้าของ** ได้แก่ *แห่ง ของ* **บุพพทนำหน้าบทบอกลักษณะ** เช่น *ด้วย กับ ทั้ง โดย ตาม แก่ แต่ ต่อ เพื่อ สำหรับ เฉพาะ* **บุพพทนำหน้าบทบอกเวลา** เช่น *เมื่อ ใน ณ แต่ ตั้งแต่ และ* **บุพพทนำหน้าบทบอกสถาน** เช่น *ที่ เช่น ของที่ผู้ หรือคำว่า ได้ ในเหนือ บน ข้าง ริม*

คำว่า **บุพพท** ที่ใช้ในงานวิจัยนี้ หมายถึงเฉพาะบุพพทจำพวกที่สอง คือ บุพพทที่เชื่อมกับบทอื่นเท่านั้น

6.2 หนังสือพิมพ์ไทย หมายถึง สิ่งพิมพ์ในประเทศไทยซึ่งมีชื่อจำหน่ายเช่นเดียวกัน และออกหรือเจตนาจะออกตามลำดับเรื่อยไป มีกำหนดระยะเวลาหรือไม่ก็ตามมีข้อความต่อเนื่องกันหรือไม่ก็ตาม เนื้อหาเป็นข่าวและความเห็นเป็นต้น สำหรับเสนอประชาชน

6.3 รูปแปร หมายถึง รูปศัพท์ต่างๆ ที่ผ่านขั้นตอนการวิเคราะห์แล้วว่าเป็นสมาชิกของหน่วยอรรถเดียวกัน ความแตกต่างของรูปแปรแต่ละรูปอาจอยู่ที่เสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ จำนวนพยางค์ รูปคำ จำนวนหน่วยคำ หรืออยู่ที่ลำดับพยางค์ภายในคำ ตัวอย่างเช่น *โรงเรียน กับ โลงเลียน* เป็นรูปแปรของหน่วยอรรถเดียวกัน ต่างกันที่เสียงพยัญชนะ *บอก กับ บอกกับ* ก็เป็นรูปแปรของหน่วยอรรถเดียวกัน ต่างกันที่ใช้หรือไม่ใช้บุพพทร่วมด้วย ในที่นี้จะเรียกรูปแปรที่ไม่มีบุพพทที่ไม่จำเป็นปรากฏว่า **“รูปแปรที่พึงประสงค์”**

6.4 อรรถลักษณะ หมายถึง องค์ประกอบย่อยๆ ทางความหมายในคำ (semantic component, semantic feature) ซึ่งวิเคราะห์มาจากการพิจารณาความแตกต่างในมิติหรือแง่ต่างๆ แล้วกำหนดเป็นอรรถลักษณะ ซึ่งจะแสดงด้วยสัญลักษณ์ [+] [-] เช่น ในการวิเคราะห์คำเรียกญาติ พบมิติหนึ่งที่แตกต่างกัน คือ เรื่องเพศ เราจึงแยกอรรถลักษณะเป็น [ชาย] กับ [หญิง] จากนั้นจึงใช้อรรถลักษณะนี้ไปแสดงความแตกต่างของคำเรียกญาติ เช่น *พ่อ* มีอรรถลักษณะ [+ ชาย] ส่วน *แม่* มีอรรถลักษณะ [-ชาย] เป็นต้น

อรรถลักษณะจะช่วยแสดงให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำแต่ละคำชัดเจนขึ้นด้วย และนอกจากนี้อรรถลักษณะยังสะท้อนให้เห็นการมองโลกของคนในสังคมที่แตกต่างกันซึ่งเนื่องมาจากระบบหรือกฎเกณฑ์ที่สังคมได้สร้างขึ้นอีกด้วย (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2549 : 85)

6.5 ราชบัณฑิตยฯ ที่ปรากฏในงานวิจัยนี้โดยเฉพาะในบทสัมภาษณ์ อ่านว่า ราช-ชะ-บัน-ดิด หมายถึง ราชบัณฑิตยสถาน ที่เขียนเช่นนี้เพื่อให้หมายถึงหน่วยงาน แยกจากคำว่า ราชบัณฑิต ที่หมายถึงบุคคล

7. ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยต้องการข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ที่มีข่าวและบทความครบทั้ง 10 หัวข้อ เพื่อการเปรียบเทียบทางสถิติ จึงไม่ได้เก็บข้อมูลข้อเขียนในหนังสือพิมพ์บางประเภทที่มีเนื้อหาเฉพาะ เช่น หนังสือพิมพ์ข่าวสมัครงานและการศึกษา หนังสือพิมพ์ข่าวชุมชนชัชวาล ซึ่งอาจมีรูปแบบการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นที่ไม่พบในหนังสือพิมพ์รายวันทั่วไป

บทที่ 4

การวิเคราะห์การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์

ผู้วิจัยแบ่งเนื้อหาบทนี้ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การจำแนกประเภทบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ และการวิเคราะห์แนวโน้มการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การจำแนกประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์

จากแนวคิดเรื่องคำที่เกิดคู่กัน ผู้วิจัยจำแนกประเภทการใช้บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ตามชนิดของคำที่เป็นเงื่อนไขให้ปรากฏรวมออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ นามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข กริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข และบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข ตามลำดับดังนี้

1.1 นามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทนี้ นามหรือนามวลีที่น่าหรือตามมาจะเป็นเงื่อนไขในการเลือกใช้บุพบท จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบบุพบทที่ใช้อย่างไม่จำเป็นเพราะมีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขทั้งสิ้น 4 คำ ได้แก่ กับ ของ ใน และ สำหรับ

1.1.1 การใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

การใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไข แบ่งเป็น 3 กรณี ทั้งสามกรณีล้วนเกิดจากการเลือกจัดลำดับในประโยคให้แปลกไปจากปกติ ดังนี้

กรณีที่ 1 การใช้บุพบท “กับ” คู่กับนามหรือนามวลีที่ไม่ใช่ประธาน ที่ต้นประโยค

ผู้เขียนเลือกวางนามหรือนามวลีที่ไม่ใช่ผู้กระทำไว้ที่ต้นประโยคซึ่งละประธานไว้ จึงใช้บุพบทเป็นดัชนีบ่งให้ผู้อ่านเห็นว่านามหรือนามวลีดังกล่าวไม่ใช่ผู้กระทำกริยาในประโยค คือใช้บ่งอรรถลักษณะ [-ผู้กระทำ] เช่น

ตัวอย่างที่ 1

... ไม่มีอะไรจริงๆ แต่ที่ใส่รูปเขา ก็เหมือนกับที่คาร์ล่าใส่รูปเพื่อนหลายๆ คนลงไปอยู่แล้ว คลั่งไคล้ อะไรละ **กับพี่แตก** ไม่มีอะไรต้องคลั่งไคล้เลย วันนั้นไปวันเกิดเพื่อนนอกวงการกับพี่แตกด้วย ก็ถ่ายรูปคู่กัน ส่วนที่เลือกรูปเขาจริงๆ ก็ไม่ได้คิดอะไร ก็เลยเอาลงไป แต่กระแสทางอินเทอร์เน็ต... (ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 28 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 2

...คนอ่านเขาก็พึ่งพาสื่อที่จะให้ข้อมูลที่เป็นจริง เพราะฉะนั้นอย่าเขียนกันมั่วๆ ส่วนตัวแหม่มเฉยๆ นะ **กั๊บบ็บอย** (ถกเถียงติ วีรกรรม) ก็ไม่ได้คุยกัน เพราะมันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมาคุย เอาเวลาไป ถ่ายละครกันดีกว่า ทุกคนในกองถ่ายเห็นข่าวก็งำๆ กันหมด มันก็ไม่ได้มีอะไรอย่างที่ข่าวเขียน ก็ไม่รู้ว่าเขียนกันเพื่ออะไร ถามว่าเมื่อไหร่กับข่าวที่เกิดขึ้น แหม่มเฉยๆ...

(ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 1 พฤษภาคม 2550)

พิจารณาตัวอย่างที่ 1 และ 2 ข้างต้น ผู้เขียนเลือกวงนามที่ไม่ใช่ผู้กระทำการ ไว้ที่ต้นประโยค บุพบท “กั๊บบ็บ” จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้นว่า คำนาม “พี่แตก” และ “พี่บอย” ไม่ใช่ผู้ทำการ “คลั่งไคล้” และ “คุย” แม้จะอยู่ต้นประโยค หากไม่มีบุพบท “กั๊บบ็บ” ผู้อ่านอาจคิดว่า “พี่แตก” และ “พี่บอย” เป็นผู้ทำการ “คลั่งไคล้” และ “คุย” ได้ แต่เมื่อผู้เขียนวางนามหรือนามวลีที่เป็นผู้มีส่วนร่วมไว้ที่ท้ายประโยคตามปกติ เช่น “คลั่งไคล้อะไรล่ะ ไม่มีอะไรต้องคลั่งไคล้พี่แตกเลย” ประโยคจะกะทัดรัดขึ้นเพราะไม่ต้องมีบุพบท

กรณีที่ 2 การใช้บุพบท “กั๊บบ็บ” คู่กับนามหรือนามวลีที่เป็นผู้กระทำ ที่ท้ายประโยค ผู้เขียนเลือกวงนามหรือนามวลีที่เป็นผู้กระทำการไว้ที่ท้ายประโยค แล้วใช้บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่า นามหรือนามวลีดังกล่าวเป็นผู้กระทำ คือใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้กระทำ] กรณีนี้ตรงกับที่ศศิธร (2535) พบ และเรียกว่า การสลับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าประโยค เช่นตัวอย่างที่ 3 และ 4 ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 3

...หลังจากประสบความสำเร็จขนาด "พอตัว" **กั๊บบ็บ** **หนังสองเรื่อง**อย่าง Lavender และ Millennium Mambo ไปในช่วงสองเดือนที่ผ่านมา โครงการ ฉายหนังรัก ของเอเชีย ที่ชื่อ Asian Delight หรือ 4 หนังรักภาพยนตร์ของเอเชีย ก็สานต่อ ด้วยงานเรื่องที่สาม...

(บทความบันเทิง/กรุงเทพธุรกิจ 3 เมษายน พ.ศ. 2550)

ตัวอย่างที่ 4

...ไขปัญหาภาณี ร้อยแปดวิถีทัศน์ : บ่อน ชักจะเลอะเทอะกันใหญ่แล้วครับ **กั๊บบ็บ** **การคิดใหม่ทำใหม่** ที่ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านในเมือง กำลังนำ เสนออยู่ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นการเปิดบ่อนกาสิโนอย่างถูกกฎหมาย หรือการป้อนยาบ้าขาย แข่ง กับแก๊งนรกทั้งหลาย...

(บทความสังคม/กรุงเทพธุรกิจ 2 เมษายน 2550)

ศศิธรระบุไว้ว่าการสับเปลี่ยนตำแหน่งหน้าประโยคดังกรณีนี้เป็นการใช้
บุพบทอย่างไม่จำเป็น เพราะถ้าย้ายประธานไปอยู่ในตำแหน่งต้นประโยคแล้ว จะตัดคำบุพบท
เหล่านี้ออกได้โดยไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป เช่น ย้ายประธานในตัวอย่างที่ 3 และ
4 ได้ดังนี้

“...หลังจากหนึ่งสองเรื่องอย่าง Lavender และ Millennium Mambo ประสบ
ความสำเร็จขนาด "พอตัว" ไปในช่วงสองเดือนที่ผ่านมา...”

“...การคิดใหม่ทำใหม่ซักจะเลอะเทอะกันใหญ่แล้วครับ...”

จะเห็นได้ว่าการย้ายตำแหน่งนามหรือนามวลีที่เป็นผู้กระทำกลับไปไว้ที่ต้น
ประโยคและตัดบุพบทออกทำให้ประโยคกะทัดรัดขึ้นและเข้าใจง่ายกว่าประโยคตัวอย่างที่ 3 และ 4

นอกจากนี้ยังพบว่า กรณีการใช้บุพบท “กับ” บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้กระทำ] นี้
ผู้เขียนอาจใช้เป็นแนวเทียบ แล้วนำไปใช้กับนามหรือนามวลีที่เป็นผู้กระทำแต่อยู่ที่ต้นประโยคอยู่
แล้วจึงไม่จำเป็นต้องมีดัชนีบ่ง เช่น ตัวอย่างที่ 5 และ 6 ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 5

... (หัวเราะ) กับ พี่อ้อม (อิริชาติ ชุมนานนท์) ที่ต้องเล่นด้วยกันก็เคยเจอกันแล้วใน คีโตระกูดซ่ง
กับบตบจวบก็มีพอสมควร เรื่องจวบจริงแอฟคิดว่าคงไม่ คือตอนนี้ยังไม่ได้มีการพูดถึงตรงนี้นัก แต่
ให้เล่นจริงๆ แอฟคงไม่ เพราะมองว่าไม่จำเป็น ถ้ามีฉากแบบนี้ก็ใช้มุมกล้องได้...
(ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 10 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 6

... ผมถือว่าผมเป็นทูต เป็นกวี ที่จะร้อยเรียงเนื้อหาเหล่านี้ออกมาเป็นบทเพลง คนตรีของแท้สี่ได้
กับชนทุกชั้นนะครับ แต่**กับเพลงไทยในตลาดทุกวัน**นี้มันไม่ได้รับใช้คนกลุ่มนี้เลย แล้ว (คุณภาพ)
ต่ำกว่านี้ไม่ได้ แยกว่านี้ไม่ได้แล้ว มันดัน สงสารเด็กไทยไม่มีอะไรฟัง กลายเป็นเหตุผลที่แกรมมี่
อาร์เอส กำลังจะเจ๊ง ป๊อปปี้กำลังฆ่าตัวเอง

(บทความบันเทิง/คมชัดลึก 23 เมษายน 2550)

พิจารณาตัวอย่างที่ 5 ตัวอย่างที่ 6 ข้างต้น เห็นได้ว่า หากตัดบุพบท “กับ” ออก
ก็ไม่ได้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของนามวลี “**บตบจวบ**” และ “**เพลงไทยในตลาดทุกวัน**”
กับกริยาในประโยคแตกต่างกันไปแต่อย่างใด เพราะฉะนั้น กรณีนี้จึงถือว่าผู้เขียนใช้บุพบทโดย
ไม่จำเป็นอย่างยิ่ง

กรณีที่ 3 การใช้บุพบท “กับ” แยกนามหรือนามวลีที่เป็นผู้ทรงรับออกจากประโยค

ผู้เขียนวางนามหรือนามวลีที่เป็นผู้ทรงรับกริยาไว้ที่ส่วนท้ายของประโยค เพียงแต่นามหรือนามวลีที่เป็นผู้ทรงรับนั้นมีได้อยู่ติดกับกริยาตามปกติ กลับแยกออกมาโดยมีบุพบท “กับ” นำ วิธีเขียนเช่นนี้น่าจะเกิดจากผู้เขียนต้องการเน้นนามหรือนามวลีนี้ให้เด่นชัดมากขึ้น แต่การแยกออกมาอาจทำให้ผู้อ่านมองว่าเป็นการขึ้นประโยคใหม่ จึงต้องใช้บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่ายังเป็นส่วนหนึ่งในประโยคเดิม คือ เป็นผู้ทรงรับในประโยค หรือใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้ทรงรับ] เช่นตัวอย่างที่ 7-8 ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 7

... ตัวอย่างนางเอกชายดีแห่งวิก 7 สี ที่ชื่อ "อ้ม" พัชราภา ไชยเชื้อ สี ตอนแรกที่เข้ามาแรกๆ ถามว่าคังมัย ก็คังอยู่นะเจ้าคะ ทว่า...มันเหมือนมีอะไรที่คังรั้งอยู่ คังแต่ยังไม่คังผ่าง !!! แต่ถ้าใครยังจำได้ กับ ภาพที่สาวอ้มขึ้นปกนิตยสารฉบับหนึ่ง แล้วเอามือล้วงเต้าได้ นั่นแหละค่า ที่เป็นจุดเริ่มต้นให้ พัชราภาชายดีเป็นเทนน้าเททา...

(ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 28 พฤษภาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 7 ผู้เขียนต้องการเน้นนามวลี “ภาพที่สาวอ้มขึ้นปกนิตยสารฉบับหนึ่ง” จึงแยกนามวลีนี้ออกมาโดยใช้บุพบท “กับ” นำ อย่างไรก็ตาม หากเปลี่ยนลำดับในประโยคเป็น “ถ้าใครยังจำภาพที่สาวอ้มขึ้นปกนิตยสารฉบับหนึ่ง แล้วเอามือล้วงเต้าได้” และตัดบุพบท “กับ” ออก ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น นอกจากนี้ หากสังเกตคำว่า “ได้” ที่ปรากฏ 2 ครั้ง จะเห็นว่าผู้เขียนเองก็ยังสับสนเกี่ยวกับรูปประโยคที่ใช้ คำว่า “ได้” ที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างบอกให้รู้ว่า ผู้เขียนกำลังใช้รูปประโยคปกติอยู่โดยไม่รู้ตัว รูปประโยคที่เรียงลำดับตามปกติ ไม่มีบุพบท กะทัดรัด และเข้าใจง่ายนี้ จึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อหนังสือพิมพ์มากกว่า

ตัวอย่างที่ 8

... เป็นพระเอกที่เล่นฉากเลิฟซีน ได้พลั่วทุกเรื่อง สำหรับ ชาคริต แย้มนาม ล่าสุดเข้าฉากเลิฟซีนกับ "บี" น้าทิพย์ จงรัชตวิบูลย์ ยังโชว์ฝีมือแข็งเหมือนเดิมหรือไม่ ติดตามได้ กับเบื้องหลังฉากนี้ เป็นฉากที่ ภาสวรร (ชาคริต) ช่วยตริกา (บี) จากโจรร้าย ที่หวังจะข่มขืน กลับมาอยู่ที่วังแสงสุริย์อีกครั้ง...

(ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 6 พฤษภาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 8 ผู้เขียนต้องการเน้นนามวลี “เบื้องหลังฉากนี้” จึงแยกนามวลีนี้ออกมาโดยใช้บุพบท “กับ” นำ อย่างไรก็ตาม หากเปลี่ยนลำดับในประโยคเป็น “ติดตามเบื้องหลังฉากนี้ได้” และตัดบุพบท “กับ” ออก ประโยคก็จะกะทัดรัดและเข้าใจง่ายขึ้น

ปกติบุพบท “กับ” มักใช้เพื่อบ่งอรรถลักษณะ [+ผู้มีส่วนร่วม] แต่จะเห็นได้ว่าการใช้บุพบท “กับ” เพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไขในหนังสือพิมพ์ 3 กรณีข้างต้นไม่ได้ใช้เพื่อบ่งอรรถลักษณะดังกล่าว ลำดับในประโยคที่แปลกไปจากปกติอาจเป็นสาเหตุให้ผู้เขียนต้องใส่บุพบทเป็นเครื่องมือทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของนามหรือนามวลีกับกริยาในประโยคชัดเจนขึ้น โดยกรณีที่ 1 อาจใส่บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่านามหรือนามวลีไม่ได้เป็นผู้กระทำกริยา คือ ใช้บ่งอรรถลักษณะ [-ผู้กระทำ] กรณีที่ 2 อาจใส่บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่านามหรือนามวลีเป็นผู้กระทำกริยา คือ ใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้กระทำ] และกรณีที่ 3 อาจใส่บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่านามหรือนามวลีเป็นผู้ทรงรับกริยา คือ ใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้ทรงรับ]

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

กรณีที่	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. กับ [-ผู้กระทำ]	2,023	52.60
2. กับ [+ผู้กระทำ]	646	16.80
3. กับ [+ผู้ทรงรับ]	1,177	30.60
รวม	3,846	100

จากตาราง 1 จะเห็นได้ว่าการใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข กรณีที่ 1 ปรากฏมากที่สุด ถึงร้อยละ 52.70 แสดงให้เห็นว่า ในบรรดาบุพบทประโยคที่จัดลำดับให้แปลกไปจากปกติและใช้คำบุพบท “กับ” ร่วมด้วยนั้น ผู้เขียนหนังสือพิมพ์นิยมวางนามหรือนามวลีที่ไม่ใช่ผู้กระทำไว้ที่ต้นประโยคมากที่สุด

1.1.2 การใส่บุพบท “ของ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

จากการวิเคราะห์ข้อมูล การใช้บุพบท “ของ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข แบ่งเป็น 2 กรณี ได้แก่ การระบุความเป็นเจ้าของให้คำนามโดยไม่จำเป็น และการแปลงเป็นนามวลี ดังนี้

กรณีที่ 1 การใช้บุพบท “ของ” คู่กับนามเพื่อระบุความเป็นเจ้าของ

คำนามบางคำไม่จำเป็นต้องระบุความเป็นเจ้าของเพราะอาจเป็นที่เข้าใจชัดเจนตรงกันอยู่แล้ว (ตามหลักการละบุพบทที่กล่าวถึงไว้ในบทที่ 1) แต่ผู้ใช้ภาษาส่วนใหญ่เคยชินว่าต้องระบุความเป็นเจ้าของด้วยบุพบท “ของ” เสมอ บางครั้งจึงทำให้ประโยคไม่กะทัดรัด รวมทั้งไม่สละสลวยเพราะอาจมีบุพบท “ของ” เกิดขึ้นซ้ำๆ เช่น

ตัวอย่างที่ 9

... ไม่ใช่ นำประเด็นเฉพาะอำนาจหน้าที่ของปลัด ไปพูดกับชาวบ้านเท่านั้น เพราะชาวบ้านคงไม่รู้ เรื่องการบริหารหรืออำนาจหน้าที่ของปลัด สิ่งสำคัญของการรับฟังความเห็นของประชาชน ก็คือ การให้กลุ่มประชาชน เช่นกลุ่มเกษตรกร มีส่วนร่วมเสนอแนะ...

(ข่าวสังคม/มติชน 24 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 9 คำนาม “ความเห็น” กับ “ประชาชน” มีความสัมพันธ์กันในแง่ที่เป็น “ของ” กับ “เจ้าของ” ชัดเจนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงสามารถละคำว่าของเป็น “สิ่งสำคัญของการรับฟังความเห็นประชาชน” ได้ ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น นอกจากนี้ ยังสะดวกยิ่งขึ้นอีกด้วย เพราะจะเหลือคำบุพบท “ของ” ในประโยคเพียง 1 คำ ซึ่งใช้เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของโดยจำเป็น

นอกจากนี้ พบว่า คำนาม “เรื่อง” “กรณี” และ “ชื่อ” จะเป็นเงื่อนไขให้ผู้เขียนเพิ่มบุพบท “ของ” ต่อท้ายทันทีที่ทั้งที่ไม่จำเป็น เพราะคำนามดังกล่าวไม่ต้องระบุความเป็นเจ้าของ เราสามารถมองนามที่ตามมาข้างหลังคำว่า “เรื่อง” “กรณี” และ “ชื่อ” ในฐานะรายละเอียดเพิ่มเติม หรือข้อมูลขยายความได้ แต่ผู้ใช้ภาษาส่วนใหญ่เคยชินว่านามเหล่านี้และบุพบท “ของ” จะต้องเกิดคู่กันเสมอ เช่น

ตัวอย่างที่ 10

... ล่าสุดเมื่อวันที่ 11 มกราคม ที่ผ่านมา ที่โรงแรมเรดิสัน มีการประชุมผู้จัดการทีม เพื่อชี้แจงตกลงเกี่ยวกับเรื่องของกติกา คุณสมบัตินักกีฬา และสิทธิ์ที่จะใช้ในการแข่งขัน โดยทีมไทยจะสวมชุดแดงลงสนามตลอดทัวร์นาเมนต์ ภายหลังการประชุม “บังยี” วรวีร์ มะกูดี ...

(ข่าวกีฬา/คมชัดลึก 12 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 11

... ต้องไม่ใช่การให้ครุมาสูงขึ้นเพิ่ม แต่ต้องพิจารณาว่าหนี้ทั้งหลายมีดอกเบี้ยจำนวนเท่าใด มีเงื่อนไขทางกฎหมายใดบ้างที่จะช่วยผ่อนปรนได้ ขณะเดียวกันก็อาจจะมีการเปลี่ยนหนี้จากดอกเบี้ยที่ต่ำมาใช้ชดเชยหนี้ดอกเบี้ยที่สูง ซึ่งเรื่องของการเงินเป็นเรื่องของเทคนิค ต้องมีผู้รู้อย่างแท้จริง...

(ข่าวการศึกษา/มติชน 2 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 10 และ 11 จะเห็นว่าผู้เขียนเคยชินที่จะใช้คำนาม “เรื่อง” ร่วมกับบุพบท “ของ” เป็น “เรื่องของกติกา” และ “เรื่องของการเงิน” ทั้งที่สามารถเขียนโดยไม่ใช่บุพบทเป็น “เรื่องกติกา” และ “เรื่องการเงิน” ซึ่งกะทัดรัดกว่าได้

ตัวอย่างที่ 12

... ส่วน**กรณี**ของตัวนำโชคการแข่งขันซีเกมส์ ที่ต้องออกแบบท่วงท่าในการเล่นกีฬาชนิดต่างๆ รวมทั้ง สัญลักษณ์ และตัวนำโชค การแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 นั้น ฝ่ายประชาสัมพันธ์ และสิทธิประโยชน์ จะรับผิดชอบร่วมกัน โดยนายสุวิทย์ กำชับให้ดำเนินการเร็วที่สุด... (ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 12 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 13

... คมช.และรัฐบาล หามาตรการลงแล้ว หน่วยงานรัฐที่จิงใจใส่ "เกียร์ว่าง" ให้นัก โดยยึดเอา**กรณี**ของกองทุนเพื่อการพัฒนาและฟื้นฟูระบบสถาบันการเงิน **กรณี**การซื้อที่ดินย่านรัชดาฯ กับกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง **กรณี**ทุจริตพันธุ์กล้วยพารา มาเป็นตุ๊กตาในการปรับกลยุทธ์ใหม่... (ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 29 มกราคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 12 และ 13 ผู้เขียนใช้คำนาม “กรณี” ร่วมกับบุพบท “ของ” เป็น “**กรณี**ของกองทุนเพื่อการพัฒนาและฟื้นฟูระบบสถาบันการเงิน” และ “**กรณี**ของตัวนำโชคการแข่งขันซีเกมส์” ทั้งที่สามารถเขียนโดยไม่ใช้บุพบทเป็น “**กรณี**กองทุนเพื่อการพัฒนาและฟื้นฟูระบบสถาบันการเงิน” และ “**กรณี**ตัวนำโชคการแข่งขันซีเกมส์” ซึ่งกะทัดรัดกว่าได้ โดยเฉพาะตัวอย่างที่ 13 ซึ่งมีคำนาม “กรณี” ปรากฏโดยไม่ใช้บุพบท “ของ” ถึง 2 ครั้ง จึงยิ่งเห็นได้ชัดว่า คำนาม “กรณี” ไม่จำเป็นต้องเกิดคู่กับบุพบท “ของ”

ตัวอย่างที่ 14

...กลุ่มสถาบันแพทยรับนักศึกษาแพทย์เพิ่ม 247 คน ประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิสอบสัมภาษณ์ ตรวจร่างกายผ่านเว็บไซด์แล้ว ส่งรายชื่อ**ของ**ผู้มีสิทธิเข้าศึกษาให้ สกอ. เพื่อตัดสิทธิ์ในวันที่ 20 เมษายนนี้ เมื่อวันที่ 12 เมษายน ศ.น.พ.อาวุธ ศรีศุกรี เลขาธิการกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย ... (ข่าวการศึกษา/ไทยรัฐ 12 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 15

...หลังจากมีกระแสข่าวว่า โยเซ่ สุไลมาน ประธานสภามวยโลก (ดับเบิลยูบีซี) ชาวเม็กซิกัน ออกมาเผยว่า ยังจะไม่เสนอ**ชื่อ**ของ "เจ้ากร" พงษ์ศักดิ์เล็ก กระต๊องแดงยิม นักชกขวัญใจชาวไทย แชมป์โลกรุ่นฟลายเวท ดับเบิลยูบีซี ที่ป้องกันแชมป์ได้มาแล้ว 16 หนติดต่อกัน เข้าสู่หอเกียรติยศ... (ข่าวกีฬา/คมชัดลึก 15 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 14 และ 15 ผู้เขียนใช้คำนาม “รายชื่อ” และ “ชื่อ” ร่วมกับบุพบท “ของ” ทั้งที่สามารถเขียนโดยไม่ใช้บุพบทเป็น “ส่งรายชื่อผู้มีสิทธิเข้าศึกษาให้ สกอ.” และ “ยังจะไม่เสนอชื่อเจ้ากร พงษ์ศักดิ์เล็ก กระทั่งแดงยิม” ซึ่งกะทัดรัดกว่าได้

ตัวอย่างที่ 16

...เนื่องจากขวัญกำลังใจของนายทหารที่ประจำการในอิรักตกต่ำลง ประกอบกับมีทหารปฏิบัติหน้าที่ไม่พอเพียง นอกเหนือจากการขาดการสนับสนุนทางการเมือง รายงานข่าวเผยว่าบรรดานายทหารอเมริกันเหล่านี้ซึ่งรู้จักกันในชื่อของ "กลุ่มมันสมองที่เชื่อถือได้ในแบกแดด"... (ข่าวต่างประเทศ/คมชัดลึก 2 มีนาคม 2550)

ส่วนตัวอย่างที่ 16 ก็เช่นเดียวกัน แม้เชื่อกันว่าสำนวน “รู้จักกันในชื่อของ” มาจากภาษาอังกฤษ แต่เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทย คำบุพบท “ของ” ถือว่าไม่จำเป็น เพราะแม้ไม่มีคำว่า “ของ” เป็น “รู้จักกันในชื่อกลุ่มมันสมองที่เชื่อถือได้ในแบกแดด” ก็อ่านรู้เรื่อง

กรณีที่ 2 การใช้บุพบท “ของ” คู่กับนามวลีที่แปลงมา

ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 2 ว่า ตัวอย่างภาษาไทยสมัยใหม่ที่เห็นได้ชัดเจนมี 3 ตัวอย่าง ได้แก่ การใช้บุพบทด้วยความถี่สูง การใช้ประโยคกรรมวาจกมากขึ้น และการแปลงเป็นนามวลีมากขึ้น การแปลงเป็นนามวลี หรือ **nominalization** นี้ น่าจะเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้มีการใช้บุพบทด้วยความถี่สูงตามมา เพราะนามวลี “การ...” ที่แปลงมาจะเป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “ของ” ตามทันที เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 17

...โดยคาดว่าหลังเปิดบริการ จะได้รับการตอบรับจากตลาดเป็นอย่างดี เนื่องจากขณะนี้ผู้คนในสังคมใส่ใจเรื่องสุขภาพมากขึ้น ทำให้เห็นการเปิดขึ้นของสปาเพื่อการผ่อนคลายมากมาย รวมถึงสปาผม แต่ทางศูนย์จะเน้นการบำบัดรักษาด้วยเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์การแพทย์เป็นหลัก... (ข่าวสังคม/กรุงเทพธุรกิจ 3 มกราคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 17 จะเห็นได้ว่า นามวลี “การเปิดขึ้นของสปา” ที่ผู้เขียนเลือกใช้เข้าใจยากและไม่กะทัดรัด แต่หากผู้เขียนเขียนนามวลียาวๆ ดังกล่าว โดยกลับคำนามหลังคำบุพบทมาเป็นประธานนำหน้ากริยาวลี คือเปลี่ยนเป็น “สปาเปิดขึ้น” จะตัดคำว่า “การ” และ บุพบท “ของ” ออกได้ ประโยคก็จะกะทัดรัดและเข้าใจง่ายขึ้นมาก

ตัวอย่างที่ 18

...นับเป็นความพยายามลอบสังหารผู้นำฝรั่งเศสเป็นครั้งแรกในรอบ 40 ปี เจ้าหน้าที่ตำรวจ ระบุด้วยว่า นายบรูเนรีพุดจาตัสสน จึงให้เขาอยู่ภายใต้การดูแลของสถาบันจิตเวชของกรมตำรวจ จนถึงบัดนี้ยังไม่ทราบว่าเหตุใดนายบรูเนรีจึงพยายามลอบสังหาร นายซีริก แต่การตรวจค้น...
(ข่าวต่างประเทศ/กรุงเทพมหานคร)

จากตัวอย่างที่ 18 จะเห็นได้ว่า นามวลี “การดูแลของสถาบันจิตเวชของกรมตำรวจ” ที่ผู้เขียนเลือกใช้เข้าใจยากและไม่กะทัดรัด แต่กรณีนี้แตกต่างจากตัวอย่างที่ 17 เพราะผู้เขียนจะเลี่ยนนามวลียาวๆ ดังกล่าวได้ก็ต่อเมื่อเปลี่ยนวิธีเรียบเรียงประโยคทั้งประโยค กล่าวคือ หากเน้นหรือเริ่มที่ประธานหรือผู้กระทำ คือ “สถาบันจิตเวช” เป็น “จึงให้สถาบันจิตเวชของกรมตำรวจดูแลเขา” ประโยคก็จะกะทัดรัดและเข้าใจง่ายขึ้น เพราะจะทำให้ตัดคำว่า “การ” ตัดบุพบท “ของ” รวมทั้งตัดสำนวนภาษาอังกฤษ “อยู่ภายใต้” ออกได้

จะเห็นได้ว่า การใช้บุพบท “ของ” เพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไขในหนังสือพิมพ์ แบ่งเป็น 2 กรณี กรณีแรกเกิดจากการระบุความเป็นเจ้าของให้คำนามโดยไม่จำเป็น ผู้เขียนอาจไม่ได้ละบุพบท “ของ” เพราะไม่เข้าใจว่าความสัมพันธ์ของนามสองคำที่ตามกันมานั้นชัดเจนอยู่แล้ว หรืออาจไม่ได้ระมัดระวังเรื่องความสละสลวย นอกจากนี้ ผู้เขียนมักเพิ่มบุพบท “ของ” เข้าไปหลังคำนาม “เรื่อง” “กรณี” และ “ชื่อ” ซึ่งอาจเป็นเพราะมีสำนวนภาษาอังกฤษเป็นแนวเทียบหรือเพราะใช้จนเคยชิน ส่วนกรณีที่สอง เกิดจากการแปลงเป็นนามวลีซึ่งอาจเชื่อมโยงกับเรื่องการเลือกมุมมองในประโยคให้เน้นหรือเริ่มที่ผู้ทรงรับมากกว่าผู้กระทำ สาเหตุอาจเป็นเพราะมีสำนวนภาษาอังกฤษเป็นแนวเทียบหรือใช้เพื่อตอบสนองความต้องการบางประการของการเขียนในหนังสือพิมพ์ ผู้วิจัยจะนำไปวิเคราะห์โดยละเอียดในบทที่ 5 ต่อไป

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “ของ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

กรณีที่	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. ของ [+ ความเป็นเจ้าของ]	4,271	81.84
2. ของ + นามวลีแปลง	948	18.16
รวม	5,219	100

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ชัดเจนว่าการใช้บุพบท “ของ” โดยไม่จำเป็น กรณีที่ 1 คือ กรณีที่ผู้เขียนระบุความเป็นเจ้าของให้คำนามโดยไม่จำเป็น ปรากฏมากกว่ากรณีที่ 2 คือกรณีการแปลงเป็นนามวลีมากถึง 4.5 เท่า โดยเฉพาะการใช้บุพบท “ของ” คู่กับ คำนาม “เรื่อง” ปรากฏมากที่สุดถึง 2,440 ครั้ง แสดงให้เห็นว่า “เรื่องของ” อาจเป็นสำนวนไปแล้ว

1.1.3 การใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

การใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไข แบ่งเป็น 3 กรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 การใช้บุพบท “ใน” คู่กับนามหรือนามวลีบอกเวลา

จากข้อมูลพบว่า นามหรือนามวลีที่บอกเวลา เช่น วันเดือนปี เวลา ระยะ หรือ ช่วง จะเป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้บุพบท “ใน” ทั้งที่ไม่จำเป็นหรือละได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 19

... ผู้สื่อข่าวรายงานจากกระทรวงพาณิชย์ว่า ในวันที่ 22 ก.พ.นี้ กระทรวงพาณิชย์จะนำร่าง พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง พ.ศ...เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการกั่นกรองเรื่องเสนอ คณะรัฐมนตรี (กรม.) ก่อนเข้าสู่การพิจารณาของ กรม. ต่อไป โดยไม่สนใจกรณีที่ห้างค้าปลีก... (ข่าวเศรษฐกิจ/ไทยรัฐ 22 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 20

...นายศิริพล ยอดเมืองเจริญ อธิบดีกรมการค้าภายใน เปิดเผยว่า ในวันนี้ (10 ก.พ.) ตนและเจ้าหน้าที่ กรมการค้าภายในจะเดินทางไปตรวจสอบสถานการณ์ราคาดอกไม้ที่ตลาดปากคลองตลาด ซึ่งเป็นย่านดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดในกรุงเทพฯ และตลาดมหานาค เพื่อป้องปรามไม่ให้ผู้ค้าฉวยโอกาส... (ข่าวเศรษฐกิจ/ไทยรัฐ 10 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 21

...นายเมธิน เลิศสุมิตรกุล ผู้จัดการฝ่ายการตลาด บริษัทมาร์เก็ตติ้งจำกัด กล่าวว่า ในปีนี้บริษัทจะ เน้นทำการตลาดโดยทุ่มงบกว่า 25 ล้านบาท เน้นไปที่การทำโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อ โทรทัศน์ เพื่อให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ง่ายขึ้น และต้องการให้พีเอ็นเป็นแบรนด์ที่หนึ่งในใจลูกค้า (ข่าวเศรษฐกิจ/คมชัดลึก 7 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 22

...ที่ผ่านมามีการตรวจราชการจังหวัดนครราชสีมาได้ร่วมกับกองทัพภาคที่ 2 ลงพื้นที่ใน 26 อำเภอ 6 กิ่งอำเภอ ของ จ.นครราชสีมา เพื่อทำความเข้าใจกับประชาชนถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน เพื่อสร้างความเข้าใจและขอความร่วมมือกับประชาชนให้ยึดหลักความสามัคคี ความรัก ความสามัคคี... (ข่าวการเมือง/มติชน 30 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 23

...ส่วนความคืบหน้าในการพิจารณาคดียุบพรรคนั้น วันที่ 1 พ.ค. ที่สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตุลาการรัฐธรรมนูญได้มีการประชุมเพื่อพิจารณาสำนวนต่างๆในคดียุบพรรคตามปกติ โดยในช่วงบ่าย นายสมศักดิ์ โตรักษา ทนายความของพรรคไทยรักไทย ได้นำคำแถลงปิดคดีจำนวน 60 หน้า... (ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 2 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 24

... รายงานจากเมืองเซินไน ประเทศอินเดีย ถึงความเคลื่อนไหวของขุนพลนักเตะทีมชาติไทยชุดปรีโอลิมปิก ที่เดินทางมาทำศึกลูกหนังโอลิมปิกรอบคัดเลือก โซนเอเชีย โดยพวกเขาไม่มีโปรแกรมจะลงสนามฟาดแข้งกับทีมชาติอินเดีย ในช่วงหัวค่ำของวันนี้ (พุธที่ 14 มี.ค.) ที่สนามเนรู สเตเดียม... (ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 4 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 25

... นายพนิช กล่าวไว้ว่า หากในภายหลังสามารถพิสูจน์ได้ว่าสัญญาเกิดเป็นโมฆะ โดยคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ(คตส.) เมื่อนั้นคงจะต้องหารือกันระหว่าง กทท.ในฐานะผู้ซื้อและบริษัทสไตเออร์ฯ ในฐานะผู้ขาย... (ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 8 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 19-25 แสดงให้เห็นการใช้บุพบท “ใน” เพื่อบ่งอรรถลักษณะ [+ เวลา] แต่คำนามหรือนามวลีที่ตามมา ได้แก่ วัน วันที่ เดือน ปี ปัจจุบัน ช่วงหัวค่ำ และ ภายหลังสื่อถึงความหมายเชิงเวลาชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หรือละได้

กรณีที่ 2 การใช้บุพบท “ใน” คู่กับนามหรือนามหรือนามวลีเพื่อระบุตำแหน่ง แหล่งที่เชิงนามธรรม

จากข้อมูลพบว่า นามหรือนามวลีจำพวก หัวข้อ ประเด็น ครั้ง กรณี หรือ เรื่อง เป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้บุพบท “ใน” เพื่อระบุตำแหน่ง ทั้งที่ไม่จำเป็น เช่น

ตัวอย่างที่ 26

... เปิดเผยหลังเป็นประธานการประชุมบอร์ด กกท. ที่ห้องประชุมกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เมื่อวันที่ 18 ม.ค.ที่ผ่านมา ว่า ในครั้งนี้ที่ประชุมได้พิจารณาถึงความคืบหน้าของการพิจารณาการตอบแทนนักกีฬาที่ประกอบคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยในการแข่งขันกีฬาระดับชาติ...
(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 19 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 27

... ได้รับเงินเดือนจากการเป็นผู้ช่วย ส.ส. ของนายสาทิตย์ เดือนละ 9,500 บาท แต่ไม่ได้สนับสนุนกันมากจะถูกเรียกใช้ในบางครั้งเท่านั้น ต่อมา นายนิพิฏฐ์ ได้ชักค้ำให้ตุลาการเห็นว่า นายทักษณัฏฐ์ กระทำกรไปตามลำพัง ไม่ได้รับคำสั่งจากนายสาทิตย์ และพรรคประชาธิปัตย์
(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 2 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 28

... ได้ผ่านเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศ ไปลุ้นแย่งแชมป์กับเงิน หยุ มีอวางอันดับ 7 ของรายการจากจีนต่อไป ส่วนในประเภทคู่ผสม รอบรองชนะเลิศ สุดเขต ประภากมล กับสรลีย์ ทุ่งทองคำ คู่ผสมมือ 1 ของไทย มือ 3 ของโลก ต้องพบงานหนักเมื่อต้องเจอกับ เชียะ จง ปอ กับจาง หย่า หวิน...
(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 5 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 29

... กล่าวถึงความคืบหน้าในการประสานหน่วยงานที่เป็นผู้เสียหายในกรณีดังกล่าวในการร้องทุกข์กล่าวโทษว่า คณะอนุกรรมการฯ เคยทำหนังสือไปถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว แต่เขาแจ้งมาว่าไม่รู้เรื่องข้อมูล จึงต้องส่งข้อมูลไปให้อีกครั้ง โดยเพิ่งจะร่างหนังสือถึงกระทรวงการคลัง แต่...
(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 5 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 30

...เป็นการชุมนุมสาธารณะของประชาชนหลากหลายอาชีพ ทั้งอดีต ส.ส., ส.ว., ข้าราชการ นักวิชาการ อาจารย์ นักศึกษา และประชาชน เพื่อเรียกร้องให้ พ.ต.ท.ลาออกจากตำแหน่ง เนื่องจากไม่เห็นด้วยกับนโยบายและการบริหารราชการ รวมทั้งในเรื่องจริยธรรมของ พ.ต.ท.ทักษิณ ซึ่งการชุมนุมนั้นเป็นการใช้สิทธิเสรีภาพของประชาชน ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 ม.39 และ 44 โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีการใช้กำลังรุนแรง หรือมีอาวุธแต่อย่างใด...
(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 1 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 26-30 แสดงให้เห็นการใช้บุพบท “ใน” เพื่อระบุตำแหน่งหรือบ่ง อรรถลักษณะ [+ ตำแหน่งแหล่งที่] ให้คำนาม หัวข้อ ประเด็น ครั้ง กรณี และ เรื่อง โดยไม่จำเป็น เพราะไม่ว่าจะใช้บุพบท “ใน” คู่กับนามข้างต้นหรือไม่ ความหมายก็ยังเหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้บุพบท “ใน” เพื่อระบุตำแหน่งแหล่งที่เชิงนามธรรมนี้อาจสะท้อน โลกทัศน์ของผู้ใช้ ภาษาเกี่ยวกับนามเหล่านี้ว่ามีขอบเขต และเราก็นำมาเกี่ยวกับการระบุสถานะหรือตำแหน่งการอยู่ภายใน ขอบเขตนั้น

กรณีที่ 3 การใช้บุพบท “ใน” คู่กับนามวลีที่แปลงมา

นอกจากการแปลงเป็นนามวลีจะเป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้งานเลือกใช้บุพบท “ของ” แล้ว ยังเป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “ใน” ด้วย ประโยคที่ได้ก็จะยาวและไม่กะทัดรัด เช่น ตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 31

...พล.ต.อ.เสรีพิศุทธ์ กล่าวอีกว่า ในการหารือกับนายกฯ นายกฯ ไม่ได้แสดงความเป็นห่วงอะไร และได้แสดงความเชื่อมั่นว่าจะสามารถช่วยท่านในการแก้ไขปัญหาความไม่สงบเรียบร้อย และ ปัญหาคลื่นใต้น้ำได้ เพราะนายกฯเป็นห่วงประชาชน ต้องการให้มีความสุข...

(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 6 กุมภาพันธ์ 2550)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า นามวลี “การแก้ไขปัญหาความไม่สงบเรียบร้อย” ที่ ผู้เขียนเลือกใช้แทนกริยาวลี “แก้ไขปัญหาความไม่สงบเรียบร้อย” เป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้งาน เลือกใช้บุพบท ใน นำมา ทั้งที่อาจเลือกเขียนให้ประโยคสั้นกว่าได้ว่า “จะสามารถช่วยท่านแก้ไข ปัญหาความไม่สงบเรียบร้อย”

ตัวอย่างที่ 32

...กระทรวงไอซีทีจะทำหน้าที่ในการไกล่เกลี่ย คู่สัญญาที่มีโอกาสรวมชวมกันได้ก็น่าจะคุยกัน ผม ไม่ได้มีตุ๊กตาอะไร แต่น่าจะต้องขึ้นศาลอย่างเดียวหน้าที่ของผมต้องพยายามทำให้มีการ ไกล่เกลี่ย ผมให้นโยบายว่า มาคุยกันอีกที มีทางออกอะไรบ้างไหม ถ้าโชคดียิ่งตกลงกันได้” นายสิทธิชัย...

(ข่าวเศรษฐกิจ/คมชัดลึก 2 กุมภาพันธ์ 2550)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า นามวลี “การไกล่เกลี่ย” ที่ผู้เขียนเลือกใช้แทนกริยา “ไกล่เกลี่ย” เป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้งานเลือกใช้บุพบท “ใน” นำมา ทั้งที่อาจเลือกเขียนให้ประโยค สั้นกว่าได้ว่า “กระทรวงไอซีทีจะทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย”

ตัวอย่างที่ 33

...ในการเลี้ยงหมูหรือ ไก่ นั้น สิ่งที่คุณเลี้ยงต้องการก็คือให้สัตว์เหล่านั้นโตเร็ว ปราศจากโรค และสามารถใช้อาหารให้ได้คุ้มค่าที่สุดในการเปลี่ยนให้เป็นเนื้อได้มาก เพื่อให้ได้กำไรสูง ดังนั้นจึงได้มีความพยายามในการเติมอาหารเสริมต่างๆ เข้าไปเพื่อช่วยเร่งการเติบโต...

(ข่าวการเกษตร/คมชัดลึก 5 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า นามวลี “การเติมอาหารเสริมต่างๆ เข้าไป” ที่ผู้เขียนเลือกใช้แทนกริยวลี “เติมอาหารเสริมต่างๆ เข้าไป” เป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้งานเลือกใช้ชื่อบุพบท “ใน” นามา ทั้งที่อาจเลือกใช้ชื่อบุพบทให้ประโยชน์สั้นกว่าได้ว่า “จึงได้มีความพยายามเติมอาหารเสริมต่างๆ เข้าไป”

อนึ่ง กรณีนี้ กริยวลี “มีความพยายาม” ที่นำมาข้างหน้าอาจเป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้งานวลีดังกล่าวอีกต่อหนึ่ง ถ้าเปลี่ยนกริยวลี “มีความพยายาม” ให้เป็นกริยา “พยายาม” คำเดิวน่าจะเพิ่มโอกาสที่จะเลือกใช้ประโยชน์สั้นๆ ว่า “จึงได้พยายามเติมอาหารเสริมต่างๆ เข้าไป” ซึ่งไม่มีบุพบท “ใน” ได้มากขึ้น

ตัวอย่างที่ 34

... อย่างไรก็ตาม ธปท.อาจผ่อนปรนมาตรการนี้ตามความจำเป็นได้" นายสันติ กล่าว นอกจากนี้ ในการเข้าพบผู้ว่าการ ธปท.ยังเป็น โอกาสให้ผู้ส่งออกได้รับทราบนโยบายของ ธปท.เกี่ยวกับมาตรการดูแลเงินบาท...

(ข่าวเศรษฐกิจ/คมชัดลึก 7 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 34 ข้างต้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า นามวลี “การเข้าพบผู้ว่าการ ธปท.” เป็นเงื่อนไขให้เลือกใช้บุพบท “ใน” ร่วมด้วย และผู้เขียนใช้คำว่า “ใน” และ “การ” คู่กันด้วยความเคยชินโดยไม่จำเป็นแต่อย่างใด เนื่องจากนามวลีดังกล่าวสามารถใช้ขึ้นต้นประโยคได้อยู่แล้ว

สรุปว่าการใช้บุพบท “ใน” เพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไขแบ่งเป็น 3 กรณี กรณีแรกใช้บุพบท “ใน” คู่กับนามหรือนามวลีบอกเวลา กรณีที่ 2 คือใช้เพื่อระบุตำแหน่งแหล่งที่เชิงนามธรรม และกรณีที่ 3 ใช้คู่กับนามวลีที่เปล่งมา จะเห็นได้ว่า สองกรณีแรกหากตรวจทานแล้วต้องการให้ประโยคกระชับขึ้น ผู้เขียนอาจตัดบุพบท “ใน” ได้ทันที แต่กรณีที่ 3 จะต้องตัดบุพบทพร้อมกับคำว่า “การ” คือปรับนามวลีที่ตามมาให้เป็นกริยวลีด้วย ดังนั้น หากผู้เขียนไม่รู้จักหรือเข้าใจว่ามีรูปประโยคอื่นที่เป็นทางเลือก ก็จะคิดว่าตัดบุพบทออกไม่ได้

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

กรณีที่	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. ใน [+ เวลา]	6,588	51.43
2. ใน [+ตำแหน่งแหล่งที่]	4,129	32.23
3. ใน+ นามวลีแปลง	2,093	16.34
รวม	12,810	100

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า การใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขกรณีที่พบมากที่สุดคือการใช้บุพบท “ใน” คู่กับนามหรือนามวลีบอกเวลา คิดเป็นร้อยละ 51.43 หรือเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนการใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขทั้งหมด ส่วนกรณีที่ 3 ซึ่งกล่าวถึงไว้ว่าแก้ไขได้ยากกว่านั้น พบเพียงร้อยละ 16.34

1.1.4 การใช้บุพบท “สำหรับ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

การใช้บุพบท “สำหรับ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไข แบ่งเป็น 3 กรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 การใช้บุพบท “สำหรับ” เพื่อย้ำว่าเป็นความคิดเห็นส่วนตัว

จากข้อมูล พบว่าผู้เขียนมักจะใช้บุพบท “สำหรับ” คู่กับนาม นามวลี และสรรพนามเพื่อเน้นว่าถ้อยคำต่อไปเป็นความคิดเห็นเฉพาะหรือส่วนตัวเท่านั้น ทั้งที่ความคิดเห็นก็เป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคนอยู่แล้ว นอกจากนี้ กริยาที่ตามมาก็บ่งการแสดงความคิดเห็นอย่างชัดเจน บุพบท “สำหรับ” จึงทำให้ประโยคไม่กะทัดรัด พบมากในถ้อยคำที่คัดมาจากคำพูดจริง (quotation) หรือคำให้สัมภาษณ์ เช่น

ตัวอย่างที่ 35

...ถ้าบอกว่า ส.ว.เลือกตั้งชายตัวแล้ว ส.ว.แต่งตั้งไม่ชายตัวหรือ **สำหรับ**ตัวเองเชื่อในกระบวนการมากกว่าที่เชื่อว่าจะมีคนที่มีบริสุทธิ 100% ซึ่งคนที่อาจจะไม่ดีที่สุด ถ้ามีระบบการควบคุมอย่างดี ตั้งแต่กระบวนการเข้ามาสู่อำนาจ และเข้ามาระหว่างดำรงตำแหน่ง...

(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 6 เมษายน 2550)

จากตัวอย่างที่ 35 คำว่า “สำหรับ” ใช้เพื่อเน้นย้ำว่าถ้อยคำต่อไปเป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัวเท่านั้น แต่ถ้าตัดออก ก็ยังคงมีความหมายเช่นนั้นได้ เพราะทั้งสรรพนาม “ตัวเอง” และกริยา “เชื่อ” บ่งชี้ชัดอยู่แล้ว ดังนั้นจึงถือว่า “สำหรับ” ในตัวอย่างนี้ใช้โดยไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 36

... ต้องขออนุญาตคนฟังผู้หญิงดูเหมือนกันว่าโดนใจไหม **สำหรับผม ผมว่า**เนื้อเพลงมันยังไม่งดงามแบบเนียนพอ เพราะผู้หญิงควรมีกลอุบายหรือวิธีการบอกที่แยบยลกว่านี้ได้ อาจจะเป็นเพราะคนแต่งทำกรบ้านไม่พอหรือเปล่า ส่วนว่าเนื้อหาเหมาะสมแค่ไหน ตรงนี้คงเป็นเรื่องธรรมดา...
(บทความบันเทิง/คมชัดลึก 2 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 36 จะเห็นได้ว่า คำว่า “ผมว่า” ที่ตามมาทำให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าขณะนี้ผู้พูดกำลังแสดงความคิดเห็น และเป็นความคิดเห็นส่วนตัว ดังนั้น หากเนื้อที่จำกัดสามารถตัด “สำหรับผม” ออกได้ทันที

ตัวอย่างที่ 37

...นายบรรณิติก กล่าวว่า โดยส่วนตัวเชื่อว่าผลกระทบ ส่วนจะกระทบมากหรือน้อยให้สื่อมวลชนไปถามกับประชาชนและกรมการชู้ดใหม่ **สำหรับตน**ไม่เห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลงเพราะเวลาในการทำรัฐธรรมนูญมีอยู่น้อย เมื่อนายพิเชษฐ ได้เสียสละเพราะไม่ยากให้เป็นที่ถกเถียงกันมาก...
(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 14 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 37 คำว่า “สำหรับ” ใช้เพื่อเน้นย้ำว่าถ้อยคำต่อไปเป็นเพียงความคิดเห็นส่วนตัวเท่านั้น แต่ถ้าตัดออก ก็ยังคงมีความหมายเช่นนั้นได้ เพราะทั้งสรรพนาม “ตน” และกริยา “ไม่เห็นด้วย” บ่งชี้ชัดอยู่แล้ว ดังนั้นจึงถือว่า “สำหรับ” ในตัวอย่างนี้ใช้โดยไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 38

...การหารือกันนั้นมีการพิจารณาอย่างรอบคอบในทุกๆด้าน จึงมีมติออกมาอย่างที่ทุกคนทราบ **สำหรับตน**อยากให้เหตุการณ์ต่างๆที่เราอาจจะมองว่าจะมีความรุนแรงนั้นลดระดับลง และสามารถแก้ไขปัญหากันได้โดยที่ไม่มีปัญหารุนแรงเป็นสิ่งที่ทุกคนคาดหวัง...
(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 30 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 38 คำว่า “สำหรับ” ใช้เพื่อเน้นย้ำว่าถ้อยคำต่อไปเป็นเพียงความปรารถนาส่วนตัวเท่านั้น แต่ถ้าตัดออก ก็ยังคงมีความหมายเช่นนั้นได้ เพราะทั้งสรรพนาม “ตน” และกริยา “อยาก” บ่งชี้ชัดอยู่แล้ว ดังนั้นจึงถือว่า “สำหรับ” ในตัวอย่างนี้ใช้โดยไม่จำเป็น

กรณีที่ 2 การใช้บุพบท “สำหรับ” คู่กับนามหรือนามวลีเพื่อระบุหัวข้อเรื่อง

จากข้อมูลพบว่า นามหรือนามวลีที่เป็นหัวข้อเรื่องจะเป็นเงื่อนไขให้ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้บุพบท “สำหรับ” เพื่อชี้หรือเน้นให้ผู้อ่านเห็นโดยง่าย หรือบ่งอรรถลักษณะ [+หัวข้อเรื่อง] ทั้งที่อาจไม่จำเป็น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 39

...ที่คณะกรรมการตัดสินให้เพลง "บินหลา" ขับ ร้อง โดย เอกชัย ศรีวิชัย สำหรับเพลงนี้ ใครที่เป็นคอเพลงเพื่อชีวิตคงต้องรู้จักมักคุ้นเป็นอย่างดี เพราะเป็นเพลงที่ สร้างชื่อให้กับ "วงแฮมเมอร์" และโด่งดังพอๆ กับเพลง "ปีกย์ได้บ้านเรา" จริงๆ แล้วรากเหง้าของมันมาจาก "เพลงปฏิวัติ" ...

(บทความการเมือง/กรุงเทพมหานคร 7 มกราคม พ.ศ. 2550)

จากตัวอย่างที่ 39 คำว่า “สำหรับ” ใช้เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นหัวข้อเรื่องที่จะกล่าวถึงอย่างชัดเจน แต่แม้จะตัดออก ผู้อ่านก็ยังเห็นหัวข้อเรื่องได้ชัด เพราะนามวลี “เพลงนี้” บ่งชัดอยู่แล้ว ดังนั้นจึงถือว่า “สำหรับ” ในตัวอย่างนี้ใช้โดยไม่จำเป็น ตัดออกได้

ตัวอย่างที่ 40

...ขอให้มั่นใจว่า การร่างรัฐธรรมนูญจะเสร็จสิ้นตามกรอบเวลาที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน ผู้สื่อข่าวรายงานว่า สำหรับ 28 แนวคำถาม เพื่อใช้รับฟังความคิดเห็นของประชาชน เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาในการยกร่างรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย 1. ควรลดจำนวน ส.ส.และ ส.ว.ลงหรือไม่...

(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 8 กุมภาพันธ์ 2550)

จากตัวอย่างที่ 40 คำว่า “สำหรับ” ใช้เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นหัวข้อเรื่องที่จะกล่าวถึงอย่างชัดเจน แต่แม้จะตัดออก ผู้อ่านก็ยังเห็นหัวข้อเรื่องได้ชัด เพราะนามวลี “28 แนวคำถาม” บ่งชัดอยู่แล้ว

ตัวอย่างที่ 41

...พรรคยืนยันว่า จะไม่มีการเคลื่อนไหวใด ๆ และขอให้ประชาชนที่สนับสนุนพรรคจะออกมาชุมนุมและรอฟังผลจากทีวีที่บ้าน สำหรับบรรยากาศที่พรรค มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร เทศกิจ และตำรวจสรรพาวุธร่วม 200 คนทั้งในและนอกเครื่องแบบ ได้ตั้งจุดและกระจายกำลังหน้าอาคาร...

(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 30 พฤษภาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 41 คำว่า “สำหรับ” ใช้เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นหัวข้อเรื่องที่จะกล่าวถึงอย่างชัดเจน แต่แม้จะตัดออก ผู้อ่านก็ยังเห็นหัวข้อเรื่องได้ชัด เพราะนามวลี “บรรยากาศที่พรรค” อยู่ในตำแหน่งที่แสดงความเป็นประธานของประโยคอย่างชัดเจนอยู่แล้ว ดังนั้นจึงถือว่า “สำหรับ” ในตัวอย่างนี้ใช้โดยไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 42

...นายวิโรจน์ กล่าวอีกว่า สำหรับการตรวจสอบของอนุกรรมการตรวจสอบหุ้นจีน ในส่วนของกรณีการซื้อขายหุ้นจีนกับบริษัทแอมเพิลริช นั้น จะสามารถสรุปสำนวนได้และจะเสนอเข้าที่ประชุม คตส.ชุดใหญ่ได้ในสัปดาห์หน้า นายนาม ยิ้มแย้ม ประธาน คตส. กล่าวก่อนการประชุมถึงกรณีที่มีการตั้งข้อสังเกตว่า ...

(ข่าวเศรษฐกิจ/คมชัดลึก 26 กุมภาพันธ์ 2550)

จากตัวอย่างที่ 42 คำว่า “สำหรับ” ใช้เพื่อชี้ให้ผู้อ่านเห็นหัวข้อเรื่องที่จะกล่าวถึงอย่างชัดเจน แต่แม้จะตัดออก ผู้อ่านก็ยังเห็นหัวข้อเรื่องได้ชัด เพราะนามวลี “การตรวจสอบของอนุกรรมการตรวจสอบหุ้นจีน” บ่งชัดอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อต้องใช้นามวลียาวๆ ดังกล่าว ก็สามารถตัดคำที่ไม่จำเป็นเช่น “สำหรับ” ออกได้ เพื่อให้อ่านง่ายขึ้นและไม่เปลืองเนื้อที่

กรณีที่ 3 การใช้บุพบท “สำหรับ” คู่กับนามหรือนามวลีที่เป็นผู้กระทำ ที่ท้ายประโยค

กรณีนี้ คำบุพบท “สำหรับ” จะทำหน้าที่เหมือนบุพบท “กับ” ในข้อ 1.1.1

กล่าวคือ ผู้เขียนจะวางนามหรือนามวลีที่เป็นผู้กระทำกริยาไว้ที่ท้ายประโยค แล้วใช้ “สำหรับ” เป็นดัชนีบ่งว่า นามหรือนามวลีดังกล่าวเป็นผู้กระทำ หรือใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้กระทำ]

ตัวอย่างที่ 44

... หายหน้าไปนานสำหรับ "เสียวิฑูรย์ กรุณา" พระเอกหน้าหวานรุ่นเก่า หลังจากได้รับเลือกจาก "ชาวนครศรีธรรมราช" ให้เป็น "สมาชิกวุฒิสภา" แต่ถูกเรียกว่า "ส.ว.รุ่นตลกสวรรค์" เพราะดันมีการ "ยึดอำนาจ" จึงพลาดได้เข้าไปนั่งใน "สภา" ก็ "เสียวิฑูรย์" อุตส่าห์เข้าไปรายงานตัวต่อสภาเรียบร้อย...

(บทความการเมือง/ คมชัดลึก 23 กุมภาพันธ์ 2550)

จากตัวอย่างที่ 44 หากผู้เขียนมีเนื้อที่จำกัด สามารถย้ายนามวลี “เสียวิฑูรย์ กรุณา พระเอกหน้าหวานรุ่นเก่า” ไปอยู่ในตำแหน่งต้นประโยค เป็น “เสียวิฑูรย์ กรุณา พระเอกหน้าหวานรุ่นเก่าหายหน้าไปนาน” แล้วตัด “สำหรับ” ออก ความหมายของประโยคก็จะยังคงเดิม โดยที่กะทัดรัดขึ้นและเข้าใจง่ายกว่า

ตัวอย่างที่ 45

... แข่งกันเร่งเครื่องขยับตัวไม่ให้ตกเทรนด์การเมืองกลุ่มอื่นแบบตึกๆ สำหรับ "กลุ่มบ้านริมน้ำ" ของ สุชาติ ตันเจริญ และ "กลุ่มภาคกลาง" ของ สรรรรถ กลิ่นประทุม กับการส่งสัญญาณล่าสุด กลางงานวันครบรอบวันเกิดของ "ตี๋กร่าง" ณ บ้านริมน้ำ...

(บทความการเมือง/คมชัดลึก 13 กุมภาพันธ์ 2550)

จากตัวอย่างที่ 45 หากต้องการลดเนื้อที่ สามารถย้ายนามวลี “กลุ่มบ้านริมน้ำ ของ สุชาติ ตันเจริญ และ กลุ่มภาคกลาง ของ สรรรรถ กลิ่นประทุม” ไปอยู่ในตำแหน่งต้นประโยค เป็น “กลุ่มบ้านริมน้ำ ของ สุชาติ ตันเจริญ และ กลุ่มภาคกลาง ของ สรรรรถ กลิ่นประทุม แข่งกัน เร่งเครื่องขยับตัวไม่ให้ตกเทรนด์การเมืองกลุ่มอื่นแบบตึกๆ” แล้วตัด “สำหรับ” ออก ความหมาย ของประโยคก็จะยังคงเดิม

สรุปว่า การใช้บุพบท “สำหรับ” เพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไข แบ่งเป็น 3 กรณี ได้แก่ ใช้เพื่อย้ำว่าเป็นความคิดเห็นส่วนตัว หรือบ่งอรรถลักษณะ [+ความคิดเห็น] ใช้เพื่อระบุหัวข้อเรื่อง หรือบ่งอรรถลักษณะ [+หัวข้อเรื่อง] และใช้เพื่อป้องกัน นามหรือนามวลี ดังกล่าวเป็นผู้กระทำ หรือบ่งอรรถลักษณะ [+ผู้กระทำ] ถึงแม้จะดูว่าผู้เขียนมีจุดมุ่งหมาย แต่ผู้ เขียนจะต้องพิจารณาประโยคนั้นๆ ด้วยว่าบรรลุจุดมุ่งหมายนั้นแล้วหรือยัง จำเป็นต้องใช้บุพบท เพื่อสนองจุดมุ่งหมายดังกล่าวหรือไม่

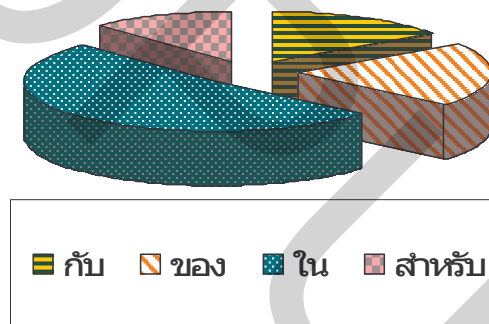
ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของการใช้บุพบท “สำหรับ” โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลี เป็นเงื่อนไข

กรณี	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. สำหรับ [+ ความคิดเห็น]	916	30.88
2. สำหรับ [+ หัวข้อเรื่อง]	1,428	48.15
3. สำหรับ [+ ผู้กระทำ]	622	20.97
รวม	2,966	100

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

คำบุพบท	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. กับ	3,846	15.48
2. ของ	5,219	21.01
3. ใน	12,810	51.57
4. สำหรับ	2,966	11.94
รวม	24,841	100

แผนภูมิที่ 1 ความถี่ของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข

จากตารางที่ 5 และแผนภูมิที่ 1 จะเห็นได้ว่า ในบรรดาบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข บุพบท “ใน” ปรากฏมากที่สุดถึง 12,810 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.57 รองลงมาคือ “ของ” 5,219 ครั้ง หรือร้อยละ 21.01 “กับ” 3,846 ครั้ง หรือร้อยละ 15.48 และ “สำหรับ” 2,966 ครั้ง หรือร้อยละ 11.94

1.2 กริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข

การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทนี้ กริยาหรือกริยาวลีที่นำมาจะเป็นเงื่อนไขในการใช้บุพบท ในที่นี้ จะแบ่งกลุ่มตามชนิดของคำกริยาตามที่นวรรณ พันธุมเมธา (2527:7) เสนอไว้โดยใช้เกณฑ์ทางความหมายจำแนกเป็น 5 ชนิด ได้แก่ กริยาเปรียบเทียบ กริยาแสดงสภาพ กริยาแสดงประสบการณ์ กริยาแสดงอาการ และกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ

● **กริยาเปรียบเทียบ** คือ คำกริยาที่ใช้สำหรับเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ หรือบุคคลต่างๆ ว่าเป็นสิ่งเดียวกัน บุคคลเดียวกัน เหมือนกันหรือเท่ากันหรือไม่ กริยาชนิดนี้จะต้องปรากฏร่วมกับหน่วยนาม 2 หน่วย และระหว่างหน่วยนามทั้งสอง บางครั้งจะใช้คำบุพบทร่วมด้วย เช่น *กระเป๋าสุดคาเหมือนกับกระเป๋าสาวฉัน* กริยา “เหมือน” จะใช้คำบุพบท “กับ” ร่วมด้วย หรือ *ราคาน้ำมันดีเซลเกือบเท่ากับน้ำมันเบนซิน* กริยา “เท่า” จะใช้คำบุพบท “กับ” ร่วมด้วย

● **กริยาแสดงอาการ** ได้แก่ คำกริยาที่แสดงอาการที่เคลื่อนที่ เช่น *กระโจน กระโดด วิ่ง ถลา บิน* หรืออาการที่อยู่กับที่ เช่น *อยู่ หัวเราะ นั่ง ก้ม ยืน* กริยาแสดงอาการจะปรากฏร่วมกับนามที่หมายถึงผู้ทำอาการนั้นๆ และอาจมีนามที่หมายถึงสถานที่ที่เกิด จุดหมาย หรือแหล่งเดิมของกริยานั้นๆ ปรากฏด้วย กรณีที่มีนามดังกล่าวปรากฏมักมีบุพบทร่วมด้วย เพื่อช่วยระบุความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับนามหรือนามวลีอื่นๆ เช่น *อยู่บ้าน* บุพบท “บน” จะช่วยระบุความสัมพันธ์เชิงตำแหน่งแหล่งที่ หรือ [+ ตำแหน่งแหล่งที่] ของกริยา *อยู่* และนาม *บ้าน* หรือกริยาแสดงอาการบางคำที่มีความหมายเกี่ยวกับการสื่อสารอาจมีหน่วยนามที่หมายถึงผู้รับสารอยู่ด้วย เช่น *นึกบอกความลับน้อย*

● **กริยาแสดงสภาพ** คือ คำกริยาที่มีความหมายแสดงสภาพของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นสภาพจิตใจ หรือสภาพร่างกาย บอกลักษณะ เช่น *กลม แบน ยาว เรียว* บอกลักษณะ เช่น *ร้อน นุ่ม หนัก เปรี๊ยะ* บอกลี เช่น *เขียว ดำ ขาว* บอกลีขย เช่น *ใจดี ขี้ใจฉาบ* บอกราย เช่น *หนุ่ม แก่* บอกราคา เช่น *ดี แลว* และบอกความเร็ว เช่น *ช้า เร็ว รุ่มร่าม* เป็นต้น กริยาชนิดนี้จะต้องปรากฏร่วมกับหน่วยนามที่หมายถึงบุคคลหรือสิ่งที่เป็นเจ้าของสภาพนั้นๆ และปกติจะไม่ต้องใช้คำบุพบทร่วมด้วย เช่น *รองเท้าสกปรกมาก เสียงครูเบา*

● **กริยาแสดงประสบการณ์** ได้แก่ คำกริยาที่มีความหมายแสดงการรู้ การรู้สึก และประสาทสัมผัส กริยาชนิดนี้จะปรากฏร่วมกับหน่วยนามผู้เป็นเจ้าของความรู้สึก เช่น *พ่อโกรธ ฉันน้อยใจ* และอาจมีหน่วยนามช่วยเสริมความหมายว่ามีความรู้สึกต่อใครต่อท้าย โดยไม่ต้องมีบุพบทช่วยระบุความสัมพันธ์ เช่น *พ่อโกรธพวกเรา ฉันน้อยใจเพื่อน* ถ้าคำกริยาที่มีความหมายแสดงประสาทสัมผัส จะปรากฏร่วมกับนามที่เป็นเจ้าของประสาทสัมผัสนั้นๆ กับหน่วยนามที่เจ้าของประสาทสัมผัสประสบ เช่น *เขาเห็นรถ เราได้กลิ่นอาหาร* หรืออาจมีกริยาอื่นตามนามมาเพื่อให้รายละเอียดเพิ่มเติม เช่น *เขาเห็นรถแล่นไปมา เราได้กลิ่นอาหารหอมฉุย* ถ้ากริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการรู้ จะปรากฏร่วมกับหน่วยนามที่หมายถึงผู้รู้และสิ่งที่รู้ เช่น *ตำรวจรู้ตัวคนร้ายแล้ว* หรือ *เธอเข้าใจคำถามข้อนี้ใหม่* โดยไม่จำเป็นต้องมีบุพบทช่วยแสดงความสัมพันธ์แต่อย่างใด

● **กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง** คือ คำกริยาที่มีความหมายว่าทำให้ผู้อื่นเปลี่ยนอาการ หรือเปลี่ยนสภาพ หรือเปลี่ยนสถานที่ จะต้องมีหน่วยนามที่เป็นผู้ทำกริยา และหน่วยนามที่เป็นผู้ถูกทำอยู่ด้วย ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นการเปลี่ยนอาการหรือเปลี่ยนสภาพ หน่วยนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาจะเป็นผู้ทำกริยา และผู้ถูกทำ เช่น *แม่กวาดบ้าน นิคผลักน้อย* ถ้าเป็นการเปลี่ยนแปลงสถานที่ หน่วยนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาจะเป็นผู้ทำกริยา ผู้ถูกทำกริยา และแหล่งเดิมหรือจุดหมายของกริยาแล้วแต่กรณี บุพบทที่ปรากฏจะเป็นบุพบทที่ระบุแหล่งเดิมหรือจุดหมายของกริยานั้นๆ เช่น *อาจารย์อวยภักตอาหารแด่พระสงฆ์*

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะมีกริยาหรือกริยาลีเป็นเงื่อนไขมีทั้งหมด 5 คำ ได้แก่ **กับ** **แก่** **ต่อ** **ถึง** และ **ใน** โดยจำแนกกลุ่มได้ดังนี้

1.2.1 การใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาลีเป็นเงื่อนไข

จากข้อมูล พบกริยาที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็น 4 ชนิด ได้แก่ กริยาเปรียบเทียบ กริยาแสดงอาการ กริยาแสดงประสบการณ์ และกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง

1) บุพบท “กับ” กับกริยาเปรียบเทียบ

ดังที่กล่าวไปแล้วว่ากริยาชนิดนี้จะต้องปรากฏร่วมกับหน่วยนาม 2 หน่วย และระหว่างหน่วยนามทั้งสอง บางครั้งจะใช้คำบุพบทรวมด้วย เช่น *กระเป๋าสุดคาเหมือนกับกระเป๋าสาวฉัน* กริยา “เหมือน” จะใช้คำบุพบท “กับ” รวมด้วย หรือ *ราคาน้ำมันดีเซลเกือบเท่ากับน้ำมันเบนซิน* กริยา “เท่า” จะใช้คำบุพบท “กับ” รวมด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างกริยาเปรียบเทียบกับนามที่ตามมาชัดเจนแล้ว บางกรณีก็ละบุพบทได้ เช่น *กระเป๋าสุดคาเหมือนกระเป๋าสาวฉัน* หรือ *ราคาน้ำมันดีเซลเกือบเท่า น้ำมันเบนซิน* ดังนั้น หากต้องการใช้คำให้กะทัดรัดที่สุด ผู้เขียนต้องพิจารณาเมื่อใช้กริยาเปรียบเทียบด้วยว่าละบุพบท “กับ” ได้หรือไม่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 46

...สามารถเลี้ยงและส่งขายตลาดได้ตลอดทั้งปี จึงเริ่มแพร่หลายมากขึ้นและไม่ใช่ของหายากอีกต่อไป เรื่องรสชาติของปูนั้น ก็เหมือนกับ “ปู” ชนิดอื่น เพียงแต่ว่าสามารถนำมาปรุงอาหารกินได้ทั้งตัวโดยไม่ต้องกังวลเรื่อง “กระดอง” หรือ “เปลือกแข็ง” ซึ่งเป็นอุปสรรคในการกิน...

(ข่าวการเกษตร/คมชัดลึก 30 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 46 สามารถละบุพบท “กับ” เป็น “...ก็เหมือนปูชนิดอื่น” ได้

ตัวอย่างที่ 47

...บริษัทนี้ชนะการประมูลซื้อข้าวของกระทรวงพาณิชย์แทบทุกครั้ง ในช่วงที่ "เสี่ยโก" เป็นเจ้ากระทรวงพาณิชย์ หากดูจากเส้นทางการจ่ายเงิน "ได้โต๊ะ" ในโครงการบ้านเอื้ออาทรตอนนี้ มีพฤติกรรมเหมือนกับ "นายใหญ่" ไม่มีผิด มีการจ่ายเงินจาก "บริษัทพาสทิญา" เข้าบัญชีของ...
(บทความการเมือง/ มติชน 22 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 47 สามารถระบุพบท “กับ” เป็น “มีพฤติกรรมเหมือนนายใหญ่” ได้

ตัวอย่างที่ 48

ในฐานะเป็นบรรพชิตต้องรู้จักการวางตัว ทั้งการพูด กิริยาท่าทางต้องให้เหมาะกับการเป็นพระสอนศีลธรรม ไม่ควรที่จะไปเดิน หรือร้องเพลงกับเด็กเหมือนกับครูทั่วไป พระสอนศีลธรรมจะต้องปฏิบัติและพัฒนาตนเองอยู่เสมอจึงจะทำให้พระพุทธศาสนาเผยแผ่ไปสู่เด็กและเยาวชน...
(ข่าวการศึกษา/ ไทยรัฐ 2 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 48 สามารถระบุพบท “กับ” เป็น “...เหมือนครูทั่วไป” ได้ นอกจากประโยคจะยกระดับขึ้นแล้ว ยังเลี่ยงการใช้ “กับ” ซ้ำซากได้อีกด้วย

ตัวอย่างที่ 49

พบเพลิงก่าลังโหมลุกไหม้บ้านเรือนประชาชนอย่างรวดเร็วมีเปลวเพลิงพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าสูงเท่ากับอาคารสูง 3 ชั้น และมีเสียงระเบิดจากถังแก๊สดังขึ้นเป็นระยะๆ โดยเพลิงได้ลุกลามขยายวงกว้างอย่างรวดเร็วเนื่องจากจุดที่เกิดเพลิงไหม้มีลมพัดแรง ประกอบกับมีบ้านเรือนปลูกติดกัน...
(ข่าวอาชญากรรม/ไทยรัฐ วันที่ 13 กุมภาพันธ์)

ตัวอย่างที่ 49 สามารถระบุพบท “กับ” เป็น “...สูงเท่ากับอาคารสูง 3 ชั้น” ได้

ตัวอย่างที่ 50

เนื่องจากผู้ที่มาฝากเด็ก คือผู้ที่มีอำนาจเหนือ ผอ. โรงเรียน เรียกได้ว่ามีสถานะไม่ปลอดภัยทางอาชีพสูงมากในช่วงรับเด็ก และผมมองว่าเรื่องเงินที่เรียกกันว่าแป๊ะเจี๊ยะนั้น ไม่สำคัญเท่ากับอำนาจแฝงหรือเพาเวอร์ จากผู้ที่มีอำนาจสูงกว่า ที่คอยกดดันให้รับเด็กฝาก ตรงนี้จับต้องไม่ได้ ปฏิเสธก็ยาก...
(ข่าวการศึกษา/ มติชน 30 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 50 สามารถระบุพบท “กับ” เป็น “...ไม่สำคัญเท่ากับอำนาจแฝง” ได้

2) บุปพท “กั๊บ” กั๊บกั๊บกรั๊บแสดงอาการ

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า นามที่ปรากฏร่วมกับกรั๊บแสดงอาการคือนามที่หมายถึงผู้ทำอาการนั้นๆ และนามที่หมายถึงสถานที่ที่เกิด จุดหมาย หรือแหล่งเดิมของกรั๊บนั้นๆ บุปพทจะปรากฏเมื่อจำเป็นต้องระบุความสัมพันธ์ระหว่างกรั๊บกั๊บนามหรือนามวลีที่หมายถึงสถานที่ที่เกิด จุดหมาย หรือแหล่งเดิมของกรั๊บดังกล่าว แต่จากข้อมูล พบบุพพทปรากฏหลังกรั๊บบางตัวที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารโดยสม่ำเสมอ เพื่อระบุความสัมพันธ์ระหว่างกรั๊บกั๊บนามที่หมายถึงผู้ร่วมหรือทรงรับกรั๊บ ทั้งที่ไม่จำเป็นเพราะเห็นความสัมพันธ์ชัดเจนอยู่แล้ว เช่นตัวอย่างที่ 51-57 ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 51

...เควิน ไม่คิดจะกลับไปอยู่กลับ บริทนี้อย่างน้อยก็ในตอนนี่ "เขาแค่อยากเป็นเพื่อนกับเธอเท่านั้น แม้ บริทนี้อย่า **บอก**กับเควิน ว่า อาจจะไปอยู่กับเขาก็ตาม แต่เขาแค่พยายามจะทำในสิ่งที่ถูกต้องสำหรับทุกคนในตอนนี้นะเท่านั้น ไม่ได้อยากกลับไปอยู่ด้วย"...

(ข่าวบันเทิง/ไทยรัฐ 4 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 51 พบบุพพท “กั๊บ” หลังกรั๊บ “บอก” ทั้งที่นาม “เควิน” ที่ตามมาสัมพันธ์กับกรั๊บ “บอก” ชัดเจนอยู่แล้ว บุปพท “กั๊บ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “**แม้ บริทนี้อย่าบอกเควินว่า...**” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 52

...ด้วยความตกใจ ด.ญ.หน้อย จึงได้ร้องไห้คนช่วย พระแกะ จึงได้หยุดการกระทำลามกและพูดจาหว่านล้อม ว่า ห้ามนำเรื่องดังกล่าวไป**บอก**กับใคร และให้เงินไปซื้อขนมจำนวน 60 บาท ก่อนที่พระแกะ จะเดินออกจากบ้านพักไป ต่อมาของ ด.ญ.หน้อย เห็นว่าหลานมีเงินใช้มากผิดปกติ...

(ข่าวอาชญากรรม/มติชน 10 มกราคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 52 พบบุพพท “กั๊บ” หลังกรั๊บ “บอก” ทั้งที่คำว่า “ใคร” ที่ตามมาสัมพันธ์กับกรั๊บ “บอก” ชัดเจนอยู่แล้ว บุปพท “กั๊บ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “**ห้ามนำเรื่องดังกล่าวไปบอกใคร**” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 53

...ในร่างกายของ น.พ.ประกิตต์ผ่า ไม่มีสารอีเฟดรีน พนักงานสอบสวนกองปราบปรามจึงไม่มีความจำเป็นต้องสืบหาแหล่งที่มาของสารอีเฟดรีนอีกต่อไป ดังนั้นคนจึง**บอก**กับ น.ส.เปมิกา ไปว่า ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเข้าพบพนักงานสอบสวนกองปราบปรามเพื่อให้ปากคำในเรื่องดังกล่าว...

(ข่าวสังคม/คมชัดลึก 20 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 53 พบบุพบท “กับ” หลังกริยา “บอก” ทั้งที่นาม “น.ส. เปมิกา” ที่ตามมาสัมพันธ์กับกริยา “บอก” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “ดังนั้นคนจึงบอก น.ส.เปมิกา ไปว่า...” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 54

...พล.ต.ท.อดิศร กล่าวว่า สำหรับข้อหาที่พนักงานสอบสวนแจ้งกับผู้ต้องหา นั้นประกอบด้วยข้อ 1. ร่วมกันกระทำความผิดโดยมีอาวุธปืน 2. กักขังหน่วงเหนี่ยวทำให้ผู้อื่นเสื่อมเสียอิสรภาพ 3. เรียกค่าไถ่ และ 4. เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ...

(ข่าวอาชญากรรม/ไทยรัฐ 13 เมษายน 2550)

จากตัวอย่างที่ 54 พบบุพบท “กับ” หลังกริยา “แจ้ง” ทั้งที่นาม “ผู้ต้องหา” ที่ตามมาสัมพันธ์กับกริยา “แจ้ง” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “ข้อหาที่พนักงานสอบสวนแจ้งผู้ต้องหา...” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 55

... ถ้าหากอาการไม่กระทบต่อสภาพร่างกาย การเรียนการทำงาน หรือความสวความงามมากนัก ปล่อยไว้อย่างนั้นก็คงไม่เป็นไร แต่ก็ต้องคอยสังเกต ติดตามการฟื้นปรอยู่เสมอ ถ้าหากมีความผิดปกติมากขึ้นเรื่อยๆ ก็ต้องพบหมอดีกว่า หรือเพื่อความสบายใจก็ไปปรึกษากับแพทย์ได้...

(บทความสังคม/คมชัดลึก 9 มีนาคม 2550)

จากตัวอย่างที่ 55 พบบุพบท “กับ” หลังกริยา “ปรึกษา” ทั้งที่นาม “แพทย์” ที่ตามมาสัมพันธ์กับกริยา “ปรึกษา” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “เพื่อความสบายใจก็ไปปรึกษาแพทย์ได้” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 56

...ม.ร.ว.ปรีดิยาธรตอบว่า ตนให้เพียงข้อเท็จจริง เรื่องความเห็นต้องไปถามกับ คตส. “ทนายทักษิณ” ปลื้ม ข้อมูลมีประโยชน์ ด้านนายพิชิต ชื่นบาน ทนายความของ พ.ต.ท. ทักษิณ ซึ่งรอผู้การสอบถามพยานอยู่ข้างห้องประชุมคณะอนุกรรมการ กล่าวว่า ทีมทนายมอบคำถาม 16 ประเด็น ให้คณะอนุกรรมการไป...

(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 19 เม.ย. 50)

จากตัวอย่างที่ 56 พบบุพบท “กับ” หลังกริยา “ถาม” ทั้งที่นาม “คตส.” ที่ตามมาสัมพันธ์กับกริยา “ถาม” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “เรื่องความเห็นต้องไปถาม คตส.” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 57

...จากการสืบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจคาดว่า สาเหตุอาจจะมาจากเรื่องชู้สาว ที่ผู้ตายเคยไปติดพันกับแม่ค้าขายของในตลาดสดแม่กลองก็เป็นได้ หรืออาจถูกคู่กรณีตามฆ่าล้างแค้น ซึ่งจะเร่งสืบสวนสอบสวนหาสาเหตุที่แท้จริงและติดตามคนร้ายที่ก่อเหตุมาดำเนินคดีต่อไป...

(ข่าวอาชญากรรม/คมชัดลึก 28 เมษายน 2550)

จากตัวอย่างที่ 57 พบบุพบท “กับ” หลังกริยา “ติดพัน” ทั้งที่นามวลี “แม่ค้าขายของในตลาดสดแม่กลอง” ที่ตามมาสัมพันธ์กับกริยา “ติดพัน” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “...ผู้ตายเคยไปติดพันแม่ค้าขายของในตลาดสดแม่กลอง” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

3) บุพบท “กับ” กับกริยาแสดงประสบการณ์

ดังที่กล่าวแล้วว่า กริยาชนิดนี้จะปรากฏร่วมกับหน่วยนามผู้เป็นเจ้าของความรู้สึก ประสบการณ์ หรือการรับรู้ อาจมีหน่วยนามช่วยเสริมความหมายต่อท้าย โดยไม่ต้องมีบุพบทช่วยระบุนามสัมพันธ์ แต่จากข้อมูล พบว่าผู้เขียนมักใช้บุพบท “กับ” ต่อท้ายกริยาแสดงประสบการณ์ทั้งที่ไม่จำเป็น เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 58

...เรื่องราวนั้นก็มิใช่แค่เพียงว่า มัลวิดดา (Malwida) ราชนิแห่งลีตัน รู้สึกเบื่อกับบรรยากาศที่ปราสาทของเธอที่มีแต่สีขาว เธอจึงตั้งผู้ได้ บังคับบัญชาของเธอ ซึ่งก็คือสีต่างๆ อันได้แก่ น้ำเงิน แดง และเหลือง ออกมาเล่นกับเธอ สีแต่ละสีก็มีบุคลิกแตกต่างกันออกไป...

(บทความบันเทิง/กรุงเทพธุรกิจ 10 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 58 พบบุพบท “กับ” ต่อท้ายกริยา “เบื่อ” ทั้งที่นามวลี “บรรยากาศที่ปราสาทของเธอ” ที่ตามมาช่วยเสริมความหมายนั้นสัมพันธ์กับกริยา “เบื่อ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “รู้สึกเบื่อบรรยากาศที่ปราสาทของเธอที่มีแต่สีขาว” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 59

... จึงมีข่าวออกมาว่า โค้ชชาวโปรตุเกส เปรยว่า พร้อมย้ายออกจากทีมในช่วงจบฤดูกาลนี้ เนื่องจากรู้สึกเบื่อหน่ายกับปัญหาที่เกิดขึ้น ล่าสุดสื่อเมืองผู้ดีเปิดเผยว่าหาก "สิงโตน้ำเงินคราม" ต้องการปลดมุรินโญ่ ที่เริ่มไม่มีความสุขกับการทำหน้าที่คุมทีมในถิ่นสแตมฟอร์ด บริดจ์ ออกจากตำแหน่ง...

(ข่าวกีฬา/คมชัดลึก 15 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 59 พบพบท “กับ” ต่อท้ายกริยา “เบื่อหน่าย” ทั้งที่นามวลี “ปัญหาที่เกิดขึ้น” ที่ตามมาช่วยเสริมความหมายนั้น สัมพันธ์กับกริยา “เบื่อหน่าย” ชัดเจนอยู่แล้ว พบพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “เนื่องจากรู้สึกเบื่อหน่ายปัญหาที่เกิดขึ้น” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 60

...ในช่วง 2-3 ปี ที่ผ่านมานี้ พบว่าได้มีกลุ่มเกษตรกรที่ปลูกดอกกุหลาบ ได้เลิกกิจการกันเป็นจำนวนมาก เนื่องจากประสบกับปัญหาการขาดแคลนน้ำในการดูแล จึงส่งผลให้ดอกกุหลาบในช่วงเทศกาลวันวาเลนไทน์จะไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด...

(ข่าวการเกษตร/คมชัดลึก 7 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 60 พบพบท “กับ” ต่อท้ายกริยา “ประสบ” ทั้งที่นามวลี “ปัญหาการขาดแคลนน้ำในการดูแล” ที่ตามมานั้นสัมพันธ์กับกริยา “ประสบ” ชัดเจนอยู่แล้ว พบพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น จากข้อมูลพบว่าผู้เขียนนิยมใช้กริยาดังกล่าวทั้งคู่กับ “กับ” และใช้ลำพัง อย่งไรก็ตาม หากละพบทไป เป็น “เนื่องจากประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำในการดูแล” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 61

...ปีเตอร์ เคนยอน ประธานบริหาร เชื่อกันว่าแค่คุยกันทางอีเมลเท่านั้น ดังนั้นจึงมีข่าวตามออกมาว่า มูรินโญ่ อาจจะไม่อยู่กับทีมต่อไป ขณะเดียวกัน มูรินโญ่ ก็ออกอาการไม่พอใจกับ อาร์เซน ร็อบเบน ปีกชาวดัตช์ ที่ประสบปัญหาบาดเจ็บบ่อยครั้งจนตัวถ่วงชื่อเริ่มหมดความอดทน ...

(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 23 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 61 พบพบท “กับ” ต่อท้ายกริยาวลี “ไม่พอใจ” ทั้งที่นาม “อาร์เซน ร็อบเบน” ที่ตามมานั้นสัมพันธ์กับกริยาวลี “ไม่พอใจ” ชัดเจนอยู่แล้ว พบพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “มูรินโญ่ ก็ออกอาการไม่พอใจอาร์เซน ร็อบเบน” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 62... จบเกมไทยชนะ 4-0 เก็บ 3 แต้มได้สำเร็จ หลังเกมการแข่งขัน “โค้ชหรั่ง” ชาญวิทย์ ผลชีวิน กุนซือใหญ่ กล่าวว่า พอใจกับสกอร์ที่ออกมา แต่ไม่พอใจรูปเกมที่เล่น นัดแรกฟอร์มที่ออกมาดีกว่าเกมนี้เสียอีก แมทช์นี้เด็กไปแรงที่จะมุ่งสกอร์มากไป ทำให้ไม่มีทีมเวิร์คให้เห็น ...

(ข่าวกีฬา/กรุงเทพธุรกิจ 14 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 62 เป็นตัวอย่างที่น่าสนใจ เพราะกริยา “พอใจ” ที่ปรากฏครั้งแรกใช้คู่กับพบพบท “กับ” แต่ครั้งต่อมาไม่ใช่ จึงเห็นได้ชัดเจนว่า ทั้งตัวอย่างที่ 61 และ 62 พบพบท “กับ” ไม่จำเป็น หากตัดออก เป็น “พอใจสกอร์ที่ออกมา แต่ไม่พอใจรูปเกมที่เล่น” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 63

... หลังการตกลงใจ ใช้ "ชีวิตคู่" ร่วมกัน ก็แปลว่า คนสองคน เลือกแล้วที่จะ "แบ่งปัน" สิ่งที่ตัวเอง เคยมีอยู่เดิม ความจริงก็คือ หลังการตกลงใจ ใช้ "ชีวิตคู่" ร่วมกัน ก็แปลว่า คนสองคน เลือกแล้วที่จะ "ยอมรับ" กับสิ่งที่อีกคนมีอยู่เดิม และก็แปลว่า คนสองคน พร้อมทั้งจะร่วมแบ่งปันความฝัน... (บทความสังคม/คมชัดลึก 19 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 63 พบบุพบท "กับ" ต่อท้ายกริยา "ยอมรับ" ทั้งที่นามวลี "สิ่งที่อีกคนมีอยู่เดิม" ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา "ยอมรับ" ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท "กับ" จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น "คนสองคน เลือกแล้วที่จะ ยอมรับ สิ่งที่อีกคนมีอยู่เดิม" ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 64

...สมัยนั้นกษัตริย์คลอดิอุส แห่งกรุงโรม ออกกฎหมายห้ามมีการแต่งงาน เพราะเชื่อว่าผู้ชายจะหันมาสนใจกับการศึกษาสงครามากขึ้น ทว่านักบุญวาเลนไทน์กลับขัดบทยุติแห่งกฎหมายของกษัตริย์ ด้วยการเป็นบาทหลวงในพิธีแต่งงานอย่างลับๆ ที่สุดเมื่อกษัตริย์ทรงทราบ นักบุญวาเลนไทน์ก็ถูกประหารชีวิต เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 296 ... (บทความการศึกษา/คมชัดลึก 14 ก.พ. 50)

ตัวอย่างที่ 64 พบบุพบท "กับ" ต่อท้ายกริยา "สนใจ" ทั้งที่นามวลี "การศึกษาสงคราม" ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา "สนใจ" ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท "กับ" จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น "ผู้ชายจะหันมาสนใจการศึกษาสงครามากขึ้น" ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 65

...เชื่อว่าตอนนี้แฟนละครกำลังติดอกติดใจกับบทบาทของนางเอก "อ้อม" พิชดา อัครเสรณี ในละครเรื่อง "รักเธอทุกวัน" ที่ประกบคู่กับพระเอกขวัญใจสาว ๆ "เคน" ชีรเดช วงศ์พัทพันธุ์ แม้ว่าชีวิตในละครของเธอ ดูจะน่ารักก๊ากก็ แต่สำหรับชีวิตจริงแล้ว ความรักของเธอกลับเงียบสนิท... (ข่าวบันเทิง/กรุงเทพฯธุรกิจ 27 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 65 พบบุพบท "กับ" ต่อท้ายกริยา "ติดอกติดใจ" ทั้งที่นามวลี "บทบาทของนางเอก..." ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา "ติดอกติดใจ" ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท "กับ" จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น "แฟนละครกำลังติดอกติดใจบทบาทของนางเอก..." ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 66

...กำลังดำเนินเรื่องอย่างสนุกสนาน จนเด็กๆ **ติดอกติดใจ**บทบาทแม่মন้อยไปตามๆ กัน ในละครเรื่อง "มดใสหัวใจซ่าส์" ทางช่อง 7 สี สำหรับนางเอกสาว "เบนซ์" มณัญญา ตริยานนท์ จะรอช้าอยู่ทำไม วันนี้ "บันเทิง คม ชัด ลึก" เลยขอเกาะติด นางเอกหน้าหวาน ไปทำกิจกรรมเก๋ๆ...

(ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 6 พฤษภาคม 2550)

เปรียบเทียบตัวอย่างนี้กับตัวอย่างที่ 65 จะเห็นได้ชัดเจนว่าบุพบท “กับ” ไม่จำเป็นที่ต้องใช้คู่กับบุพบท “กับ” แต่อย่างไรเลย

ตัวอย่างที่ 67

...อาร์เซนอลแข่งชนะแมนฯ ยูไนเต็ด หวดหวัด 2-1 อาร์เซนอลเตะ 24 นัด มี 45 แต้ม ส่วนแมนฯ ยูไนเต็ด มี 57 แต้มเท่าเดิม ส่วนอีกคู่ วิแกน เปิดรังเจเจบี สเตเดียม **พ่ายให้กับ** "ทอฟฟี่น้ำเงิน" เอฟเวอร์ตัน 0-2 โดยเกมนี้เอฟเวอร์ตันได้ประตูจากการเหมาคนเดียวของ มิเกล อาร์เตตา...

(ข่าวกีฬา/คมชัดลึก 22 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 68

...ดาวิด นัลบานเตียน มีอวางอันดับ 8 ของรายการ ชาวอาร์เจนไตน์ พลิกล็อก**พ่ายให้กับ**คู่ต่อสู้ที่มีมือต่ำกว่าทั้งคู่ สรุปผลการแข่งขันประเภทเดี่ยว สตีเฟ่นนิสออสเตรเลียน โอเพ่น ประจำวันที่ 22 ม.ค. ที่ผ่านมา ปรากฏผลดังต่อไปนี้ หญิงเดี่ยวรอบ 4 หรือรอบ 16 คนสุดท้าย...

(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 23 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 69

...เจ้าหน้าที่อิตาลีต้องกักตัวแฟนบอลทีมแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด ไว้ในสนามโอลิมปิก หลังจบการแข่งขันนัดแรกของรอบก่อนรองชนะเลิศ ในศึกฟุตบอลแชมเปียน ลีก ระหว่างทีมแมนฯยูและทีมโรม่า เมื่อวันพุธตามเวลาในกรุงโรมของอิตาลี ซึ่งทีมแมนฯ ยู **พ่ายให้กับ**โรม่าไป 2-1...

(ข่าวกีฬา/กรุงเทพธุรกิจ 5 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 67-69 พบกริยา “ให้” และบุพบท “กับ” ต่อท้ายกริยา “พ่าย” ทั้งที่นามที่ตามมาทั้งหมดนั้น สัมพันธ์กับกริยา “พ่าย” ชัดเจนอยู่แล้ว “ให้กับ” จึงไม่จำเป็น หากละกริยาและบุพบทดังกล่าวไป เป็น “**วิแกน เปิดรังเจเจบีสเตเดียม พ่าย ‘ทอฟฟี่น้ำเงิน’**” “**พลิกล็อกพ่ายคู่ต่อสู้**” และ “**ทีมแมนฯ ยู พ่ายโรม่าไป 2-1**” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

4) บุปพท์ “กั๊บ” กั๊บกั๊บที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนเปลี่ยง

ดั่งที่กล่าวไปแล้่วว่า หน่วยนามที่ปรากฏรั่วกับคำกริยาชนิดนี้จะเป็นผู้ทำกริยา ผู้ถูกทำกริยา และแหล่งเดิมหรือจุดหมายของกริยาแล้่วแต่กรณี หากมีบุพพท์ บุปพท์ที่ปรากฏจะ ใช้ระบุแหล่งเดิมหรือจุดหมายของกริยานั้นๆ ตามจำเป็น แต่จากข้อมูล พบว่า กริยาชนิดนี้บางคำจะมีบุพพท์ “กั๊บ” ตามมาอย่างสม่าเสมอทั้งที่ไม่จำเป็นต้องระบุแหล่งเดิมหรือจุดหมาย นอกจากนั้น บุปพท์ “กั๊บ” ยังไม่ได้ใช้ระบุแหล่งเดิมหรือจุดหมายของกริยาอีกด้วย เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 70

... เจ้าของกิจการวัย 53 ปี ขอมรับเป็นเมณูซูโรงที่ดั่งลูกค้าเข้าร้านได้เป็นอย่างดี หลังใช้เวลาวันเดียว เข้าร่วมอบรมกับ "คม ชัด ลึก ฝีกออาชีพ" เพิ่มเติมความรู้นำไปปรับปรุงกั๊บ "กั๊บเดี่ยวหมุดัน" เมณูเดิมของร้านจนได้รับการตอบรับจากนักชิมมากมาย สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำ...

(บทความเศรษฐกิจ/คมชัดลึก 1 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 70 พบบุพพท์ “กั๊บ” ต่อท้ายกริยา “ปรับปรุง” ทั้งที่นามวลี “กั๊บเดี่ยวหมุดัน” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ปรับปรุง” ชัดเจนอยู่แล้ว บุปพท์ “กั๊บ” จึงไม่จำเป็น หากละบุพพท์ไป เป็น “นำไปปรับปรุง ‘กั๊บเดี่ยวหมุดัน’” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 71

...หนังสือ หรือบันทึกเป็นวิชีดีสำหรับแจกจ่ายให้ผู้ที่สนใจ 3. จะต้องมีการจัดถวายความรู้ให้กั๊บพระนักจัดรายการ ทางเทคนิค ฝีกอบรมและเพิ่มเติมทักษะด้านเนื้อหา โดยประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกรมประชาสัมพันธ์ ในเรื่องการขอสอบใบผู้ประกาศสำหรับพระนักจัดรายการวิทยุทั่วประเทศเป็นการเฉพาะด้วย...

(บทความการศึกษา/มติชน 9 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 71 พบบุพพท์ “กั๊บ” ต่อท้ายกริยา “ให้” ทั้งที่นามวลี “พระนักจัดรายการ” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ให้” ชัดเจนอยู่แล้ว บุปพท์ “กั๊บ” จึงไม่จำเป็น หากละบุพพท์ไป เป็น “มีการจัดถวายความรู้ให้พระนักจัดรายการ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 72

...ส่วนผู้ประกอบกรร้านค้าที่มีขะขนาดใหญ๋ เช่น ดั่งกระดาษ รวมทั้งเศษอาหาร ขอให้มัดรวมหรือจัดไว้ในถูงที่มีดชิดและสามารถฝีกให้กั๊บพนักงานประจำรถขนขะได้ทันทีเพื่อลดปัญหาของขะขนาดใหญ๋ และอยากขอความร่วมมือให้ตั้งวางสินค้าเฉพาะพื้นที่ภายในร้าน ...

(บทความสังคม/มติชน 27 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 72 พบบุพบท “กับ” ต่อท้ายกริยา “ให้” ทั้งที่นามวลี “พนักงานประจำรถยนต์” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ให้” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “กับ” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “สามารถฝากให้พนักงานประจำรถยนต์” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น และเนื่องจากกริยา “ฝาก” ในประโยคนี้มีความหมายเดียวกันกับกริยา “ให้” หากละ “ให้” เป็น “สามารถฝากพนักงานประจำรถยนต์ได้ทันที” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้นอีก กริยา “ให้” ที่เกิดคู่กับบุพบท “กับ” อย่างสม่ำเสมอนี้ จะกล่าวถึงโดยละเอียดอีกครั้งในบทที่ 5

1.2.2 การใช้บุพบท “แก่” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข

จากข้อมูล พบกริยาที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็น 3 ชนิด ได้แก่ กริยาแสดงสภาพ กริยาแสดงประสบการณ์ และกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง

1) บุพบท “แก่” กับกริยาแสดงสภาพ

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า ปกติกริยาแสดงสภาพไม่มีบุพบทปรากฏด้วย แต่จากข้อมูลพบว่า การเรียงลำดับประโยคตามสำนวนภาษาอังกฤษทำให้กริยาแสดงสภาพต้องไปปรากฏหน้านามวลีที่หมายถึงผู้มีสภาพนั้นๆ (ซึ่งเป็นนามวลีที่แปลงมา) และทำให้ต้องใช้บุพบทร่วมด้วย ประโยคที่ได้จึงไม่กะทัดรัดเท่าการเรียงลำดับประโยคแบบปกติ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 73

เมืองคัฉ่า จะถูกสั่งให้เข้าตีเป็นทัพสุดท้าย ด้วยพระมหาอุปราชามายมั่นว่า จะหักหน้าทัพเข้าตีได้ก่อน แต่ด้วยภูมิประเทศเมืองคังตั้งอยู่บนภูเขายากแก่การเข้าตี อีกทั้งพระธิดา เลอจิ้น (ทราญเจริญปุระ) นำทหารตั้งรับโจมตีเป็นสามารภ ทัพของมหาอุปราชและโอรสเจ้าเมืองตองอู ... (จ่าวบันเทิง/คมซัดลิก 22 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 73 กริยาแสดงสภาพ “ยาก” ปรากฏหน้านามวลี “การเข้าตี” ทำให้ต้องใช้บุพบท “แก่” เป็นดัชนีระบุความสัมพันธ์ ประโยคที่ได้จึงไม่กะทัดรัด แต่หากผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคที่เรียงลำดับประโยคแบบปกติ คือกริยาแสดงสภาพอยู่ข้างท้าย เป็น “เข้าตีได้ยาก” นอกจากจะไม่ต้องใช้บุพบทแล้ว ยังไม่ต้องใช้นามวลีแปลง คือไม่มีคำว่า “การ” อีกด้วย ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 74

...โดยเฉพาะในช่วงแรกเกิดถึงสามปี ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ช่วยพัฒนาทางด้านอารมณ์ จิตใจ สติปัญญา ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งสามารถช่วยให้เด็กง่ายแก่การเรียนรู้และจดจำในสิ่งที่คุณพ่อคุณแม่สอน นอกจากนี้ยังช่วยกระตุ้นการทำงานของสมองในส่วนที่เกี่ยวข้อง...
(บทความวิทยาศาสตร์/ไทยรัฐ 30 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 75

...เท่าได้รับรายงาน ทราบว่า รองผอ.สุภิณีวิทยา ถูกยิงระหว่างเดินทางกลับ บ้านคนเดียว ซึ่งเป็น การเดินทาง ในเส้นทางประจำ ง่ายแก่การวางแผนลอบทำร้าย และช่วงที่เกิดเหตุไม่มีทหารอยู่ ด้วย เพราะฉะนั้น จึงได้สั่งการให้ผู้อำนวยการสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษา ใน 3 จังหวัด...
(ข่าวอาชญากรรม/มติชน 21 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 74-75 กริยาแสดงสภาพ “ง่าย” ปรากฏหน้านามวลี “การเรียนรู้และจดจำ” และ “การวางแผนลอบทำร้าย” ทำให้ต้องใช้บุพบท “แก่” เป็นดัชนีระบุความสัมพันธ์ ประโยคที่ได้จึงไม่กะทัดรัด แต่หากผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคที่เรียงลำดับประโยคแบบปกติ คือ กริยาแสดงสภาพอยู่ข้างท้าย เป็น “เรียนรู้และจดจำในสิ่งที่คุณพ่อคุณแม่สอนได้ง่าย” และ “วางแผนลอบทำร้ายได้ง่าย” นอกจากจะไม่ต้องใช้บุพบทแล้ว ยังไม่ต้องใช้นามวลีแปลง คือ ไม่มีคำว่า “การ” อีกด้วย ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 76

รัชกาลที่ 1 ทรงมีพระราชดำริให้จัดสร้างเป็นแหล่งเรียนรู้ของประชาชน จึงได้โปรดเกล้าฯ ให้จารึกข้อความลงบนแผ่นศิลา ติดไว้ในอาคารส่วนต่างๆ ภายในวัด เพื่อสะดวกแก่การอ่านและการชม ภาพประกอบ คณะกรรมการแห่งชาติ ว่าด้วยแผนงานความทรงจำแห่งโลก เห็นว่า ...
(บทความการศึกษา/ไทยรัฐ 28 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 77

ทางสมาคมฟุตบอลฯจะเซ็นสัญญากับทางผู้ปกครองเพื่อรับเด็กเหล่านี้เข้ามาอยู่ในการอุปการะ ซึ่งจะให้เข้าเรียน ม.1 ที่โรงเรียนย่านหนองจอก เพื่อสะดวกแก่การฝึกซ้อม ในส่วนของโค้ชที่จะเข้ามาสอนเด็กที่หอคามินัน ได้มอบหมายให้นายอดิศักดิ์ เบ็ญจศิริวรรณ ไปติดต่อโค้ชชาวบราซิล...
(ข่าวกีฬา/มติชน 21 ก.พ. 50)

ตัวอย่างที่ 78

...มหาวิทยาลัยราชภัฏ (มรภ.) ซึ่งกระจายอยู่ทั่วประเทศควรรับหน้าที่จัดอบรมให้ครูกลุ่มนี้ เพราะมหาวิทยาลัยราชภัฏ กระจายอยู่ทั่วประเทศ **สะดวกแก่**การเดินทางมารับอบรมของครู ซึ่งจะมาอบรมได้เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ที่โรงเรียนปิด" ศ.ดร.วิจิตร กล่าว ศ.ดร.วิจิตร กล่าวต่อว่า... (ข่าวการศึกษา/ไทยรัฐ 13 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 76-78 กริยาแสดงสภาพ “สะดวก” ปรากฏหน้านามวลี **“การอ่าน และการชมภาพประกอบ” “การฝึกซ้อม” และ “การเดินทางมารับอบรมของครู”** ทำให้ต้องใช้บุพบท “แก่” เป็นดัชนีระบุความสัมพันธ์ ประโยคที่ได้จึงไม่กะทัดรัด แต่หากผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคที่เรียงลำดับประโยคแบบปกติ คือกริยาแสดงสภาพอยู่ข้างท้าย เป็น **“อ่านและชมภาพประกอบได้สะดวก” “ฝึกซ้อมได้สะดวก” และ “ครูเดินทางมารับอบรมได้สะดวก”** นอกจากจะไม่ต้องใช้บุพบทแล้ว ยังไม่ต้องใช้นามวลีแปลง คือไม่มีคำว่า “การ” อีกด้วย โดยเฉพาะตัวอย่างที่ 78 ยังไม่ต้องใช้บุพบท “ของ” อีกด้วย ประโยคก็จะกะทัดรัดและเข้าใจง่ายขึ้น

2) บุพบท “แก่” กับกริยาแสดงประสบการณ์

ดังที่กล่าวแล้วว่า กริยาชนิดนี้จะปรากฏร่วมกับหน่วยนามผู้เป็นเจ้าของความรู้สึก ประสบการณ์ หรือการรับรู้ อาจมีหน่วยนามช่วยเสริมความหมายต่อท้าย โดยไม่ต้องมีบุพบทช่วยระบุความสัมพันธ์ แต่จากข้อมูล พบว่าผู้เขียนมักใช้บุพบท “แก่” ต่อท้ายกริยาแสดงประสบการณ์ทั้งที่ไม่จำเป็น เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 79

...ให้ผลการแข่งขันออกมาเสมอกัน แต่หากว่า สิงคโปร์หรือมาเลเซีย ผลการแข่งขันมีแพ้ชนะเกิดขึ้นมา และทีมเวียดนามเกิดเสมอหรือแพ้แก่ทีมไทยจะครบรอบแรกทันที เกมนี้ทีมไทย ส่งลงตัวสำรองลงเล่น 6 คน เพื่อเซฟตัวจริงไว้เล่นรอบรองชนะเลิศ ... (ข่าวกีฬา/คมชัดลึก 8 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 79 พบบุพบท “แก่” ต่อท้ายกริยา “แพ้” ทั้งที่นาม **“ทีมไทย”** ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “แพ้” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “แก่” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น **“ทีมเวียดนามเกิดเสมอหรือแพ้ทีมไทย”** ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 80

...ผลปรากฏว่า คานาส สามารถย้ำแก่นเฟเดอเรอร์ได้อีกครั้ง โดยคานาสชนะไป 7-6 (7-2), 2-6, 7-6 (7-5) ทำให้เฟเดอเรอร์พ่ายแพ้แก่ คานาสเป็นครั้งที่ 2 ติดต่อกัน หลังจากในครั้งแรกคานาสปราบเฟเดอเรอร์ลงได้ในการแข่งขันที่อินเดียนเวลส์ เมื่อ 2 อาทิตย์ที่ผ่านมา...
(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 29 มี.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 80 พบบุพบท “แก่” ต่อท้ายกริยา “พ่ายแพ้” ทั้งที่นาม “คานาส” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “พ่ายแพ้” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “แก่” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไปเป็น “ทำให้เฟเดอเรอร์พ่ายแพ้คานาส” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 81

...เซเรน่า วิลเลียมส์"คว้าแชมป์ออสเตรเลีย โอเพ่นเจี้ยน“ซาราโปว่า” 2 เซตรวด 50 "มาเรีย ซาราโปว่า" สาวสวยชาวรัสเซีย แพ้ให้แก่ "เซเรน่า วิลเลียมส์" อดีตมือ 1 ของโลก 2 เซตรวด นัดชิงชนะเลิศในศึกเทนนิส ออสเตรเลีย โอเพ่น สีกเทนนิส แกรนด์ สแลม รายการแรกของปี 2550...
(ข่าวกีฬา/คมชัดลึก 27 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 81 พบกริยา “ให้” และบุพบท “แก่” ต่อท้ายกริยา “แพ้” ทั้งที่นามวลี “เซเรน่า วิลเลียมส์” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “แพ้” ชัดเจนอยู่แล้ว กริยาและบุพบทดังกล่าว จึงไม่จำเป็น หากตัดไป เป็น “สาวสวยชาวรัสเซีย แพ้ เซเรน่า วิลเลียมส์” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบกับตัวอย่างนี้กับตัวอย่างที่ 79 และ 80 จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า กริยา “ให้” ไม่จำเป็นต้องใช้คู่กับกริยา “แพ้” หรือ “พ่ายแพ้”

3) บุพบท “แก่” กับกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า หน่วยนามที่ปรากฏร่วมกับคำกริยาชนิดนี้จะเป็นผู้ทำกริยา ผู้ถูกทำกริยา และแหล่งเดิมหรือจุดหมายของกริยาแล้วแต่กรณี หากมีบุพบท บุพบทที่ปรากฏจะใช้ระบุแหล่งเดิมหรือจุดหมายของกริยานั้นๆ ตามจำเป็น แต่จากข้อมูล พบว่า กริยาชนิดนี้ โดยเฉพาะคำว่า “ให้” จะมีบุพบท “แก่” ตามมาอย่างสม่ำเสมอทั้งที่ไม่จำเป็นเพราะนามที่ตามมามีความสัมพันธ์ในแง่ที่จุดหมายของกริยา “ให้” ชัดเจนอยู่แล้ว ดังนั้น หากละบุพบท “แก่” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 82

...สาเหตุที่ทำให้ โจเซ่ มูรินโญ่ กุนซือของทีมมีปัญหาขัดแย้งกับ "เสี่ยหมี" โรมัน อับราโมวิช มหาเศรษฐีชาวรัสเซียเป็นผู้เป็นเจ้าของสโมสรเกิดขึ้นจากเรื่องที่มีการแต่งตั้งให้ แฟรงค์ อาร์เนเซน เข้ามาดูแลระบบการสร้างทีมเมื่อ 2 ปีก่อน ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้แก่โค้ชชาวโปรตุเกส ที่ต้องการ...
(ข่าวกีฬา/คมชัดลึก 11 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 82 พบบุพบท “แก่” ต่อท้ายกริยา “ให้” ทั้งที่นาม “โค้ชชาวโปรตุเกส” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ให้” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “แก่” จึงไม่จำเป็น หากละไป เป็น “สร้างความไม่พอใจให้โค้ชชาวโปรตุเกส” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

อนึ่ง สำนวน “สร้างความไม่พอใจให้...” นี้ มีความหมายเดียวกันกับรูปประโยคในตัวอย่างที่ 61 และ 62 ดังนั้น ผู้เขียนสามารถเลือกเขียนว่า “ทำให้โค้ชชาวโปรตุเกสไม่พอใจ” ได้ หากต้องการรูปประโยคที่กะทัดรัดกว่า

ตัวอย่างที่ 83

...วันเวลาผ่านไป เหมือนติดปีกบิน ยามนี้ "ผอ.วิสูตร สุนธิชัย" ได้ดิบได้ดีนั่งเป็นเก้าอี้ "ผู้อำนวยการโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" พบความเข้มข้นทางวิชาการ มาเติมเต็มให้แก่ "สามเสน" ด้วยการนำร่องเปิด "อีพีโปรแกรม" ปีแรกผ่านพ้นไปด้วยดี พออย่างเข้าปีที่ 2 "อีพีสามเสน" ลูกร้อง...
(ข่าวการศึกษา/ไทยรัฐ 11 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 83 พบบุพบท “แก่” ต่อท้ายกริยา “ให้” ทั้งที่นาม “สามเสน” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ให้” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “แก่” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “มาเติมเต็มให้ "สามเสน"” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 84

...ภายหลังการประชุม นายสุวิทย์ เปิดเผยว่า ที่ประชุมหารือถึง โครงการพิจารณาผลตอบแทนนักกีฬาที่สร้างคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติในการแข่งขันกีฬาระดับนานาชาติ โดยมี 5 แนวทาง ได้แก่ ค่าตอบแทน ความก้าวหน้า ความมั่นคง การยกย่องเชิดชู และสวัสดิการ ...
(ข่าวกีฬา/มติชน 19 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 84 พบบุพบท “แก่” ต่อท้ายกริยา “ให้” ทั้งที่นาม “ประเทศชาติ” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ให้” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “แก่” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “นักกีฬาที่สร้างคุณประโยชน์ให้ประเทศชาติ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

1.2.3 การใช้บุพบท “ต่อ” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวิเศษณ์เป็นเงื่อนไข

จากข้อมูล พบกริยาที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “ต่อ” โดยไม่จำเป็น 2 ชนิด ได้แก่ กริยาแสดงอาการ และกริยาแสดงประสบการณ์

1) บุพบท “ต่อ” กับกริยาแสดงอาการ

จากข้อมูล พบว่าบุพบท “ต่อ” เป็นบุพบทอีกคำหนึ่งที่ปรากฏหลังกริยาแสดงอาการเกี่ยวกับการสื่อสารโดยสม่ำเสมอ เพื่อระบุความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับนามที่หมายถึงผู้ร่วมหรือทรงรับกริยา ทั้งที่ไม่จำเป็นเพราะเห็นความสัมพันธ์ชัดเจนอยู่แล้ว เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 85

...ในเมื่อจะให้ อสมท มาบริหารแล้ว หากไม่มีคนของ อสมท เข้าร่วมเลยก็ดูอย่างไรอยู่ ส่วนที่มีการเสนอชื่อคนได้บอกต่อที่ประชุมไปแล้วว่า หากจะให้ช่วยเป็นเอ็ดมิตี ก็ขอให้ตั้งเป็นรักษาการ กรรมการผู้จัดการชั่วคราวแค่ 3-4 เดือน ถ้ามากกว่านั้นก็ไมเอาด้วย เพราะก็รัก อสมท ... (ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 21 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 85 พบบุพบท “ต่อ” ต่อท้ายกริยา “บอก” ทั้งที่นาม “ที่ประชุม” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “บอก” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ต่อ” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “คนได้บอกที่ประชุมไปแล้วว่า...” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 86

...เมื่อเวลา 01.20 น วันที่ 20 มกราคม นายสมบัติ ดงน้อย อายุ 59 ปี ผู้ใหญ่บ้านแคสูง หมู่ 3 ต.ดงพลับ อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี ได้โทรศัพท์แจ้งต่อ พ.ต.ท.ประเวทย์ อุไรพันธ์ สารวัตรเวร สภ.อ.บ้านหมี่ ว่า บุตรสาวคือ น.ส.เพชรรัตน์ ดงน้อย อายุ 34 ปี ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล... (ข่าวอาชญากรรม/มติชน 20 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 87

พล.อ.วินัยไม่เคยมารู้แน่หรือมาเกี่ยวข้องกับเรื่องทางการเมือง โดยเฉพาะการตัดสินใจลาออกจากพรรค ทรท.ของกลุ่มตนแต่อย่างใด โทร.หา “ทักษิณ” แล้วติดต่อไม่ได้ ต่อสอบถามก่อนลาออกจากพรรคได้โทรศัพท์แจ้งต่อ พ.ต.ท.ทักษิณอดีตหัวหน้าพรรค ทรท.หรือไม่ ... (ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 11 ก.พ. 50)

ตัวอย่างที่ 86 และ 87 พบบุพบท “ต่อ” ต่อท้ายกริยา “แจ้ง” ทั้งที่นามที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “แจ้ง” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ต่อ” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “โทรศัพท์แจ้ง พ.ต.ท.ประเวทย์” และ “โทรศัพท์แจ้ง พ.ต.ท.ทักษิณ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

2) บุปพท “ต่อ” กับกริยาแสดงประสบการณ์

จากข้อมูล พบว่าผู้เขียนมักใช้บุพพท “ต่อ” ต่อท้ายกริยาแสดงประสบการณ์ ที่พบมากคือคำว่า “สนใจ” ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องมีบุพพทช่วยระบุความสัมพันธ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 88

...ผู้ประท้วงบอกว่า พวกเขามีแผนจะเดินขบวนไปยังศูนย์ประชุม ซึ่งจะมีการจัดการประชุมระดับผู้นำอีกหลายเวที โดยไม่สนใจต่อคำสั่งห้ามของตำรวจแห่งชาติที่ห้ามเดินขบวนในระหว่างที่มีการประชุม ขณะที่ในวันนี้ตำรวจยังไม่ขัดขวางการประท้วง ...

(ข่าวการเมือง/มติชน 12 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 89

...แต่การใช้มาตรการทางกฎหมายโดยขาดความเข้าใจ โดยไม่สนใจต่อรากเหง้าของปัญหา หรือการยกยอพระพุทธศาสนาอย่างไร้สาระ เช่น ให้บัญญัติเป็นศาสนาประจำชาติ เช่นนี้ เป็นเพียงกลยุทธ์ทางการเมือง สำหรับการปลุมนกระแสนเสียดแทงให้แก่ตนเองหรือพรรคพวกเท่านั้น ...

(บทความสังคม/มติชน 28 เม.ย. 2550)

ตัวอย่างที่ 88 และ 89 พบบุพพท “ต่อ” ต่อท้ายกริยาลี “ไม่สนใจ” ทั้งที่นามวลี “คำสั่งห้ามของตำรวจแห่งชาติ” และ “รากเหง้าของปัญหา” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยาลี ดังกล่าวชัดเจนอยู่แล้ว บุพพท “ต่อ” จึงไม่จำเป็น หากละบุพพทไป เป็น “โดยไม่สนใจคำสั่งห้ามของตำรวจแห่งชาติ” และ “โดยไม่สนใจรากเหง้าของปัญหา” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

1.2.4 การใช้บุพพท “ถึง” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาลีเป็นเงื่อนไข

จากข้อมูล พบกริยาที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพพท “ถึง” โดยไม่จำเป็นเพียงชนิดเดียว คือ กริยาแสดงประสบการณ์ ซึ่งปกติไม่ต้องมีบุพพทช่วยระบุความสัมพันธ์

ตัวอย่างที่ 90

...การจัดพิธีวิวาห์ได้สมุทรยังถือว่าเป็นการเผยแพร่เอกลักษณ์วัฒนธรรมประเพณีอันงดงามองการแต่งงานแบบไทยไปสู่สายตาชาวต่างชาติทั่วโลก ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถเห็นได้ถึงความอ่อนหวาน ความนอบน้อมถ่อมตนต่อผู้หลักผู้ใหญ่ ความพิถีพิถันสอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของพิธีการ...

(ข่าวสังคม/คมชัดลึก 3 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 90 พบบุพพท “ถึง” ต่อท้ายกริยาลี “เห็นได้” ทั้งที่นามวลี “ความอ่อนหวาน...” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “เห็น” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพพท “ถึง” จึงไม่จำเป็น

อย่างไรก็ตาม อาจเป็นเพราะผู้เขียนวางคำช่วยหลังกริยา “ได้” คั่นระหว่างกริยา “เห็น” กับนามวลี ดังกล่าว ผู้เขียนจึงไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับนามวลีแล้วหาเหตุผลมาช่วยแสดงความสัมพันธ์ ดังนั้น หากต้องการตัดบุพบท จะต้องตัดคำช่วยหลังกริยาด้วย เป็น **“นักท่องเที่ยวนสามารถเห็นความอ่อนหวาน ความนอบน้อมถ่อมตนต่อผู้หลักผู้ใหญ่ ความพิถีพิถันสอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของพิธีการ”** ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 91

...ดังนั้นอยากให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเร่งการทำประชาสัมพันธ์ก่อนที่จะมีการทำประชาคม เพื่อให้ประชาชน**ทราบถึง**ข้อดีของรัฐธรรมนุญ ฉบับนี้ นี้ก็ถึงผลประโยชน์ของประชาชนมากที่สุด ในส่วนคดียุบพรรคที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัยในวันที่ 30 พ.ค. ...

(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 23 พ.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 92

..นายบรรหาร กล่าวว่า ตอนนี้ตนยังไม่เข้าใจขั้นตอนการทำประชาคมว่าจะทำรูปแบบใด และประชาชน**ทราบถึง**คำถามคำตอบทั้ง 36 ข้อหรือไม่ หรือถ้าตอบว่าไม่เห็นด้วยเพียงข้อเดียวก็ถือว่าไม่รับรัฐธรรมนูญแล้ว อย่างนี้ก็ยุ่ง และเป็นปัญหา ...

(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 14 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 91 และ 92 พบบุพบท “ถึง” ต่อท้ายกริยา “**รับทราบ**” หรือ “**ทราบ**” ทั้งที่นามวลี “**ข้อดีของรัฐธรรมนุญ**” และ “**คำถามคำตอบ**” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยาดังกล่าวชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ถึง” จึงไม่จำเป็น หากตัดบุพบทออก เป็น **“เพื่อให้ประชาชน**รับทราบ**ข้อดีของรัฐธรรมนุญ”** และ **“ประชาชน**ทราบ**คำถามคำตอบ”** ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 93

...นายเสนาะ เทียนทอง หัวหน้าพรรคประชากร กล่าวถึงการยกเลิก ส.ส.บัญชีรายชื่อว่า ส.ส.ควรมาจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิดประชาชน เพราะ**รู้ถึง**ความต้องการของประชาชน ส.ส.ระบบบัญชีรายชื่อที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน มีการเสียเงินจำนวนมากเพื่อแลกกับการเข้าสู่ตำแหน่ง...

(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 18 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 94

...สังฆประสพกรรมในการสอนร้องเพลง ภายใต้อาสน์ที่ไฉ่ชื่อว่า "ไพรเวท สตูดิโอ" มา 4 ปีเต็ม และเพื่อให้ผู้ที่รักการร้องเพลงได้เข้าใจและ**รู้ถึง**วิธีการร้องเพลงมากยิ่งขึ้น "กบ" เสาวนิตย์

นวนพจน์ นักร้องเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง สาขาคดนตรีระดับมืออาชีพ วิทยาลัยดนตรีเบิร์กลีย์...
(ข่าวการศึกษา/ กรุงเทพธุรกิจ 27 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 95

...ภายหลังจากที่อัลตราซาวด์แล้วเจอ คุณหมอสันนิษฐาน ว่าน่าจะเป็นเนื้องอกนั้น ทำให้รู้ถึงสาเหตุที่แท้จริง ซึ่งการที่รู้ถึงสาเหตุ ก็ทำให้รู้สึกอุ่นใจ เพราะจะได้รู้ถึงวิธีการรักษาที่ถูกต้อง ส่วนสาเหตุที่ทำให้เกิดอาการดังกล่าว เจ้าตัวยืนยันว่าไม่เกี่ยวกับกรณีที่รับงานแสดง...

(ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 17 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 93-95 พบบุพบท “ถึง” ต่อท้ายกริยา “รู้” ทั้งที่นามวลี “ความต้องการของประชาชน” “วิธีการร้องเพลง” และ “วิธีการรักษาที่ถูกต้อง” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยาดังกล่าวชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ถึง” จึงไม่จำเป็น หากตัดบุพบทออก เป็น “รู้ความต้องการของประชาชน” “รู้วิธีการร้องเพลง” และ “รู้วิธีการรักษาที่ถูกต้อง” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 96

...“เจ” เจตริน วรรณะสิน เผยอยู่วงการบันเทิงมานาน ทำให้เข้าใจถึงข่าวที่เกิดขึ้น สุดห่วงความรู้สึกภรรยา “ปิ่น” เกี่ยมณี มั่นใจบริสุทธิ์ใจ ไม่สนข่าวกิ๊กสาวอื่น ก่อนหน้านี้ เคยมีข่าวว่าตามไปเฝ้านางเอกคนหนึ่งที่กองถ่าย กระทั่งเร็วๆ นี้ มีชื่อนางเอกคนนี้ออกมาแล้วก็คือ “พิศดำ”...

(ข่าวบันเทิง/ไทยรัฐ 17 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 97

... ความมั่นคงจะเป็นตัวบ่งชี้ในทุกเรื่อง ถ้าประชาชนเข้าใจถึงปัญหาตรงนี้แล้วน่าจะต้องพิจารณาว่าอะไรเหมาะสมอะไรควร อยากให้เห็นกับความสงบเรียบร้อยของประเทศมากกว่า ทั้งนี้ มีอบที่บริสุทธิ์ในอนาคตต้องจัดระเบียบการเคลื่อนตัวให้ชัดเจนมากกว่านี้...

(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 31 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 96-97 พบบุพบท “ถึง” ต่อท้ายกริยา “เข้าใจ” ทั้งที่นามวลี “ข่าวที่เกิดขึ้น” และ “ปัญหานี้” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยาดังกล่าวชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ถึง” จึงไม่จำเป็น หากตัดบุพบทออก เป็น “ทำให้เข้าใจข่าวที่เกิดขึ้น” และ “ถ้าประชาชนเข้าใจปัญหานี้แล้ว” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

1.2.5 การใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข

จากข้อมูล พบกริยาที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “ต่อ” โดยไม่จำเป็น 4 ชนิด ได้แก่ กริยาแสดงอาการ กริยาแสดงสภาพ กริยาแสดงประสบการณ์ และกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง

1) บุพบท “ใน” กับกริยาแสดงอาการ

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า บุพบทจะปรากฏกับกริยาแสดงอาการเมื่อจำเป็นต้องระบุความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับนามหรือนามวลีที่หมายถึงสถานที่ที่เกิด จุดหมาย หรือแหล่งเดิมของกริยาดังกล่าว แต่จากข้อมูล พบบุพบท “ใน” ปรากฏหลังกริยาแสดงอาการเพื่อระบุสถานที่ ทั้งที่ไม่จำเป็นแต่อย่างไรเพราะเห็นความสัมพันธ์ชัดเจนอยู่แล้ว เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 98

... แต่ไม่ใช่ว่านักการเมืองจะมาชี้หน้าให้ กมธ. ยกร่างฯ ต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เราจะดูในสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับสังคมไทยและประชาชนส่วนใหญ่ ผู้สื่อข่าวถามว่า เป็นห่วงหรือไม่ว่าส.ส.ที่ไม่พอใจจะสร้างขบวนการคว่ำประชามติ น.ต.ประสงค์ กล่าวว่ ความห่วงใยในเรื่องนี้มีแน่นอน ...
(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 2 ก.พ. 50)

ตัวอย่างที่ 98 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “ดู” ทั้งที่นามวลี “สิ่งที่ดีที่สุด” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ดู” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “เราจะดูสิ่งที่ดีที่สุด” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 99

... ประโยคซ้ำๆ ที่ นพดล ปัทมะ ทนายหน้าหอ ออกหน้ารับประกันแทน "นายจ้าง" ว่าการให้สัมภาษณ์แต่ละครั้งจะสื่อสารในสิ่งที่เป็นเชิงบวกกับประเทศและสมานฉันท์นั้น นอกจากจะฟังไม่ขึ้นแล้ว นับวันก็ยิ่งจะสื่อความหมายที่ผิดเพี้ยน รุนแรง และจบบ้างจ้วมมากขึ้นทุกที !!! ...
(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 6 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 99 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “สื่อสาร” ทั้งที่นามวลี “สิ่งที่เป็นเชิงบวกกับประเทศ...” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “สื่อสาร” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “การให้สัมภาษณ์แต่ละครั้งจะสื่อสารสิ่งที่เป็นเชิงบวกกับประเทศ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 100

... เขากลับไปใช้ชีวิตที่บ้านเกิดใน จ.จันทบุรี อยู่พักใหญ่ พร้อมทำกิจการไอศกรีมเล็กๆ ที่ตัวเองรักต่อไป ขณะเดียวกัน ก็ได้นั่งทบทวนในสิ่งที่ผิดพลาดช่วงที่ผ่านมา และเห็นว่าหากขายกิจการในจันทบุรีคงเป็นเรื่องยากยิ่ง เหตุเพราะว่ามีคู่แข่งมาก ...

(บทความเศรษฐกิจ/กรุงเทพธุรกิจ 6 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 100 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “ทบทวน” ทั้งที่นามวลี “สิ่งที่ผิดพลาด” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ทบทวน” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “นั่งทบทวนสิ่งที่ผิดพลาด” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

2) บุพบท “ใน” กับกริยาแสดงสภาพ

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า ปกติกริยาแสดงสภาพไม่มีบุพบทปรากฏด้วย แต่จากข้อมูลพบว่า การเรียงลำดับประโยคตามสำนวนภาษาอังกฤษทำให้กริยาแสดงสภาพต้องไปปรากฏหลังผู้กระทำหรือนำนามวลีที่แปลงมา และทำให้ต้องใช้บุพบท “ใน” ร่วมด้วย ประโยคที่ได้จึงไม่กะทัดรัดเท่าการเรียงลำดับประโยคแบบปกติ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 101

...คงต้องออกไปดูปลาขออนุญาตพี่ชายเค้ารึยัง? “ไปกันหลายคน แต่ช่างภาพเก่งในการเลือกมุมมอง ในการริทซ์ นี่อาจจะเป็นการเลือกมุมมอง” ดูกันอยู่หรือเปล่า? “ไม่ได้ ดูใจ ผมยังเปิดเดี่ยวก็ตามอีกว่าน้องคนนี้นั้น ถ้าผมมีตัวจริงผมจะบอก” เห็นว่าส่งแมสเสจจีบ น้องขวัญด้วย? ...

(บทความสังคม/ไทยรัฐ 15 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 101 กริยาแสดงสภาพ “เก่ง” ปรากฏหน้านามวลี “การเลือกมุมมอง” และ “การริทซ์” ทำให้ต้องใช้บุพบท “ใน” เป็นดัชนีระบุความสัมพันธ์ ประโยคที่ได้จึงไม่กะทัดรัด แต่หากผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคที่เรียงลำดับประโยคแบบปกติ คือกริยาแสดงสภาพอยู่ข้างท้าย เป็น “ช่างภาพเลือกมุมมอง และริทซ์เก่ง” นอกจากจะไม่ต้องใช้บุพบทแล้ว ยังไม่ต้องใช้นามวลีแปลง คือไม่มีคำว่า “การ” อีกด้วย ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 102

...แต่ละคนงัดกันมาครีเอทสคริปต์นำเสนอกันได้เร็วสุดๆ ชนิดที่กรรมการยังไม่กล้าฟังตรง ต้องตัดลั่นกันด้วยคำถามจากคณะกรรมการ บรรดาสาว ๆ ที่ฉลาดในการตอบคำถาม เรียกเสียงปรบมือจากกองเชียร์กันเกรียวกราว ที่น่าหนักใจเห็นจะเป็นคณะกรรมการที่ไม่อยากคัดใครออก...

(ข่าวการศึกษา/มติชน 8 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 102 กริยาแสดงสภาพ “ฉลาด” ปรากฏหน้านามวลี “การตอบคำถาม” ทำให้ต้องใช้บุพบท “ใน” เป็นดัชนีระบุความสัมพันธ์ ประโยคที่ได้จึงไม่กะทัดรัด แต่หากผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคที่เรียงลำดับประโยคแบบปกติ คือกริยาแสดงสภาพอยู่ข้างท้าย เป็น “บรรดาสาว ๆ ที่ตอบคำถามอย่างฉลาด” นอกจากจะไม่ต้องใช้บุพบทแล้ว ยังไม่ต้องใช้นามวลีแปลง คือไม่มีคำว่า “การ” อีกด้วย ประโยคก็จะกะทัดรัดและเข้าใจง่ายกว่า

3) บุพบท “ใน” กับกริยาแสดงประสบการณ์

จากข้อมูล พบว่าผู้เขียนมักใช้บุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยาแสดงประสบการณ์ ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องมีบุพบทช่วยระบุความสัมพันธ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 103

... ภาพนี้ เป็นผลงานภาพพิมพ์จีนที่ 4 และนับเป็นชิ้นที่ใหญ่ที่สุดที่ทรงเคยทำมา ในชื่อภาพดอกไม้ นับว่าเป็นผลงานศิลปะที่ทรงคุณค่ามาก โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่ยื่นชอบและรักในการสะสมงานศิลปะ ควรจะรีบสั่งจอง เพราะจะมีเพียงหนึ่งร้อยภาพเท่านั้น" ครูสังคมกล่าว...

(ข่าวการศึกษา/มติชน 29 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 103 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “รัก” ทั้งที่นาม “การสะสมงานศิลปะ” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “รัก” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “ผู้ที่ชื่นชอบและรักการสะสมงานศิลปะ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 104

...สร้างความประทับใจในความน่ารัก น่าเอ็นดู กับการแสดงที่กินใจผู้ชมไปกว่าครึ่ง ด้วยความสามารถที่หลากหลาย ซึ่งเป็นผลมาจากการที่น้องดาต้าชอบในการอ่านหนังสือ เธอชอบอ่านหนังสือเรียนทุกๆ วิชา ไม่ว่าจะเป็นคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย...

(ข่าวการศึกษา/ไทยรัฐ 4 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 104 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “ชอบ” ทั้งที่นาม “การอ่านหนังสือ” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ชอบ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น นอกจากนี้ กริยา “ชอบ” ไม่จำเป็นต้องตามด้วยนามวลีเท่านั้น ดังนั้น หากละบุพบทไป แล้วเปลี่ยนนามวลีเป็นกริยาวลี เป็น “น้องดาต้าชอบอ่านหนังสือ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 105

...“ช่าง 35 พลัส เมเนเจอร์ ลีค” ครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้บริหารจากองค์กรต่างๆ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดูแลโครงการระดับร้อยล้านพันล้าน ที่ชื่นชอบในกีฬาฟุตบอล ได้มีโอกาสลงสนามแข่งขัน เพื่อสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ และยังถือว่าเป็นการพบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนทัศนคติ...
(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 31 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 105 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “ชื่นชอบ” ทั้งที่นาม “กีฬาฟุตบอล” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ชื่นชอบ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “ชื่นชอบกีฬาฟุตบอล” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 106

... ทุกฝ่ายอยากให้กระแสจุดคาม-รามเทพ อยู่กับเมืองนครศรีธรรมราชตลอดไป โดยปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดมาจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องไม่สนใจในการแก้ไขปัญหา ไม่มีการวางแผนหามาตรการขึ้นมารองรับ...
(ข่าวสังคม/มติชน 5 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 107

...หนุ่มๆ ทั้งห้า ยังถูกให้ฝึกตามความถนัด และความสนใจของแต่ละคนในด้านอื่นๆ อีกด้วย เช่น ฮยอนจุง และ จองมิน ที่สนใจในการแสดง และเคยมีผลงานมาบ้างแล้วในฐานะพิธีกรผู้ดำเนินรายการ และพระเอกมิวสิกวิดีโอ ส่วน ฮยองจุน กับ ยองแซง ก็มุ่งมั่นกับการเป็นนักร้องเดี่ยว...
(ข่าวบันเทิง/มติชน 25 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 108

...น้องแก้วฝากทิ้งท้ายด้วยว่า อยากให้เพื่อนๆ สนใจในการอ่านหนังสือ เพราะถ้าเราอ่านออกเขียนได้ จะเป็นประโยชน์กับเราอย่างมหาศาล และการอ่านหนังสือช่วยให้เราทำอะไรได้ง่ายขึ้น คลังสมองของหนู : หนูน้อยหวมกแดงสู่นักอ่านหนังสือนิทาน REALITY...
(ข่าวการศึกษา/มติชน 13 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 106-108 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “สนใจ” ทั้งที่นาม “การแก้ไขปัญหา” “การแสดง” และ “การอ่านหนังสือ” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “สนใจ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “ไม่สนใจการแก้ไขปัญหา” “สนใจการแสดง” และ “สนใจการอ่านหนังสือ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 109

...ด้านนายวิจิต ปลั่งศรีสกุล ทีมกฎหมายพรรคไทยรักไทย กล่าวว่า ตนค่อนข้าง**พอใจ**ในการได้สวนครั้งนี้ เขียนตามข่าว : วางใจได้หรือเปล่า สิ่งที่นายกฯ สุรยุทธ์และ คมช. พูดยั่วๆ กันหลายครั้งเกี่ยวกับเรื่องการขอกลับประเทศของอดีตนายกฯ ทักษิณ ชินวัตร ก็คือ จะกลับก็ได้...
(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 26 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 110

... หลังจบเกม “โค้ชขงเบ้ง” อัจฉริยะ ทรงแสดงทรรศน์ เปิดเผยถึงชัยชนะของลูกทีม โอสภสภานินน์นี้ว่า **พอใจ**ในสกอร์ที่ออกมาแต่ยังไม่**พอใจ**กับรูปแบบการเล่นเท่าใดนัก ยังต้องปรับจูนแก้ไขกันอีกมากหากต้องการลุ้นแชมป์รายการนี้...
(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 7 มี.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 111

...พรหม มีสวัสดิ์ ผ่าน 14 หลุม มีอยู่ 2 อันเดอร์พาร์, ชัชชัย นิราช ผ่าน 10 หลุม ตีเกินอยู่ 2 โอเวอร์พาร์ รวม 2 วันอีเวนต์พาร์, ธี เวสต์วูด ผ่าน 16 หลุม เกินอยู่ 2 โอเวอร์พาร์ หลังการแข่งขัน ชินรัตน์ ผดุงศิลป์ กล่าวว่า วันนี้ตีลูกได้ดีมาก **พอใจ**ในทุกช็อต ไม่ว่าจะเป็นการไครฟ์ หรือลูกขึ้น...
(ข่าวกีฬา/ไทยรัฐ 10 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 112

...รศ.ดร. วราภรณ์ สามโกเศศ รรมช.ศึกษาธิการ กล่าวภายหลังตรวจเยี่ยมการตรวจข้อสอบ และการจัดเก็บแบบทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้สูง (เอเน็ต) ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ว่า **พอใจ**ในระบบการตรวจข้อสอบ เพราะมีความรัดกุมมากขึ้น
(ข่าวการศึกษา/ไทยรัฐ 15 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 109-112 พบบุพบท “**ใน**” ต่อท้ายกริยา “**พอใจ**” ทั้งที่นาม “**การได้สวนครั้งนี้**” “**สกอร์ที่ออกมา**” “**ทุกช็อต**” และ “**ระบบการตรวจข้อสอบ**” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “**พอใจ**” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “**ใน**” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “**พอใจการได้สวนครั้งนี้**” “**พอใจสกอร์ที่ออกมา**” “**พอใจทุกช็อต**” และ “**พอใจระบบการตรวจข้อสอบ**” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 113

...เนื่องจากการลงทุนในธุรกิจนี้ต้องใช้เงินทุนสูง แต่กลับมีความเสี่ยงสูงและมีผลตอบแทนต่ำ เนื่องจากมีการตัดราคากัน จึงพร้อมให้การแข่งขันอยู่บนพื้นฐานเดียวกัน แต่อยากให้อำนาจถึงความมั่นคงด้วย เพราะการสื่อสารในปัจจุบันพัฒนาไปไกลเกินกว่าที่คิด อาจทำให้หลายคนรู้ในสิ่งที่เรากำลังพูดคุยและคิดกันอยู่...

(ข่าวเศรษฐกิจ/ไทยรัฐ 28 มี.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 113 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “รู้” ทั้งที่นาม “กติก” และ “กฎหมาย” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “เคารพ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “เคารพกติก” และ “กฎหมาย” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 114

...นายสุจิต กล่าวว่าคณะกรรมการก็มีความเป็นห่วงเรื่องการแทรกแซงจากนักการเมืองในอนาคต ซึ่งในทางปฏิบัตินั้นไม่สามารถป้องกันได้ 100 เปอร์เซ็นต์ ส่วนหนึ่งนั้นนักการเมืองต้องเคารพในกติก โดยในส่วนของสภาพพัฒนาการเมืองนั้นจะมีการตรวจสอบถ่วงดุลภายในของตัวเอง...

(ข่าวการเมือง/กรุงเทพธุรกิจ 16 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 115

...การดำเนินการนี้ไม่ได้มีประโยชน์ใดเกี่ยวข้อง แต่ทำแบบคิดองค์รวมเพื่อคนยากจน และหวังว่าคนสหรัฐจะเคารพในกติกและกฎหมาย เพราะคนไทยทำตามกฎหมายไม่น่ามีปัญหาอะไร การไปสหรัฐจะไปเจรจากับองค์กรเอกชน และให้ข้อมูลสร้างความเข้าใจกับวุฒิสมาชิกด้วย...

(ข่าวสังคม/มติชน 2 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 114 และ 115 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “เคารพ” ทั้งที่นาม “กติก” และ “กฎหมาย” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “เคารพ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “เคารพกติก” และ “กฎหมาย” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

4) บุพบท “ใน” กับกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง

จากข้อมูล พบว่า กริยาชนิดนี้จะมีบุพบท “ใน” ตามมาทั้งที่ไม่จำเป็น เพราะนามที่ตามมามีความสัมพันธ์ในแง่ที่จุดหมายของกริยาชัดเจนอยู่แล้ว ดังนั้น หากละบุพบท “ใน” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น เช่นตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 116

... เมื่ออาสาเข้ามาทำงานให้บ้านเมืองก็ต้องมีความสำนึกว่าเราต้องมุ่งมั่นทำในสิ่งที่ถูกต้อง ที่บอกว่า ทาบตามต้องให้ประชาชนและสื่อมวลชนได้เข้าใจว่าจริง ๆ แล้วตนมาทำพรรคประชาราช ไม่ได้หวังว่าตัวเองจะมาแสวงหาอำนาจในบั้นปลายของชีวิตอีกครั้ง ...

(ข่าวการเมือง/กรุงเทพธุรกิจ 25 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 117

...พล.อ.สพรั่ง กล่าวอีกว่า กองทัพเข้ามาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะการจับจ้วงสถาบันเบื้องสูง ด้วยการใช้วิธีการส่งคนไปปิดเป็นความเข้าใจโดยใช้สื่อผ่านเทคโนโลยีสมัยใหม่ ให้ข้อมูลที่ สกปรก เราให้เกียรตินักการเมือง แต่นักการเมืองอย่าเอาใจเอื้อมทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง กองทัพจะไม่ยอมให้นักการเมือง สกปรกเหมือนพวกอิลลิชชี เคนอยู่ในย่านชุมชน...

(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 8 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 116 และ 117 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “ทำ” ทั้งที่นามวลี “สิ่ง ที่ถูกต้อง” และ “สิ่งที่ไม่ถูกต้อง” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์กับกริยา “ทำ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพบท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพบทไป เป็น “เราต้องมุ่งมั่นทำสิ่งที่ถูกต้อง” และ “อย่าเอาใจเอื้อมทำสิ่งที่ ไม่ถูกต้อง” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 118

...หากมีเรื่องนี้สอดแทรกนี้ในกระบวนการร่างรัฐธรรมนูญจะก่อให้เกิดความเสียหาย จะกลายเป็นว่าฝ่ายบริหารมีอำนาจเหนือฝ่ายนิติบัญญัติ เรื่องนี้หากยังไม่ออกพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ อยากรให้รัฐบาลทบทวนโดยเร็วและยกเลิกในสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับประชาธิปไตย” นายการุณ กล่าว...

(ข่าวการเมือง/มติชน 5 ม.ค. 50)

ตัวอย่างที่ 119

...เมื่อมีการพุดกันในเรื่องการซื้อสิทธิ์ขายเสียงกันมาก ซึ่งทำให้ศักดิ์ศรีของคนทำงานทางด้านการเมืองตกต่ำลง ดังนั้นตนคิดว่าทุกคนที่ทำงานการเมืองมาช่วยกันลดละเลิกในสิ่งเหล่านี้ โดยควรกำหนดเรื่องนี้เข้าไปในรัฐธรรมนูญ โดยหากพบว่าผู้สมัคร ส.ส.คนใดมีการซื้อสิทธิ์ขายเสียง...

(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 6 พ.ค. 50)

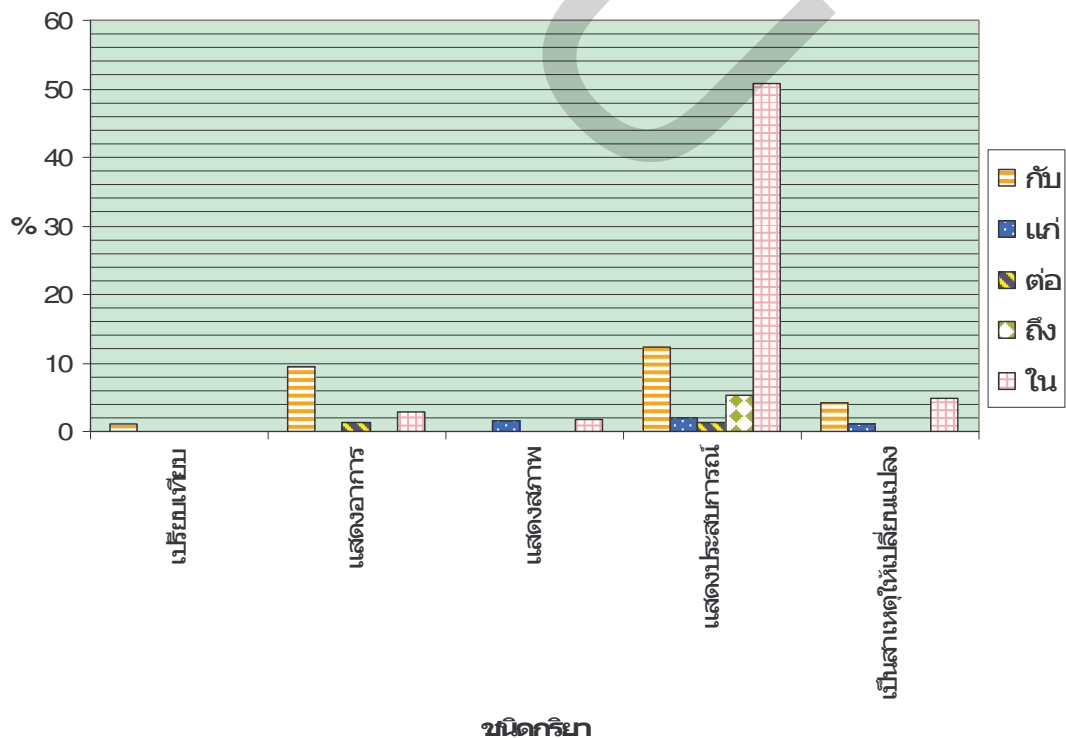
ตัวอย่างที่ 118 และ 119 พบบุพบท “ใน” ต่อท้ายกริยา “ยกเลิก” และ “ลดละเลิก” ทั้งที่นามวลี “สิ่งที่ไม่สอดคล้องกับประชาธิปไตย” และ “สิ่งเหล่านี้” ที่ตามมานั้น สัมพันธ์

กับกริยา “ทำ” ชัดเจนอยู่แล้ว บุพพท “ใน” จึงไม่จำเป็น หากละบุพพทไป เป็น “**ยกเลิกสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับประชาธิปไตย**” และ “**ช่วยกันลดละเลิกสิ่งเหล่านี้**” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตารางที่ 6 ความถี่ของบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวิเศษณ์เป็นเงื่อนไข

บุพพท	ชนิดของกริยา										รวม	
	เปรียบเทียบ		แสดงอาการ		แสดงสภาพ		แสดงประสพการณ์		เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง			
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
กับ	88	1.16	715	9.45	0	0	926	12.24	324	4.28	2,053	27.14
แก่	0	0	0	0	114	1.51	152	2.01	76	1.01	342	4.52
ต่อ	0	0	95	1.26	0	0	106	1.40	0	0	201	2.66
ถึง	0	0	0	0	0	0	397	5.25	0	0	397	5.25
ใน	0	0	221	2.92	137	1.81	3,846	50.84	368	4.86	4,572	60.43
รวม	88	1.16	1,031	13.63	251	3.32	5,427	71.74	768	10.15	7,565	100

แผนภูมิที่ 2 ความถี่ของบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวิเศษณ์เป็นเงื่อนไข

จากตารางที่ 6 และแผนภูมิที่ 2 เมื่อเปรียบเทียบบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะมีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข พบว่าบุพบท “ใน” ปรากฏมากที่สุด ถึง 4,572 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.43 รองลงมาคือ “กับ” 2,053 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.14 “ถึง” 397 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.25 “แก่” 342 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.52 และ “ต่อ” 201 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.66

เมื่อพิจารณาชนิดกริยาที่เป็นเงื่อนไข พบว่า กริยาแสดงประสบการณ์เกิดคู่กับบุพบทที่ไม่จำเป็นทั้ง 5 คำ กริยาแสดงอาการกับกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงเกิดคู่กับคำบุพบทที่ไม่จำเป็น 3 คำ คือ กับ ต่อ และ ใน กริยาแสดงสภาพเกิดคู่กับคำบุพบทที่ไม่จำเป็น 2 คำ คือ แก่ และ ใน ส่วนกริยาเปรียบเทียบเกิดคู่กับบุพบท 1 คำ นอกจากจะเกิดคู่กับบุพบทที่ไม่จำเป็นทั้ง 5 คำแล้ว กริยาแสดงประสบการณ์ยังเกิดคู่กับบุพบทโดยไม่จำเป็นมากที่สุด ถึงร้อยละ 71.74 รองลงมาคือ กริยาแสดงอาการ กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง กริยาแสดงสภาพ และกริยาเปรียบเทียบ ตามลำดับ กริยาชนิดที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นน้อยที่สุดคือ กริยาเปรียบเทียบ นั่นเป็นเพราะเกิดคู่กับบุพบทได้เพียงคำเดียวดังกล่าวนั่นเอง

1.3 บุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข

การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทนี้ บุพบทอื่นจะเป็นเงื่อนไขในการเลือกใช้บุพบทที่ไม่จำเป็นร่วมกัน จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบบุพบทที่ใช้อย่างไม่จำเป็นเพราะมีบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไขทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่ กับ ทาง และ ใน

1.3.1 การใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข

จากข้อมูลพบว่า บุพบทอื่นที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นคือ “ตรงข้าม” “ไกล” และ “ใกล้” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 120

...จากการสอบปากคำนายธีระยุทธ อุดมสถาพรชัย อายุ 22 ปี ผู้เห็นเหตุการณ์กล่าวว่า บ้านของตนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับบ้านหลังที่เกิดเหตุ เมื่อเวลาประมาณสามทุ่ม เกิดฝนตกลงมาอย่างหนักและไฟดับทั้งซอย บ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันต่างแยกย้ายกันเข้าบ้าน ส่วนร้านคาราโอเกะหลังเกิดเหตุเป็นร้าน... (ข่าวอาชญากรรม/ไทยรัฐ 27 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 120 พบบุพบท “กับ” ร่วมกับบุพบท “ตรงข้าม” ทั้งที่ “ตรงข้าม” สามารถตามด้วยนามวลี “บ้านหลังที่เกิดเหตุ” ได้ทันที ดังนั้น “กับ” จึงไม่จำเป็น หากละไป เป็น “บ้านของตนอยู่ฝั่งตรงข้ามบ้านหลังที่เกิดเหตุ” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้นอีก

ตัวอย่างที่ 121

หน่วยกู้ภัย อปพร.เทศบาลเมืองอรัญประเทศ ได้รับความที่เกิดเหตุ มาถึงบริเวณหมู่บ้าน กม.3 ฝั่งซ้าย ต.อรัญประเทศ อ.อรัญประเทศซึ่งอยู่ตรงข้ามกับ สุสาน กม.5 ห่างถนนสุวรรณศร ประมาณ 30 เมตร พบว่าไม่ใช่เหตุไฟไหม้บ้าน แต่เกิดเหตุเพลิงกำลังไหม้กองฟางข้างหมู่บ้าน จึงสั่งการให้... (ข่าวอาชญากรรม/คมชัดลึก 9 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 121 พบบุพบท “กับ” ร่วมกับบุพบท “ตรงข้าม” ทั้งที่ “ตรงข้าม” สามารถตามด้วยนาม “สุสาน” ได้ทันที ดังนั้น “กับ” จึงไม่จำเป็น หากละไป เป็น “ซึ่งอยู่ตรงข้าม สุสาน” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้นอีก

ตัวอย่างที่ 122

...“พกาบาลิน” เป็นผู้หญิงกร้านโลก มีความทะยานอยาก ใช้เรือนร่างไต่ก้าวไปสู่จุดหมายปลายทางที่คาดหวัง มีพฤติกรรมที่อยู่ไกลกับคำว่า “มนุษยธรรม” ขณะที่พระเอก (ปอ) ก็มีมา หลงไหลไปกับกามารมณ์ ไร้ซึ่งสติที่พึงจะมี ทั้งรู้และเห็น ว่าผู้หญิงคนที่ตัวเองหลงรักจนโง่หัวไม่ขึ้น... (ข่าวบันเทิง/คมชัดลึก 1 ก.พ. 50)

ตัวอย่างที่ 122 พบบุพบท “กับ” ร่วมกับบุพบท “ไกล” ทั้งที่ “ไกล” สามารถตามด้วยนามวลี “คำว่า “มนุษยธรรม” ได้ทันที ดังนั้น “กับ” จึงไม่จำเป็น หากละไป เป็น “มีพฤติกรรมที่อยู่ไกลคำว่า ‘มนุษยธรรม’” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้นอีก

ตัวอย่างที่ 123

ราษฎรต้องอพยพเองช่วยตัวเอง ก่อนที่จะมาสร้างคลังแสง ที่ใกล้บ้านก็มีการคัดค้านกันไม่ยอมให้สร้างเพราะอยู่มาตั้งบรรพบุรุษ แล้วจะให้ย้ายไปไหน การที่อยู่ใกล้กับคลังแสงนั้นอันตรายไม่ทราบว่าจะเกิดระเบิดเวลาไหน ทางที่คิดควรที่จะต้องหาทำแก้ไขก่อนที่มันจะระเบิดมีคนตาย... (ข่าวสังคม/กรุงเทพธุรกิจ 17 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 123 พบบุพบท “กับ” ร่วมกับบุพบท “ใกล้” ทั้งที่ “ใกล้” สามารถตามด้วยนาม “คลังแสง” ได้ทันที ดังนั้น “กับ” จึงไม่จำเป็น หากละไป เป็น “การที่อยู่ใกล้คลังแสงนั้น...” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้นอีก

1.3.2 การใช้บุพบท “ทาง” โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข

จากข้อมูลพบว่า บุพบทอื่นที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “ทาง” โดยไม่จำเป็นคือ “ด้าน” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 124

...รวมว.วัฒนธรรมกล่าวต่อว่า จากปัญหาดังกล่าว คิดว่าต่อจากนี้กรมศิลปากรจะต้องมีการจัดอบรมความรู้ให้แก่บุคลากรรุ่นใหม่ โดยให้บุคลากรอาวุโสเป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้**ทางด้านวัฒนธรรม** รวมทั้งจะทบทวนกฎระเบียบของกรมศิลปากร และจะหารือกับสำนักงานคณะกรรมการ...
(ข่าวการศึกษา/ไทยรัฐ 18 เม.ย. 50)

ตัวอย่างที่ 124 พบว่าแม้จะตัดบุพบท “ทาง” ออก เป็น **“เป็นผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านวัฒนธรรม”** ผู้เขียนก็ยังสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ ประโยคที่ได้ก็กะทัดรัดขึ้นอีกด้วย ดังนั้นจึงถือว่าบุพบท “ทาง” ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 125

...สำหรับผลการแข่งขันคู่อื่นๆอีก 3 คู่ของ โชนเอเชียและโอเชียเนียกลุ่ม 1 นั้น เกาหลีใต้ชนะคาซัคสถานไปแล้ว 3-0 ญี่ปุ่นชนะ จีนไปแล้ว 3-0 และอุซเบกิสถานนำอินเดียอยู่ 2-1 **ทางการแข่งขัน** เวียดนามรอบแรก เมื่อวันศุกร์ที่ผ่านมา ปรากฏว่า ซิลิตามรัสเซียอยู่ 0-2 ฝรั่งเศสนำโรมาเนีย 2-0...
(ข่าวการเมือง/ไทยรัฐ 11 ก.พ. 50)

ตัวอย่างที่ 125 พบว่าแม้จะตัดบุพบท “ทาง” ออก เป็น **“ด้านการแข่งขันเวลาด์กรุป รอบแรก”** ผู้เขียนก็ยังสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ ประโยคที่ได้ก็กะทัดรัดขึ้นอีกด้วย ดังนั้นจึงถือว่าบุพบท “ทาง” ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 126

...เด็กออกทดสอบติดคณิศาสตร์ จุฬาฯ 3 คน คณบดีระบุจุฬาฯ สอบตรงรับเด็กที่มีความผิดปกติทั้งทางด้านร่างกาย หรือพัฒนาการ**ทางด้านสมอง** ทุกมหาวิทยาลัยก็มีโครงการนี้ ผศ.ดร.พฤทธิ์ ศิริบรรรพพิทักษ์ คณบดีคณิศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เปิดเผย "คม ชัด ลึก" ว่า...
(ข่าวการศึกษา/คมชัดลึก 28 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 127

...ปัจจุบัน น.พ.ประเสริฐ ดำรงตำแหน่งประธานมูลนิธิส่งเสริมการศึกษาไข้หวัดใหญ่ นายกสมาคม เคมิคลินิกแห่งประเทศไทย และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ**ทางการแพทย์** การสาธารณสุข และการศึกษาของหลายสถาบันและขององค์กรทั้งในและต่างประเทศ และยังมีผลงานทางวิชาการ...
(ข่าววิทยาศาสตร์/มติชน 30 พฤษภาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 126 และ 127 พบว่าหากผู้เขียนเลือกใช้ “ทาง” หรือ “ด้าน” คำใดคำหนึ่ง เป็น “พัฒนาการทางสมอง” หรือ “พัฒนาการด้านสมอง” และ “ผู้ทรงคุณวุฒิทาง การแพทย์” หรือ “ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแพทย์” ประโยคก็จะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 128

...ในปีนี้จะรับสมัครเพียง 30 คน โดยผู้ที่สมัครไม่จำเป็นต้องมีความรู้ทางด้านภาษาจีน เพราะจะมีการสอนให้เพิ่มเติม แต่จะต้องมีประสบการณ์การทำงานอย่างน้อย 1 ปี” ดร. ภูษิตกล่าว สนใจสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ โทร 0-2697-6886 หรือดาวน์โหลดใบสมัครที่ www...

(ข่าวการศึกษา/มติชน 4 เมษายน 2550)

ตัวอย่างที่ 129

...ในการจัดงาน วช.จะเชิญผู้แทนเด็กและเยาวชน รวมทั้งเด็กพิการและผู้ด้อยโอกาส จากจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศ มาพูดแสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้ วช.จะกำหนดกรอบทางด้านความคิดของเรื่องที่จะพูดด้วย เช่น อยากให้ผู้ใหญ่ หรือนักการเมืองในประเทศไทยเป็นอย่างไร ...

(ข่าวสังคม/ไทยรัฐ 4 มกราคม 2550)

ตัวอย่างที่ 128 และ 129 พบว่าผู้เขียนสามารถตัดบุพบท “ทาง” และ “ด้าน” ออกได้ทั้งสองคำ เป็น “ไม่จำเป็นต้องมีความรู้ภาษาจีน” และ “วช.จะกำหนดกรอบความคิดของเรื่องที่จะพูดด้วย” ความหมายจะเหมือนเดิม แต่ประโยคจะกะทัดรัดขึ้น

1.3.3 การใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข

จากข้อมูลพบว่า บุพบทอื่นที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นคือ “ทาง” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 130

...เริ่มตั้งแต่เทือกเขาตอนเหนือของประเทศพม่าผ่านตอนเหนือของประเทศไทยไปสู่ประเทศจีนตอนใต้ ซึ่งมีระดับสูงจากน้ำทะเล 800 เมตรขึ้นไป จะพบฟ้ามู่ยในทางภาคเหนือของไทย นับตั้งแต่บริเวณตอนเหนือของ จ.กาญจนบุรี ระหว่าง อ.ศรีสวัสดิ์ กับ อ.ทองผาภูมิ...

(ข่าวการเกษตร/กรุงเทพธุรกิจ 26 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 130 พบว่าแม้จะตัดบุพบท “ใน” ออก เป็น “จะพบฟ้ามู่ยทางภาคเหนือของไทย” ผู้เขียนก็ยังสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ ประโยคที่ได้ก็กะทัดรัดขึ้นอีกด้วย ดังนั้นจึงถือว่าบุพบท “ใน” ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 131

...ด้วยการปลูกถ่ายกระดูกในสัตว์ทดลอง ทั้งนี้ หากงานวิจัยประสบผลสำเร็จ โดยสารสังเคราะห์ที่ได้จากเปลือกไข่และกระดูกจะเข้า สามารถใช้งาน ได้จริง ในทางการแพทย์ ก็เป็นความหวังของประเทศไทย ที่จะสามารถผลิตกระดูกเทียมใช้เอง ซึ่งลดต้นทุนการนำเข้าสารเคมีได้อย่าง...
(ข่าววิทยาศาสตร์/กรุงเทพธุรกิจ 20 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 131 พบว่าแม้จะตัดบุพบท “ใน” ออก เป็น “สามารถใช้งานได้อย่างจริงทางการแพทย์” ผู้เขียนก็ยังสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ ประโยคที่ได้ก็กะทัดรัดขึ้นอีกด้วย ดังนั้นจึงถือว่าบุพบท “ใน” ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 132

ข่าวพันธุปราจีนบุรี 2 ที่ได้รับการจดทะเบียนคุ้มครองพันธุ์พืชที่สหรัฐอเมริกาเป็นเวลา 20 ปี ซึ่งหากประเทศใดหรือบริษัทใด จะนำข่าวไทยพันธุ์ดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ ในทางการค้าในประเทศสหรัฐอเมริกา เช่น นำเข้าหรือขายข่าวพันธุ์ปราจีนบุรี 2 จะต้องขออนุญาตจากประเทศไทยก่อน...
(ข่าวการเกษตร/คมชัดลึก 14 มีนาคม 2550)

ตัวอย่างที่ 132 พบว่าแม้จะตัดบุพบท “ใน” ออก เป็น “...ไปใช้ประโยชน์ทางการค้า...” ผู้เขียนก็ยังสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ ประโยคที่ได้ก็กะทัดรัดขึ้นอีกด้วย ดังนั้นจึงถือว่าบุพบท “ใน” ไม่จำเป็น

ตัวอย่างที่ 133

ขณะนี้ต้นกำลังรอหมายศาล และได้ให้ฝ่ายกฎหมายพิจารณาฟ้องกลับคดีอาญากับนายเนวินและนายชัย ว่าเป็นการฟ้องเท็จกดดันแก๊งให้ตนจะต้องได้รับโทษทางอาญา และพิจารณาเรียกค่าเสียหาย ในทางแพ่งอีกจำนวน 120 บาทด้วย เพราะไม่คิดที่จะค้าความหรือค้าคดี ...
(ข่าวการเมือง/คมชัดลึก 3 กุมภาพันธ์ 2550)

ตัวอย่างที่ 133 พบว่าแม้จะตัดบุพบท “ใน” ออก เป็น “พิจารณาเรียกค่าเสียหายทางแพ่ง...” ผู้เขียนก็ยังสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ ประโยคที่ได้ก็กะทัดรัดขึ้นอีกด้วย ดังนั้นจึงถือว่าบุพบท “ใน” ไม่จำเป็น

สรุปว่าบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะมีบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไขมีทั้งหมด 3 คำ ได้แก่ กับ ทาง และ ใน ผู้เขียนสามารถพิจารณาความหมายแล้วตัดออกได้ง่ายกว่ากรณีที่มีนามหรือกริยาเป็นเงื่อนไข เพราะไม่ต้องดัดแปลงประโยคแต่อย่างใด

ตารางที่ 7 ความถี่ของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข

คำบุพบท	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
กับ	217	9.94
ทาง	1,099	50.34
ใน	867	39.72
รวม	2,183	100

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า ในบรรดาบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะมีบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข บุพบท “ทาง” ปรากฏมากที่สุด คือ 1,099 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.34 รองลงมาคือ “ใน” 867 ครั้ง หรือร้อยละ 39.72 และ “กับ” 217 ครั้ง หรือร้อยละ 9.94

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์

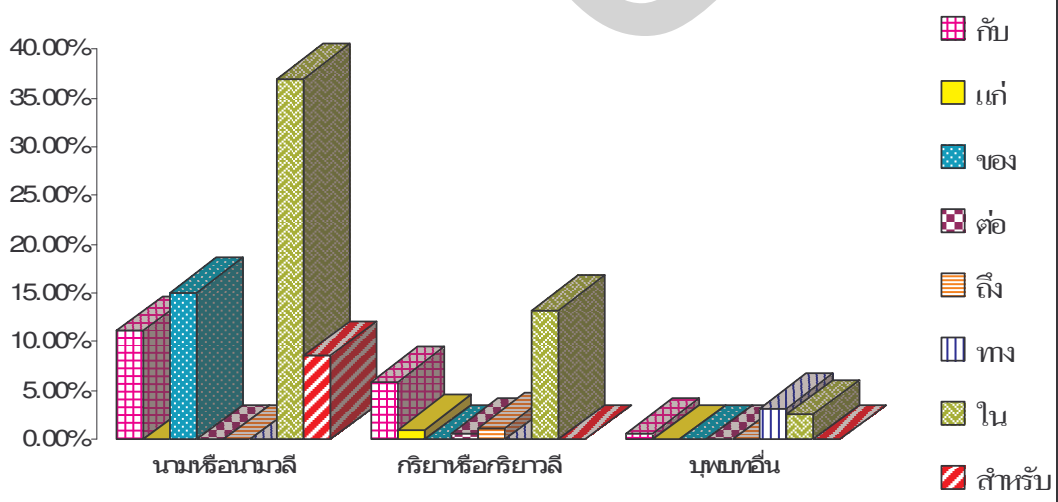
ประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น	จำนวนครั้ง	ร้อยละ
1. นามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข	24,841	71.81
2. กริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข	7,565	21.88
3. บุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข	2,183	6.31
รวม	34,589	100

จากตารางที่ 8 ซึ่งเปรียบเทียบจำนวนและร้อยละของประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ จะเห็นได้ว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ประเภทที่พบมากที่สุดคือ ประเภทนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข พบถึง 24,841 ครั้ง หรือร้อยละ 71.81 รองลงมาคือประเภทกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข 7,565 ครั้ง หรือร้อยละ 21.88 และประเภทบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข 2,183 ครั้ง หรือร้อยละ 6.31

ตารางที่ 9 บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์จำแนกตามชนิดของคำที่เป็นเงื่อนไขการใช้

บุพบทที่ใช้ โดยไม่จำเป็น	เงื่อนไข						รวม
	นามหรือนามวลี		กริยาหรือกริยาวลี		บุพบทอื่น		
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	
กับ	3,846	11.12	2,053	5.94	217	0.63	6,116
แก่	0	0	342	0.99	0	0	342
ของ	5,219	15.09	0	0	0	0	5,219
ต่อ	0	0	201	0.58	0	0	201
ถึง	0	0	397	1.15	0	0	397
ทาง	0	0	0	0	1,099	3.18	1,099
ใน	12,810	37.03	4,572	13.22	867	2.50	18,249
สำหรับ	2,966	8.57	0	0	0	0	2,966
รวม	24,841	71.81	7,565	21.88	2,183	6.31	34,589

แผนภูมิที่ 3 บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์จำแนกตามชนิดของคำที่เป็นเงื่อนไขการใช้

จากตารางที่ 9 และแผนภูมิที่ 3 จะเห็นได้ว่าในบรรดาบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็น ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข บุพพท “ใน” ปรากฏมากที่สุด คือปรากฏถึง 12,810 คำ คิดเป็นร้อยละ 37.03 ของจำนวนบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นทั้งหมด รองลงมาคือ “ของ” ร้อยละ 15.09 “กับ” ร้อยละ 11.12 และ “สำหรับ” ร้อยละ 8.57

ส่วนบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข พบว่า บุพพท “ใน” ปรากฏมากที่สุด คือร้อยละ 13.22 ของจำนวนบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นทั้งหมด รองลงมาคือบุพพท “กับ” ร้อยละ 5.94 “ถึง” ร้อยละ 1.15 “แก่” ร้อยละ 0.99 และ “ต่อ” ร้อยละ 0.58

ที่น่าสนใจคือ ทั้งประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขและประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข บุพพท “ใน” ก็เป็นบุพพทที่ปรากฏมากที่สุด และปรากฏมากกว่าบุพพท คำอื่นในประเภทเดียวกันรวมกัน “ใน” จึงเป็นคำที่ผู้เขียนควรพึงเล็งและระมัดระวังเป็นพิเศษ

ถึงแม้ว่าบุพพทว่า “ใน” จะไม่ได้ปรากฏมากที่สุดในบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็น ประเภทที่มีบุพพทอื่นเป็นเงื่อนไข แต่เมื่อรวมจำนวน “ใน” ที่ปรากฏโดยไม่จำเป็นในคลังข้อมูล จะพบว่ามีถึง 18,249 ครั้ง หรือร้อยละ 52.76 ซึ่งเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นทั้งหมด รองลงมาคือบุพพท “กับ” รวม 6,116 ครั้ง หรือร้อยละ 17.68 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ บุพพททั้งสองคำจะเกิดคู่กับคำทั้งสามชนิด คือนาม กริยา และบุพพท ในขณะที่บุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นคำอื่นเกิดคู่กับคำชนิดใดชนิดหนึ่งเท่านั้น กล่าวคือ บุพพท “ของ” และ “สำหรับ” จะเกิดคู่กับนามหรือนามวลีเท่านั้น บุพพท “แก่” “ต่อ” และ “ถึง” จะเกิดคู่กับกริยาหรือกริยาวลีเท่านั้น และ “ทาง” จะเกิดคู่กับบุพพทอื่นเท่านั้น จึงมีโอกาสใช้โดยไม่จำเป็นน้อยกว่า “ใน” และ “กับ”

อนึ่ง แม้ว่าบุพพท “ทาง” มีข้อจำกัดเรื่องคำที่เกิดคู่ด้วย แต่จำนวนที่ปรากฏโดยไม่จำเป็นกลับมีมากจนเห็นได้ชัด คือ ปรากฏถึง 1,099 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 3.18 ดังนั้น “ทาง” จึงเป็นบุพพทอีกคำหนึ่งที่คุณเขียนต้องใช้อย่างระมัดระวัง

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบข้อมูลที่จำเป็นต้องแยกออกมาจากประเภทการใช้ทั้งสามประเภทข้างต้น กล่าวคือ แม้จะเป็นบุพบทที่ใช้ร่วมกันโดยไม่จำเป็น แต่ไม่เข้าข่าย หรือตัดสินไม่ได้ว่าคำใดเป็นเงื่อนไขให้ใช้อีกคำหนึ่ง บุพบทดังกล่าวจะเกิดคู่กันในลักษณะจำนวน 1 หน่วย อย่างสม่ำเสมอเป็นดัชนีบ่งชี้ข้อใหม่ หรือเป็นกรอบความคิดที่จำไว้ให้ผู้อ่านเข้าใจก่อน ได้แก่ “ในเรื่องของ” “ในส่วนของ” และ “ในแง่ของ” ความเป็นหน่วยๆ เดียวกัน จะเห็นได้ชัดเจนเมื่อจะพิจารณาตัดออกโดยที่คงความหมายเดิมไว้ จะไม่สามารถตัดคำใดคำหนึ่งได้ ต้องตัดทั้งหมด หรือบางครั้งสามารถแทนด้วยคำว่า “ส่วน” แต่บางครั้งก็แทนไม่ได้ พิจารณาจากตัวอย่างที่ 134-136 ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 134

...พ.ต.ท.ภูษิตกล่าวว่า นอกจากนี่ ในส่วนของ สน. พญาไท ได้จัดทำแบบสอบถามจำนวน 500 ชุด แจกให้ กับผู้ใช้เส้นทางดังกล่าว เพื่อสอบถามถึงวิธีการเดินทาง ใช้เส้นทางใดบ้าง และในช่วงเวลาใด รวมถึงการเก็บข้อมูลปริมาณรถที่วิ่งผ่านแยกมักกะสันและใกล้เคียงในแต่ละช่วงมีมากน้อย... (ข่าวสังคม/)

ตัวอย่างที่ 134 เมื่อต้องพิจารณาตัดคำที่ไม่จำเป็นออก ต้องตัดทั้ง “ใน” “ส่วน” และ “ของ” เป็น “นอกจากนี้ สน. พญาไทได้จัดทำแบบสอบถาม” ประโยคจึงจะกะทัดรัดขึ้น

ตัวอย่างที่ 135

.. ผู้ที่ถูกรอบแรกจะได้รับคือ 2,145 เหรียญสหรัฐฯ (ประมาณ 7.7 หมื่นบาท) แต่หากผ่านเข้ารอบ 2 ไปได้ ก็จะการันตีเงินรางวัลทันที 4,300 เหรียญสหรัฐฯ (ประมาณ 1.5 แสนบาท) ในส่วนของความเคลื่อนไหวของศึกเทนนิสรายการใหญ่ประจำปีของประเทศไทย “เอทีพี ไทยแลนด์ โอเพ่น”... (ข่าวกีฬา)

ตัวอย่างที่ 135 เมื่อต้องพิจารณาตัดคำที่ไม่จำเป็นออกเพื่อให้ประโยคกะทัดรัดขึ้น จะต้องตัด “ใน” และ “ของ” เหลือเพียงคำว่า “ส่วน” เป็น “ส่วนความเคลื่อนไหวของศึกเทนนิส...”

ตัวอย่างที่ 136

...โดยสภาพไฟโกลซ์ได้จับนักเตะเน้นซ้อมในเรื่องของการเข้าทำและการป้องกัน ด้วยการแบ่งข้างเล่นก่อนจะปิดท้ายด้วยการซ้อมยิงประตู เป็นเวลาประมาณ 1.30 ชั่วโมง จึงเสร็จสิ้น หลังการฝึกซ้อม “โกลซ์เหม่ง” ประพล พงษ์พานิช กุนซือของทีม เปิดเผยว่า การซ้อมมือสุดท้ายนี้ได้จับนักเตะ... (ข่าวกีฬา)

ตัวอย่างที่ 136 เมื่อต้องพิจารณาตัดคำที่ไม่จำเป็นออกเพื่อให้ประโยคกะทัดรัดขึ้น อาจตัดบุพบททั้งสามคำออก เป็น “สภาพไฟไหม้ได้จับนักตะเน้นซ่อมการเข้าทำและการป้องกัน”

นอกจากนี้ จากข้อมูล พบการสุ่มคำบุพบทมากกว่าตัวอย่างที่ 134-136 เพื่อเป็นดัชนีบ่งหัวข้อใหม่ หรือเป็นกรอบความคิด ถือว่าไม่จำเป็นอย่างยิ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 137

...การที่รัฐไม่มีกองเรือของตนเองสำหรับการขนถ่ายน้ำมันย่อมจะกระทบต่อความมั่นคงสำหรับในด้านของพลังงานของประเทศอย่างแน่นอน เพราะหากเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น เราก็จะสามารถลำเลียงน้ำมันได้เอง แต่แปลกที่รัฐมองแต่เพียงว่าทำอย่างไรจึงจะขยายสิทธิของ บทค. ... (ข่าวสังคม/)

ตัวอย่างที่ 138

... นายนิพนธ์ กล่าวอีกว่า สำหรับในเรื่องของการลดจำนวน ส.ส. นั้น ก็เห็นว่าควรที่จะต้องดูตามจำนวนประชากร อย่างน้อยก็ต้องบอกที่มาได้ว่าเหตุผลที่ต้องลดจำนวน ส.ส.มาจากสาเหตุใดอย่างไรก็ตามในส่วนของการสังกัดพรรคการเมืองนั้น ตนเห็นว่าควรที่จะมีการแก้ไข... (ข่าวการเมือง/)

ตัวอย่างที่ 137 สามารถตัดบุพบท “สำหรับ” “ใน” และ “ของ” เหลือเพียงคำว่า “ด้าน” เป็น “กระทบต่อความมั่นคงด้านพลังงานของประเทศ” ส่วนตัวอย่างที่ 138 สามารถตัดบุพบททั้งหมดออก เป็น “นายนิพนธ์ กล่าวอีกว่า การลดจำนวน ส.ส. นั้น...” ประโยคที่ได้ก็จะกะทัดรัดขึ้น

ดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 ว่า ข่าวและบทความในคลังข้อมูลแบ่งตามหัวข้อเรื่องเป็น 10 กลุ่ม ได้แก่ การเมือง สังคม อาชญากรรม เศรษฐกิจ การเกษตร วิทยาศาสตร์ การศึกษา ต่างประเทศ กีฬา และบันเทิง จากการรวบรวมและแจกแจงข้อมูล พบว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นแต่ละประเภทจะปรากฏในข่าวและบทความแต่ละหัวข้อดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 ความถี่ของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นแต่ละประเภท จำแนกตามหัวข้อข่าวและบทความ

ลำดับ	หัวข้อข่าว/ บทความ	ประเภทของบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น												รวม	%
		นามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข				กริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข					บุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข				
		กับ	ของ	ใน	สำหรับ	กับ	แก่	ต่อ	ถึง	ใน	กับ	ทาง	ใน		
1	การเมือง	583	618	1,689	495	287	18	32	62	677	22	148	116	4,747	13.72
2	สังคม	38	275	1,298	81	294	21	16	33	454	31	81	83	2,705	7.82
3	อาชญากรรม	48	92	1,043	118	308	16	30	17	141	49	89	52	2,003	5.79
4	เศรษฐกิจ	528	897	1,621	240	165	39	26	77	784	32	240	101	4,750	13.73
5	การเกษตร	21	108	817	37	76	26	5	28	213	6	25	90	1,452	4.20
6	วิทยาศาสตร์	243	918	1,345	52	110	40	8	45	431	9	22	88	3,311	9.57
7	การศึกษา	252	511	1,284	62	129	63	11	55	287	9	138	124	2,925	8.46
8	ต่างประเทศ	109	837	1,122	332	83	23	19	27	976	27	103	94	3,752	10.85
9	กีฬา	684	512	1,334	931	298	78	41	29	254	20	134	67	4,382	12.67
10	บันเทิง	1,340	451	1,257	618	303	18	13	24	355	12	119	52	4,562	13.19
รวม		3,846	5,219	12,810	2,966	2,053	342	201	397	4,572	217	1,099	867	34,589	100
		11.12%	15.09%	37.03%	8.57%	5.94%	0.99%	0.58%	1.15%	13.22%	0.63%	3.18%	2.50%		
		71.81%				21.88%					6.31%				

พิจารณาตารางที่ 10 ซึ่งแสดงจำนวนบุพบทแต่ละคำที่ปรากฏในข่าวและบทความในหนังสือพิมพ์ทั้ง 10 หัวข้อ พบว่า หัวข้อข่าวที่มีจำนวนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมากที่สุดคือ ข่าวเศรษฐกิจ 4,750 คำ และข่าวการเมือง 4,747 คำ ซึ่งใกล้เคียงกันมาก รองลงมาได้แก่ ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา ข่าวต่างประเทศ ข่าววิทยาศาสตร์ ข่าวการศึกษา ข่าวสังคม ข่าวอาชญากรรม และข่าวการเกษตร ตามลำดับ

หัวข้อข่าวเกือบทุกหัวข้อมีบุพบท “ใน” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข ปรากฏมากเป็นอันดับหนึ่ง ยกเว้นข่าวบันเทิงเท่านั้นที่มีบุพบท “กับ” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขปรากฏมากเป็นอันดับหนึ่ง

นอกจากนี้ยังพบว่าบุพบทที่ไม่จำเป็นซึ่งปรากฏมาก 3 อันดับแรกของข่าวเกือบทุกหัวข้อเป็นบุพบทต่างประเภทกัน เช่น บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น 3 อันดับแรกของข่าวการเมือง คือ “ใน” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข “ใน” ประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข และ “ของ” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข ตามลำดับ หรือ บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น 3 อันดับแรกของข่าวอาชญากรรม คือ “ใน” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข “กับ” ประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข และ “สำหรับ” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข ยกเว้นข่าวกีฬาและข่าวบันเทิงที่บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น 3 อันดับแรกเป็นบุพบทประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขทั้งหมด

กรณีที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข “กับ” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา และข่าวการเมืองตามลำดับ “ของ” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าววิทยาศาสตร์ ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวต่างประเทศ “ใน” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวเศรษฐกิจ และข่าววิทยาศาสตร์ ส่วน “สำหรับ” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง และข่าวการเมือง

กรณีที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข “กับ” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวอาชญากรรม ข่าวบันเทิง และข่าวกีฬาตามลำดับ “แก่” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวต่างประเทศ ข่าวการศึกษา และข่าววิทยาศาสตร์ “ต่อ” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวกีฬา ข่าวการเมืองและข่าวอาชญากรรม “ถึง” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวเศรษฐกิจ ข่าวการเมือง และข่าววิทยาศาสตร์ ส่วน “ใน” จะปรากฏมากที่สุดในการ์ตูน ข่าวต่างประเทศ ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวการเมือง

กรณีที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข “กับ” จะปรากฏมากที่สุดในช่วงอาชญากรรม ช่วงเศรษฐกิจ และช่วงสังคมตามลำดับ “ทาง” จะปรากฏมากที่สุดในช่วงเศรษฐกิจ ช่วงการเมือง และช่วงการศึกษาตามลำดับ ส่วน “ใน” จะปรากฏมากที่สุดในช่วงการศึกษา ช่วงการเมือง และช่วงเศรษฐกิจ

2. การวิเคราะห์แนวโน้มการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น

หัวข้อนี้ ผู้วิจัยพยายามจะวิเคราะห์แนวโน้มการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นซึ่งอาจพิจารณาได้จากความถี่ของรูปแปรที่ไม่จำเป็นเทียบกับรูปแปรที่พึงประสงค์ในคลังข้อมูลเท่าที่สามารถเปรียบเทียบได้ ผู้วิจัยแบ่งความเป็นไปได้ออกเป็น 4 แบบ ได้แก่ **รูปแปรที่ไม่จำเป็นกับรูปแปรที่พึงประสงค์ปรากฏเท่าๆ กัน** **รูปแปรที่ไม่จำเป็นปรากฏน้อยกว่ารูปแปรที่พึงประสงค์** **รูปแปรที่ไม่จำเป็นปรากฏมากกว่ารูปแปรที่พึงประสงค์** และ **ปรากฏเฉพาะรูปแปรที่ไม่จำเป็น** ดังนี้

ตารางที่ 11 การปรากฏของรูปแปรที่ไม่จำเป็นเทียบกับรูปแปรที่พึงประสงค์

รูปแปร	การปรากฏของรูปแปรไม่จำเป็น (O) เทียบกับรูปแปรที่พึงประสงค์ (A)			
	O = A	O < A	O > A	A O
เรื่อง-เรื่องของ			/	
กรณี-กรณีของ			/	
ชื่อ-ชื่อของ		/		
ปี-ในปี			/	
เดือน-ในเดือน		/		
วัน-ในวัน		/		
สัปดาห์-ในสัปดาห์		/		
ปัจจุบัน-ในปัจจุบัน			/	
ช่วง-ในช่วง		/		
เวลา-ในเวลา			/	
หัวข้อ-ในหัวข้อ			/	

รูปแปร	การปรากฏของรูปแปรไม่จำเป็น (O) เทียบกับรูปแปรที่พึงประสงค์ (A)			
	O = A	O < A	O > A	≠ O
ประเด็น-ในประเด็น		/		
กรณี-ในกรณี		/		
ครั้งนี้-ในครั้งนี้		/		
เท่า-เท่ากับ		/		
เหมือน-เหมือนกัน		/		
ให้-ให้แก่-ให้กับ			/	
บอก-บอกกับ-บอกต่อ		/		
แจ้ง-แจ้งกับ-แจ้งต่อ			/	
ปรึกษา-ปรึกษากับ		/		
ถาม-ถามกับ		/		
คิดค้น-คิดค้นกับ		/		
เมื่อ-เมื่อกับ-เมื่อต่อ		/		
ประสบ-ประสบกับ		/		
เผชิญ-เผชิญกับ	/			
พอใจ-พอใจใน-พอใจต่อ- พอใจกับ			/	
สนใจ-สนใจต่อ-สนใจกับ	/			
ยอมรับ-ยอมรับกับ		/		
จ่าย-จ่ายให้กับ-จ่ายให้แก่			/	
แพ้-แพ้แก่-แพ้ให้แก่-แพ้ให้กับ			/	
รัก-รักใน		/		
ชอบ-ชอบใน	/			
ชื่นชอบ-ชื่นชอบใน-ชื่นชอบต่อ		/		

รูปแปร	การปรากฏของรูปแปรไม่จำเป็น (O) เทียบกับรูปแปรที่พึงประสงค์ (A)			
	O = A	O < A	O > A	A O
ทราบ-ทราบถึง			/	
รู้-รู้ถึง			/	
เข้าใจ-เข้าใจถึง	/			
เคารพ-เคารพใน			/	
เชื่อ-เชื่อใน			/	
คิดใจ-คิดใจกับ-คิดอกคิดใจกับ		/		
ปรับปรุง-ปรับปรุงกับ		/		
ภายหลัง-ในภายหลัง	/			
ทบทวน-ทบทวนใน-ทบทวนกับ		/		
คินนี้-ในคินนี้	/			
เรื่องนี้-ในเรื่องนี้			/	
สิ่งนี้-ในสิ่ง			/	
ส่วน-ในส่วนของ			/	
ทาง-ในทาง			/	
ทาง-ด้าน-ทางด้าน			/	
ตรงข้าม-ตรงข้ามกับ	/			
ใกล้-ใกล้กับ		/		
ไกล-ไกลจาก-ไกลกับ		/		
รวม	7	24	20	0

จากข้อมูล พบศัพท์ที่รูปแปรที่ไม่จำเป็นกับรูปแปรที่พึงประสงค์ปรากฏเท่าๆ กัน ได้แก่ กริยาแสดงประสบการณ์ “เผชิญ” “สนใจ” “ชอบ” “เข้าใจ” นามวลี “ภายหลัง” “คืนนี้” และ บุพบท “ตรงข้าม” แม้จะปรากฏเท่าๆ กัน แต่ผู้วิจัยคิดว่าศัพท์เหล่านี้จะไม่เป็นปัญหาหนัก เพราะ ผู้เขียนที่ใช้รูปแปรที่พึงประสงค์ซึ่งมีอยู่ไม่น้อยกว่ากันสามารถตัดหรือละบุพบทเหล่านี้ได้

ศัพท์ที่รูปแปรที่ไม่จำเป็นปรากฏน้อยกว่ารูปแปรที่พึงประสงค์ ได้แก่ นาม “ชื่อ” “เดือน” “วัน” “สัปดาห์” “ช่วง” “ประเด็น” “กรณี” “ครั้งนี้” กริยาเปรียบเทียบ “เท่า” “เหมือน” กริยาแสดงอาการ “บอก” “ปรึกษา” “ถาม” “ติดพัน” “ทบทวน” กริยาแสดงประสบการณ์ “เบื่อ” “ประสบ” “ยอมรับ” “รัก” “ชื่นชอบ” “ติดใจ” กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง “ปรับปรุง” และ บุพบท “ใกล้” “ไกล” ประเด็นที่น่าสนใจมากคือ รูปแปรที่ไม่จำเป็นของศัพท์เหล่านี้ปรากฏใน หนังสือพิมพ์เป็นจำนวนมาก แต่เมื่อเทียบกับรูปแปรที่พึงประสงค์ก็ยังมีน้อยกว่า อาจหมายความว่า แม้มีผู้นิยมใช้รูปแปรที่ไม่จำเป็นมาก แต่ก็มีผู้นิยมตัดหรือละมากเช่นกัน หรืออาจเป็นเหมือน ตัวอย่างที่ 13 ที่ผู้เขียนคนเดียวกัน ใช้รูปแปรที่ต่างกันในช่วงเดียวกันเพราะไม่ได้คิดว่ารูปแปรใดรูป แปรหนึ่งถูกต้อง หรืออาจเป็นเพราะศัพท์เหล่านี้ยังไม่ได้ผูกมัดกับบุพบทจนดูเหมือนเป็นหน่วย เดียวกัน ผู้เขียนจึงพิจารณาตัดบุพบทออกได้ง่าย อย่างไรก็ตาม การที่ศัพท์ซึ่งรูปแปรไม่จำเป็น ปรากฏน้อยกว่ารูปแปรที่พึงประสงค์มีมากกว่าศัพท์ซึ่งรูปแปรไม่จำเป็นปรากฏมากกว่ารูปแปรที่ พึงประสงค์ ก็น่าจะเป็นนิมิตหมายอันดีแล้ว

ศัพท์ที่รูปแปรที่ไม่จำเป็นปรากฏมากกว่ารูปแปรที่พึงประสงค์ ได้แก่ กริยาที่เป็นสาเหตุ ให้เปลี่ยนแปลง “ให้” กริยาแสดงอาการ “แจ้ง” กริยาแสดงประสบการณ์ “แพ้” “ฟ่าย” “พอใจ” “รู้” “ทราบ” “เคารพ” “เชื่อ” นามวลี “เรื่องนี้” “สิ่งนี้” บุพบท “ทาง” “ด้าน” และคำว่า “ส่วน”

เมื่อสังเกตคำกริยาแสดงประสบการณ์ข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีลักษณะร่วมที่ชัดเจน กลุ่ม แรกคือ “แพ้” กับ “ฟ่าย” ส่วนกลุ่มที่สองคือ “พอใจ” “รู้” “ทราบ” “เคารพ” และ “เชื่อ” ซึ่ง เป็นกริยาที่เกี่ยวกับการรับรู้และมีทัศนคติ หรือมีอรรถลักษณะ [+ รับรู้/มีทัศนคติ] ลักษณะร่วม ดังกล่าวอาจกลายเป็นแบบแผนหรือหลักการใช้ ตามความเข้าใจของผู้เขียน และกลายเป็นสำนวน ไปพร้อมๆ กันแล้ว นอกจากนี้ ความถี่ของรูปแปร “ในส่วนของ” “เรื่องนี้” และ “สิ่งนี้” ที่ปรากฏ ในข้อ 1 ยังแสดงให้เห็นว่ารูปแปรดังกล่าวน่าจะกลายเป็นสำนวนไปแล้วด้วย collocation effect ที่เกิดขึ้นจากสำนวนเหล่านี้จึงทำให้ผู้เขียนไม่สามารถตัดบุพบทที่ไม่จำเป็นออกเองได้ หาก ปราศจากการปรับความเข้าใจใหม่

ดังนั้น ผู้ดูแลภาษาจึงต้องให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ศัพท์กลุ่มนี้แก่ผู้เขียนเพื่อแก้ไขความเข้าใจเสียใหม่ที่ไม่จำเป็นต้องใช้กับบุพบท ในขณะเดียวกัน ศัพท์กลุ่มนี้ก็เป็นศัพท์ที่ผู้พิสูจน์อักษรต้องระมัดระวังเป็นพิเศษพอๆ กับผู้เขียนด้วย อีกมุมหนึ่ง ศัพท์กลุ่มนี้ยังเป็นศัพท์ที่น่าติดตามมากที่สุดว่าในอนาคตจะปรากฏเฉพาะรูปแปรที่ไม่จำเป็นหรือไม่ อย่างไรก็ดี ในคลังข้อมูลขณะนี้ยังไม่พบศัพท์ที่ปรากฏเฉพาะรูปแปรไม่จำเป็นแม้แต่คำเดียว

จากที่กล่าวมาทั้งหมด อาจทำให้เห็นแนวโน้มการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือ พิมพ์ว่า บุพบทที่ไม่จำเป็นจะยังปรากฏในหนังสือพิมพ์เป็นจำนวนมากเช่นนี้ต่อไป หากยังไม่มีการให้ความรู้หรือคำแนะนำเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขหรือให้ทางเลือก นอกจากจะยังคงปรากฏมากแล้ว อาจมีบุพบทที่ไม่จำเป็นเพิ่มขึ้นด้วย เพราะผู้เขียนยังคงเขียน หรือใช้ศัพท์เหล่านี้เป็นแนวเทียบให้ศัพท์อื่น เช่นเป็นแนวเทียบให้กริยาที่มีอรรถลักษณะ [+ รับรู้/มีทัศนคติ] เป็นต้น

บทที่ 5

การวิเคราะห์สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ การรับรู้ปัญหาของผู้เกี่ยวข้อง และแนวทางแก้ไข

เนื้อหาในบทที่ 5 นี้ จะแบ่งเป็น 3 หัวข้อใหญ่ๆ ได้แก่ หัวข้อที่ 1 สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ หัวข้อที่ 2 การรับรู้ปัญหาของผู้เกี่ยวข้อง และหัวข้อสุดท้าย แนวทางแก้ไข โดยทั้งสามหัวข้อพิจารณาจากผลวิเคราะห์ในบทที่ 4 และจากข้อมูลสัมภาษณ์ทั้งสองฝ่าย คือ ฝ่ายผู้ใช้ภาษา ได้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ และฝ่ายผู้รักษาด้านแบบทางภาษา คือ ราชบัณฑิตยสถาน

1. สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 และข้อมูลสัมภาษณ์ พบว่าสาเหตุสำคัญของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์มีอยู่ 4 ข้อ ได้แก่ การสัมผัสภาษา ความเคยชิน ความจงใจของผู้เขียน และ กระบวนการผลิตหนังสือพิมพ์

1) การสัมผัสภาษา

ดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 ว่า ผู้เชี่ยวชาญทางภาษารวมทั้งงานวิจัยหลายๆ เรื่อง ได้กล่าวถึงสาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นไว้ว่า เกิดจากอิทธิพลของการแปลภาษาอังกฤษ หรือ การถ่ายทอดภาษาอังกฤษเข้ามาในภาษาไทย หรือ การสัมผัสกับภาษาอังกฤษ เป็นหลัก

สาเหตุดังกล่าวสอดคล้องกับการวิเคราะห์ตัวอย่างการใช้บุพบทคู่กับนามวลีที่แปลงมา ในบทที่ 4 หัวข้อ 1.1.2 กรณีที่ 2 1.1.3 กรณีที่ 3 และการใช้กริยากลับบุพบททั้งที่ไม่ต้องระบุนามสัมผัสเชิงการกส่วนใหญ่ ในหัวข้อ 1.2 กล่าวคือ ตัวอย่างการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นดังกล่าวเกิดจากการที่ภาษาไทยสัมผัสกับภาษาอังกฤษ แต่ไม่ได้มาจากการแปลทั้งหมด ผู้วิจัยจึงเห็นด้วยกับคำว่า “การถ่ายทอดภาษาอังกฤษเข้ามาในภาษาไทย” หรือ “การสัมผัสภาษา” มากกว่า “การแปลภาษาอังกฤษ” เพราะจากการวิเคราะห์พบว่าการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นไม่ได้เกิดจากการแปลภาษาอังกฤษทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพิจารณาตารางที่ 10 ในบทที่ 4 ซึ่งแสดงจำนวนบุพบทแต่ละคำที่ปรากฏในข่าวและบทความในหนังสือพิมพ์ทั้ง 10 หัวข้อ จะพบว่า หัวข้อข่าวที่มีจำนวนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมากที่สุดคือ ข่าวเศรษฐกิจ 4,750 คำ และข่าวการเมือง 4,747 คำ ซึ่งใกล้เคียงกันมาก ส่วนข่าวต่างประเทศ ซึ่งน่าจะมิพบทที่ไม่จำเป็นดังตัวอย่างมากที่สุดกลับอยู่ในอันดับที่ 5 คือ 3,752 คำ

ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าการใช้แนวเทียบน่าจะเป็นสาเหตุที่สำคัญพอๆ กับการแปล สาเหตุทั้งสองอาจเกิดกับคำๆ เดียวกันก็ได้ หมายความว่า สำนวนที่มีบุพบทโดยไม่จำเป็นปรากฏออกมาจากการแปลให้ตรงกับภาษาอังกฤษก่อน แล้วมีคำอื่นเป็นแนวเทียบให้เกิดรูปแปรซึ่งไม่ตรงกับภาษาอังกฤษในภายหลัง เช่น สำนวน “สนใจใน” อาจเกิดจากการแปล เพราะมีสำนวนภาษาอังกฤษที่ตรงกันว่า “to be interested in” แต่สำนวน “สนใจกับ” และ “สนใจต่อ” เกิดจากแนวเทียบ จากคลังข้อมูล เมื่อเทียบจำนวนรูปแปรทั้งหมดในข้อมูล ได้แก่ “สนใจ” 665 ครั้ง “สนใจใน” 394 ครั้ง “สนใจกับ” 208 ครั้ง และ “สนใจต่อ” 68 ครั้ง พบว่าในบรรดารูปแปรที่ไม่จำเป็นของกริยา “สนใจ” รูปแปร “สนใจใน” ปรากฏมากที่สุด หรือสำนวน “พอใจกับ” เกิดจากการแปลสำนวนภาษาอังกฤษที่ว่า “to be satisfied with” แต่สำนวน “พอใจใน” และ “พอใจต่อ” เกิดจากแนวเทียบ จากคลังข้อมูล เมื่อเทียบจำนวนรูปแปรทั้งหมดในข้อมูล ได้แก่ “พอใจ” 115 ครั้ง “พอใจกับ” 214 ครั้ง “พอใจใน” 196 ครั้ง และ “พอใจต่อ” 98 ครั้ง พบว่า รูปแปร “พอใจกับ” ปรากฏมากที่สุด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นร่วมกับกริยา “สนใจ” และ “พอใจ” น่าจะเกิดจากการแปลก่อน แล้วจึงมีรูปแปรอื่นๆ ที่เกิดจากแนวเทียบเกิดขึ้นตามมา

ในทางตรงกันข้าม คำกริยาแสดงประสบการณ์อื่นๆ ได้แก่ “รู้” “ทราบ” และ “เคารพ” ซึ่งปรากฏร่วมกับบุพบท “ใน” โดยไม่จำเป็นนั้น ไม่มีสำนวนภาษาอังกฤษที่ตรงกัน ดังนั้น การใช้บุพบท “ใน” ร่วมกับกริยาดังกล่าว รวมทั้งกริยา “พอใจ” จึงน่าจะมาจากการใช้สำนวน “สนใจใน” เป็นแนวเทียบ โดยผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะมาจากการที่กริยาดังกล่าวทั้งหมดเป็นกริยาที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และมีทัศนคติ หรือมีอรรถลักษณะ [+รับรู้/มีทัศนคติ] เหมือนกัน ดังที่กล่าวไว้ท้ายบทที่ 4 เพราะฉะนั้น แนวเทียบจึงอาจจะเป็นสาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นคู่กับกริยามากกว่าการแปล

อนึ่ง พระยาอุปทิศศิลปสาร (2533 : 155) ได้กล่าวถึงการใช้บุพบท “ใน” ไว้ด้วยว่า “...ใน บอกภายในบริเวณอีกชั้นหนึ่ง เช่น ในหีบ ในห้อง ในบ้าน ในเมือง และมักใช้เชื่อมกับ อกรรมกริยาที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ เช่น เขากำหนดในกามคุณ เขาเปลื้องเปลื้องในคนตรี เขาแค่นใจในคำพูดท่าน...ถึงสรรณกริยาที่เกี่ยวข้องกับจิตใจงานองนี้ เช่น เขารักเมีย เขาหลงเมีย เขาเชื่อเมีย เขาโกรธเมีย ถ้าแปลงกริยาเหล่านี้มาเป็นอาการนาม แล้วบทกรรมข้างท้ายกริยานั้นๆ (เช่น เมีย) ก็มักกลายเป็นวิเศษณการบอกสถานที่ไป ใช้ ใน นำหน้า เช่น ความรักในเมีย ความหลงในเมีย ความเชื่อในเมีย ความโกรธในเมีย ทั้งนี้เนื่องมาจากแบบบาลี ถ้าจะใช้เป็นบทกรรมคงที่อยู่ เช่น ความรักเมีย ก็ได้ แต่ต้องนับเป็นนามวลีกลุ่มเดียวกัน”

ถึงแม้คำกล่าวข้างต้นจะสันนิษฐานไปอีกทางหนึ่ง คือ การใช้รูปพท “ใน” คู่กับ กริยาที่เกี่ยวกับจิตใจเป็นการใช้ตามภาษาบาลี แต่ก็นับว่าเป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ประการแรก เป็นลักษณะภาษาตระกูลอินโด-ยุโรป (Indo-European) ที่ถ่ายทอดมาสู่ภาษาไทย อีกประการหนึ่ง วิธีพิจารณาใช้ก็คือดูความหมายที่เป็นลักษณะร่วม (คือ กริยาที่เกี่ยวกับจิตใจ) เป็น แนวเทียบ (ส่วนที่จะตัดสินลงไปอย่างแน่นอนว่าเราใช้ตามภาษาบาลีหรืออังกฤษนั้น ไม่สามารถ ตัดสินได้ ณ ที่นี้ เพราะต้องอาศัยข้อมูลเชิงประวัติเปรียบเทียบ)

ประเด็นที่น่าสนใจคือพระยาอุปกิตศิลปสารกล่าวถึงกรรมกริยาที่เกี่ยวกับจิตใจ เช่น “รัก” ใน “เขารักเมีย” หรือ “โกรธ” ใน “เขาโกรธเมีย” ว่า ถ้าแปลงกริยาเหล่านี้มาเป็นอาการนาม จะใช้รูปพท “ใน” นำหน้า เป็น *ความรักในเมีย ความโกรธในเมีย* ปราบฎการณ์นี้น่าจะตรงกับกรณีการใช้ “ใน” คู่กับนามวลีที่แปลงมาซึ่งกล่าวถึงไปในบทที่ 4 หัวข้อ 1.1.3 กรณีที่ 3 นั่นเอง ทั้งนี้ สมัยที่พระยาอุปกิตศิลปสารเขียนอาจยังไม่มีปราบฎการณ์การใช้ “ใน” คู่กับกรรมกริยา “รัก” หรือ “โกรธ” โดยไม่แปลงเป็นอาการนาม ซึ่งกล่าวไว้ในหัวข้อ 1.2.5 ข้อ 3) ดังนั้น อาจเป็นได้ว่า *ความรักในเมีย ความโกรธในเมีย* จะเป็นแนวเทียบให้ใช้ “เขารักในเมีย” หรือ “เขาโกรธในเมีย” ในภายหลัง

2) ความเคยชิน

ดังที่กล่าวไปในหัวข้อที่ผ่านมาว่า ผู้วิจัยเห็นด้วยว่าการสัมผัสภาษาเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้เขียนใช้รูปพทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ แต่จากข้อมูลสัมภาษณ์ จะเห็นได้ชัดเจนว่า สาเหตุหลักอีกข้อหนึ่งที่สำคัญไม่แพ้กันคือ ความเคยชินของผู้เขียน ไม่ว่าจะรูปแปรที่เคยชินนั้นจะมาจาก การแปลหรือแนวเทียบหรือไม่ หากผู้เขียนใช้บ่อยๆ รูปแปรนั้นก็กลายเป็นรูปที่เคยชิน และ มักใช้ต่อไปโดยไม่กลับไปตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง ดังที่ สุจิตร์ ลิสงวนสุข (ภาคผนวก) ผู้สื่อข่าวซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการแปลภาษาอังกฤษให้ข้อมูลไว้ต่อไปนี้

“...มีข้อจำกัดเยอะเหมือนกัน งานของเรา ความที่เป็นงานหนังสือพิมพ์รายวัน มี เกดไลน์ มีกระบวนการหลายขั้นตอน ต้องส่งมาให้หัวหน้าข่าวความถูกต้องว่าจะถูกฟ้องไหม จน ไปที่พิสูจน์อักษร จัดหน้า ทุกอย่างจะเป็นขั้นๆ เลยทำให้เราต้องรีบให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ก็เลยอาจทำให้เราหลุดไปบ้าง บางทีนั่งเขียนๆ ไม่ได้มานึกถึงไวยากรณ์หรือก เวลาพูดปกติเราก็ ไม่ได้นึกถึงไวยากรณ์เท่าไร เราใช้จากความคุ้นเคย ที่เราอ่านเยอะๆ เห็นเยอะๆ เราก็อิมพีไปตามนั้น ถ้าเราจะช่วยได้ก็คือ ดูตัวเองก่อนหนหนึ่งรอบ เออ ตรงนี้แปลกๆ แต่ส่วนใหญ่จะเน้นความถูกต้อง ของข้อมูลมากกว่า เป็นหลักเลย ว่าประเด็นนี้สำคัญ ตกรึเปล่า ข้อมูลไม่ผิดนะ เช็ควัดเลข เน้น

เนื้อหาเป็นหลัก ไวยากรณ์จะเป็นลำดับท้ายๆ ที่เราจะคิดถึง ยกเว้นแต่ว่า คำนี้สะกดผิดนะ อันนี้จะเห็นเด่นชัด หรือว่าคำนี้อ่านแล้วแปลกๆ นะ สะดุด อ่านแล้วไม่สะดวกเลย เราก็จะแก้ตรงนั้นเลย แต่บอกตรงๆ ว่า น้อยครั้ง พอโค่นเค้งแล้วก็แทบจะไม่ได้ใช้ที่ประเด็นไวยากรณ์...เพราะกระบวนการเป็นแบบนี้ เวลาจำกัด บางทีใช้เวลาชั่วโมงสองชั่วโมงในการประมวลข้อมูลทั้งหมด ยิ่งถ้าเป็นงานสัมมนาหลายๆ ยาวๆ สัมมนาภาษาอังกฤษอย่างเนี่ย เราก็ยิ่งกดดันมากขึ้น การนั่งถ่ายทอดภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยก็ยากแล้ว บางทีเราต้องประมวลข้อมูลมากกว่าที่จะมานั่งดูไวยากรณ์...

คำให้สัมภาษณ์แบบรายบุคคลข้างต้นสอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์แบบกลุ่ม (ภาคผนวก) ที่ว่า

เสด็จ : จริงๆ แล้ว วีโรเตอร์นี่เป็นตำแหน่งที่ต้องสั่งสมประสบการณ์จากนักข่าวมาแล้ว เพียงแต่ไม่มีใครคอยมาบอกว่าตรงนี้ผิดนะ ไม่ถูกนะ พอมำทำตรงนั้นคุณก็ทำเหมือนเดิมอย่างที่เคยทำ ถ้าเราเห็นแล้วไปบอกก็คงช่วยได้บ้าง แต่ก็คงไปไล่บอกทีละคนทุกคนไม่ได้

ผู้วิจัย : คิดอย่างไรบ้างคะที่มีคนบอกว่าปัญหาเรื่องการใช้คำบุพบทตอนนี้เป็นปัญหาวิกฤตในหนังสือพิมพ์

นิตยา : ก็น่าจะจริง บางทีคนที่ทำงานหนังสือพิมพ์ใช้ความเคยชินมากเกินไปจนละเลยการใช้คำเชื่อมคำต่อ ก็เยอะไป ประโยคเลยไม่กระชับ ฟุ่มเฟือยโดยใช่เหตุ

ข้อมูลสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตข้างต้นตรงกับที่ตัวแทนฝ่ายราชบัณฑิตยสถานกล่าวไว้ (ภาคผนวก) ว่า วิสัยของผู้เขียนข่าวที่ต้องผลิตงานเขียนอย่างเร่งรีบ แล้วจึงมีการเลียนแบบรูปแปรซึ่งเป็นผลผลิตจากความเร่งรีบนั้นต่อไป

ผู้วิจัย : กลายเป็นรูปที่คนนิยม

รศ. ดร. นิตยา : ไม่ใช่ ไม่ใช่นิยม เพราะมันเร็วและลือบ่อยๆ ทำไมละ ก็คนแปลข่าว เขารีบ งานเขาเร่งรีบ ดีสอง จะไปถามใคร ก็ใช้ไปเลย ยังไม่ทันเสร็จ จบเลย พอกล่อมแกล่อม ออกมาแล้วคนฟังทุกวันๆ ภาษาคือการเลียนแบบ สุดท้ายก็ใช้กัน...

พฤติกรรมการใช้ภาษาตามความเคยชินดังกล่าวอธิบายได้ด้วยแนวคิดเรื่องคำที่เกิดคู่กันและสำนวนในบทที่ 2 กล่าวคือ เมื่อผู้ใช้เห็นรูปภาษาใดแล้วใช้ตามจนเกิดอิทธิพลของคำที่เกิดคู่กันแล้ว จะไม่คำนึงถึงไวยากรณ์เท่ากับความเหมาะสมที่เกิดจากรูปที่เคยชิน ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสามัญที่สุดที่หนังสือพิมพ์จะใช้นุพบท “ใน” เกือบทุกครั้งที่มีนามหรือนามวลีที่หมายถึง วัน เวลา ครั้ง ประเภท หัวข้อ และ เรื่อง เพราะรู้สึกเคยชินแล้วว่าต้องใช้คู่กัน

กรณีกิริยา “ฟ่าย” หรือ “แพ้ว” ที่ต้องใช้ร่วมกับ “ให้กับ” หรือ “ให้แก่” ก็เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่ได้เกิดขึ้นจากการสัมผัสภาษา แต่มีการใช้ต่อๆ กันมาจนเคยชินและเรียกได้ว่าเป็นสำนวน “ฟ่ายให้กับ-แพ้วให้กับ” และ “ฟ่ายให้แก่-แพ้วให้แก่” ไปแล้ว รศ.ดร. นิตยา กาญจนวรรณ (ภาคผนวก) กล่าวถึงสาเหตุการใช้สำนวนข้างต้นไว้ดังนี้

“...อย่างในที่ประชุมเราเคยคุยกันว่าทำไมต้อง “ชนะให้แก่” “แพ้วให้แก่” ทำไมต้องใช้ มันไม่เคยมี แพ้วก็แพ้วไป ทำไมคนรุ่นนี้ต้อง “ให้” ด้วย อาจารย์อมรบอกว่า มันอาจทำให้ความรู้สึกไม่ซ้ำชอก แพ้วเนี่ยฉันไม่ได้หลุดลื่นนะ ฉันให้เธอ เขาเกิดความรู้สึก ทีนี้ถ้าใช้นานไปคนเห็นด้วยก็ใช้กัน มันเป็นการสมมติขึ้นทั้งนั้น ในขณะที่เราสมมติว่าแพ้วก็แพ้วไปเลย ชนะก็ชนะไปเลย แต่คนอีกรุ่นหนึ่งเขาสมมติกันว่าแพ้วต้องมี “ให้แก่” ฉันจะผ่อนคลายความรู้สึกสักหน่อย ฉันแพ้วนะ แต่แพ้วให้ ให้อะไร มันเคยมี “ให้-แก่” ก็เลยเป็น “แพ้วให้แก่” เดียวนี้ก็มี “ให้กับ” ด้วย ก็เลยกลายเป็นคน 2 กลุ่ม คนหนึ่งพูดว่า อันนี้ให้เงินไว้กับเธอนะ หรือให้เงินไว้แก่เธอ...”

นอกจาก “ฟ่ายให้กับ-ฟ่ายให้แก่” และ “แพ้วให้กับ-แพ้วให้แก่” แล้ว “ให้แก่” และ “ให้กับ” ก็เป็นสำนวนไปแล้วเช่นกัน ดังตัวอย่างที่ 67-69 และตัวอย่างที่ 72 จึงเห็นได้ว่า ไม่ว่าจะครู อาจารย์ภาษาไทยที่ใช้ไวยากรณ์สั่งสอนจะพยายามพร่ำบอกว่าบุพบทที่ควรใช้คู่กับกริยา “ให้” คือ “แก่” สักเท่าไร นักเรียนนักศึกษา ประชาชน หรือสื่อมวลชน ก็ยังคงใช้ “ให้กับ” อยู่อย่างนั้น ยิ่งไปกว่านั้น ระหว่าง “ฟ่ายให้กับ-แพ้วให้กับ” กับ “ฟ่ายให้แก่-แพ้วให้แก่” จากคลังข้อมูลพบว่า “ฟ่ายให้กับ” ปรากฏ 62 ครั้ง “แพ้วให้กับ” ปรากฏ 48 ครั้ง ในขณะที่ “ฟ่ายให้แก่” ปรากฏ 2 ครั้ง และ “แพ้วให้แก่” ปรากฏ 4 ครั้ง แสดงว่าหนังสือพิมพ์นิยมใช้ “ฟ่ายให้กับ-แพ้วให้กับ” มากกว่า “ฟ่ายให้แก่-แพ้วให้แก่” อนาคต “ให้กับ” จึงอาจกลายเป็นรูปที่เหมาะสมมากกว่า “ให้แก่” เพราะ อิทธิพลของคำที่เกิดคู่กัน หรือความเคยชินนี้เอง

กรณีสำนวน “กรณี” และ “กรณีของ” ซึ่งปรากฏด้วยกันในบทที่ 14 ตัวอย่างที่ 12 ก็แสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนไม่ได้ใคร่ครวญเลยว่าใช้บุพบทไปโดยจำเป็นหรือไม่ หรือใช้เหมือนกันทุกครั้งหรือเปล่า รูปแปรที่พึงประสงค์และรูปแปรที่ไม่จำเป็นจึงเกิดขึ้นแทบจะเรียกได้ว่าตามใจชอบ แม้ว่าความเคยชินที่ไร้กฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้อาจจะยังมีอิทธิพลของคำที่เกิดคู่กันไม่มากพอ “กรณีของ” จึงยังไม่เป็นสำนวนในขณะนี้ แต่หากยังไม่มีกระแสปลุกให้เห็นทางเลือกที่กะทัดรัดกว่า นอกจากผู้เขียนจะยิ่งเคยชินขึ้นเรื่อยๆ แล้ว อาจเข้าใจไปในที่สุดก็ได้ว่า “กรณี” กับ “ของ” จำเป็นต้องเกิดคู่กัน ซึ่งน่าจะเหมือนกับ “คำพิเศษ” เช่น “เห็นแก่หน้า” หรือ “ดูแก่โทษ” ที่พระยาอุปกิตศิลปสาร (2533) กล่าวถึง

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ พบว่าผู้เขียนเองก็รู้ว่าอาจเคยชินกับการใช้บุพบทตามใจชอบในภาษาพูดแล้วคิดมาใช้ในการเขียนข่าว ดังข้อมูลสัมภาษณ์ต่อไปนี้

ผู้วิจัย : แปลกมากที่หนังสือพิมพ์มีพรสวรรค์ในการตัดคำเหล่านี้ในหัวข่าว แต่ในเนื้อข่าวทำไมมีมากเหลือเกิน

ปัทมพันธ์ : น่าจะเป็นความเพลิดเพลินมากกว่า

เสด็จ : คือเหมือนกับว่าคนพูดพูดยังไงก็เขียนมาอย่างนั้นนะ

ปัทมพันธ์ : ไซ้ ไซ้

ตัวแทนจากราชบัณฑิตยสถาน (ภาคผนวก) ก็มีความเห็นตรงกัน แต่หากผู้เขียนอ่านทวนอีกครั้งจะสามารถแก้ปัญหานี้ได้โดยง่าย

ผู้วิจัย : แล้วบุพบท ถ้าใช้ “แท้ให้” “ในส่วนตัวด้านของ” อย่างนี้ ที่มันมากไปในหนังสือพิมพ์ละคะ

รศ. ดร. นิตยา : อาจมากเกินไป แต่ก็อาจจะต้องการก็ได้ อาจเกิดจากคนเราเวลาพูดคิดไม่ทัน พูดยาว เต็มไปอยู่นั่น มันก็เลยคิดมาที่การเขียน มันมีวิธีนะ เวลาคนเขียนอะไรร่วมร่ามาให้อ่าน พอเขาอ่านปั๊บ เขารู้สึกเอง ทีนี้พอคนเราริบบๆ ไม่ได้อ่านที่ตัวเองเขียน

น่าสังเกตว่า อาจเป็นเพราะในหนังสือพิมพ์มีลักษณะภาษาหลากหลาย อีกทั้งหัวข้อข่าวหรือบทความบางหัวข้อ เช่น ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา หรือคอลัมน์บางคอลัมน์อาจนิยมใช้ภาษาพูด หรือ วจนลีลาแบบหาหรือ (consultative style) และ วจนลีลาเป็นกันเอง (casual style) มากกว่า วจนลีลาเป็นทางการ (formal style) จึงอาจทำให้ผู้เขียนหรือผู้พิสูจน์อักษรเคยชินจนใช้โดยไม่รู้ตัวหรือไม่คิดจะปรับเปลี่ยนเมื่อต้องใช้วจนลีลาเป็นทางการ

ยิ่งไปกว่านั้น หากผู้เขียนที่ต้องการใช้วจนลีลาเป็นทางการเข้าใจผิดว่าการเขียนประโยคให้ยาวเป็นลักษณะหนึ่งของวจนลีลาดังกล่าว ก็อาจทำให้ยังใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมากขึ้นอีก เพราะลักษณะประโยคที่เชื่อกันว่ามีวจนลีลาเป็นทางการไม่ใช่สักแต่ยาว แต่ต้องเป็นประโยคที่สมบูรณ์ทางไวยากรณ์ อาจซับซ้อน แต่มีความยืดหยุ่น (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2550) พิจารณาตัวอย่างและคำให้สัมภาษณ์ของทั้งผู้เขียนข่าวและตัวแทนราชบัณฑิตยสถาน (ภาคผนวก) ต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 139

กลุ่มผู้รับเหมาก่อสร้างโครงการระบบขนส่งทางรถไฟเชื่อมท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ (แอร์พอร์ตลิงค์) **บอกกับ**ผู้สื่อข่าวว่า เป็นการประชุมเพื่อติดตามความคืบหน้า**ในการ**ก่อสร้างโครงการ ซึ่งในภาพรวมมีความคืบหน้า 49% และ **ทางด้าน**รฟท. ได้จ่ายเงินไปแล้วประมาณ 8.3 พันล้านบาท โดย **ทางด้าน**ของงานสร้างเสาเข็มคืบหน้าไปแล้ว 90.76% งานก่อสร้างฐานราก 63.35% งานก่อสร้างเสา 63.16% งานหล่อคานกล่อง 50.2% และ**ในส่วนของ**งานติดตั้งคานกล่อง 29.45% ...

(ข่าวเศรษฐกิจ/กรุงเทพธุรกิจ 15 กุมภาพันธ์ 2550)

คำให้สัมภาษณ์ของผู้เขียนข่าว

ผู้วิจัย : แต่ถ้าเป็นประเด็นที่ว่าหนังสือพิมพ์ควรสงวนเนื้อที่ไว้ แต่กลับเอาคำเหล่านี้ไปกินที่ คิดอย่างไรกับความขัดแย้งนี้คะ

สุจิตร : อ้อ อิม ไม่ได้รู้สึกว่ามีเพื่อขนาดนั้นนะคะ ขึ้นอยู่กับคนเขียนคอลัมน์นั้นๆ และหัวหน้าข่าวหน้านั้นๆ มากกว่า **บางทีถ้าเป็นภาษาธุรกิจอาจต้องยึดเยื้อนิดนึง** แต่ถ้าจะมาให้หน้าหนักกับคำบุพบทว่าทำให้ข่าวยาวพุ่มเฟือยหรือไม่...น่าจะอยู่ที่เนื้อหามากกว่า ทำไมหนังสือพิมพ์บางฉบับข่าวบางข่าวเรื่องแค่ฆาตกรรมคดีเดียวแต่ยาวเป็นหน้าๆ แต่ถ้าเป็นข่าวธุรกิจ ถ้าตัดมากจนทำให้คนอ่านเข้าใจสับสนจนเกิดความตีความ นั่นเป็นเรื่องซีเรียสมากกว่า ขึ้นอยู่กับว่าเป็นข่าวอะไร ใช้ในบริบทแบบไหน แต่ถ้าเป็นข่าวที่ไม่ซีเรียสแล้วใช้เสียเยอะ ขยายเสียจนประอะจน โฟกัสไม่ได้หรือซ้อนจนงง ก็ไม่ถูกต้อง แต่ถ้ากรณีที่เชื่อมเพื่อขยายความให้เข้าใจชัดเจน ไม่สับสน ถือว่าเป็นเรื่องจำเป็นเพราะเรื่องตัวเลข บางทีตีความแล้วคนอ่านจะสงสัย อาจจะทำให้เรามีปัญหาเรื่องความน่าเชื่อถือในการรายงานข่าวมากกว่า ...ถ้าเป็นเนื้อหาทางวิชาการ คิดว่าเป็นเรื่องที่ดี นักข่าวที่นี้จะไม่ใช่จะยัง ings ได้ **เป็นเรื่องสไลด์ด้วยมังคะ เราคุ้นเคยแบบนี้ เราจะทนไม่ได้ที่จะเห็นภาษาพูดอยู่ในข่าว** แต่ยอมรับว่าสไลด์ของเราหน้าเบือเหมือนกัน กว่าอ่านทั้งเล่มจบคงเหนื่อย อย่างข่าวในหนังสือพิมพ์มวลชนอาจจะอ่านแป็บเดียวจบ อ่านง่าย เข้าใจ แต่เรามีกลุ่มเป้าหมายชัดเจน เราเชื่อถือได้ ความเชื่อถือได้ ความถูกต้องเป็นเรื่องสำคัญในการทำข่าวของเรา คิดว่าทุกคนคิดอย่างนี้

คำให้สัมภาษณ์ของตัวแทนราชบัณฑิตยสถาน

ผู้วิจัย : ยิ่งคุยยิ่งรู้ว่าเขาต้องการมาก เพราะรู้สึกว่าเป็นภาษาเขียนมากกว่า ยิ่งยาวยิ่งเป็นภาษาเขียน

รศ. ดร. นิตยา : โช้ ใ้เรื่องสั้นยาวนี้ก็ยิ่งเถียงกันอยู่ ถ้าเป็นครุภาษาไทยคิดว่าควรตัดทิ้งซะ เขาบอกว่ามันไม่สื่อ คิดอีกอย่างอาจเป็นเพราะคนรุ่นนี้ไม่ค่อยได้เรียน ไม่ได้ให้ความสำคัญกับหลักการใช้ภาษา อาจเป็นเพราะความสำคัญของภาษาไทยมันน้อยลงไป ที่น้อยเพราะเป็นภาษาของเราเอง...

จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนเชื่อว่าภาษาธุรกิจมักจะเย็นเยื่อและความเย็นเยื่อดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นเพราะเหมาะกับเนื้อหาเชิงวิชาการและสร้างความน่าเชื่อถือ แต่หากพิจารณาตัวอย่างที่ 139 จะเห็นว่าหากตัดบุพบทที่ไม่จำเป็นออกเพื่อให้กะทัดรัดขึ้น ลีลาการเขียนก็ยังคงเป็นวัจนลีลาเป็นทางการซึ่งเหมาะกับเนื้อหาเชิงวิชาการและดูน่าเชื่อถืออยู่นั่นเอง ดังนั้น หากทุกฝ่ายเห็นพ้องต้องกันว่าบุพบทในตัวอย่างที่ 139 ไม่จำเป็นและต้องการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น ต้องทำให้ผู้เขียนเข้าใจก่อนว่าลีลาการเขียนภาษาทางการไม่จำเป็นต้องยาวเย็นเยื่อ และปรับทบทวนเป็นเงื่อนไขในการเลือกรูปประโยค คือ ความกะทัดรัด และวิธีสื่อสารที่ทำให้เข้าใจชัดและง่ายที่สุด

นอกจากนี้ สังเกตว่า นามวลีแปลงที่เกิดคู่กับบุพบท “ของ” และ “ใน” ปรากฏมากในข่าววิทยาศาสตร์ ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวต่างประเทศ แม้ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการสัมผัสภาษา แต่อีกส่วนหนึ่งน่าจะตรงกับที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2537) พบว่ามีการใช้นามวลีแปลงในภาษาที่เป็นทางการมากกว่าที่ไม่เป็นทางการ ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้เขียนเข้าใจผิดว่ารูปประโยคดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของวัจนลีลาเป็นทางการ ทั้งที่จริงๆ แล้ว มีรูปประโยคที่มีลีลาเป็นทางการแต่กะทัดรัดและเข้าใจง่ายกว่าอีกเช่นกัน ดังเช่นคำแนะนำในตัวอย่างที่ 17-18 และ 31-34 ในบทที่ 4

4) ความจงใจของผู้เขียน

สาเหตุการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นข้อนี้เกี่ยวข้องกับบุพบท “กับ” และ “สำหรับ” กล่าวคือ จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 บุพบท “กับ” จะเกิดร่วมกับรูปประโยคที่วางตำแหน่งคำแปลกไปจากปกติ โดยมีหน้าที่เป็นดัชนีบ่งอรรถลักษณะหรือความหมายที่สำคัญต่อประโยค ได้แก่ [-ผู้กระทำ] [+ผู้กระทำ] และ [+ผู้ทรงรับ] การใช้ “กับ” ในที่นี้จึงมีสาเหตุมาจากความจงใจของผู้เขียน

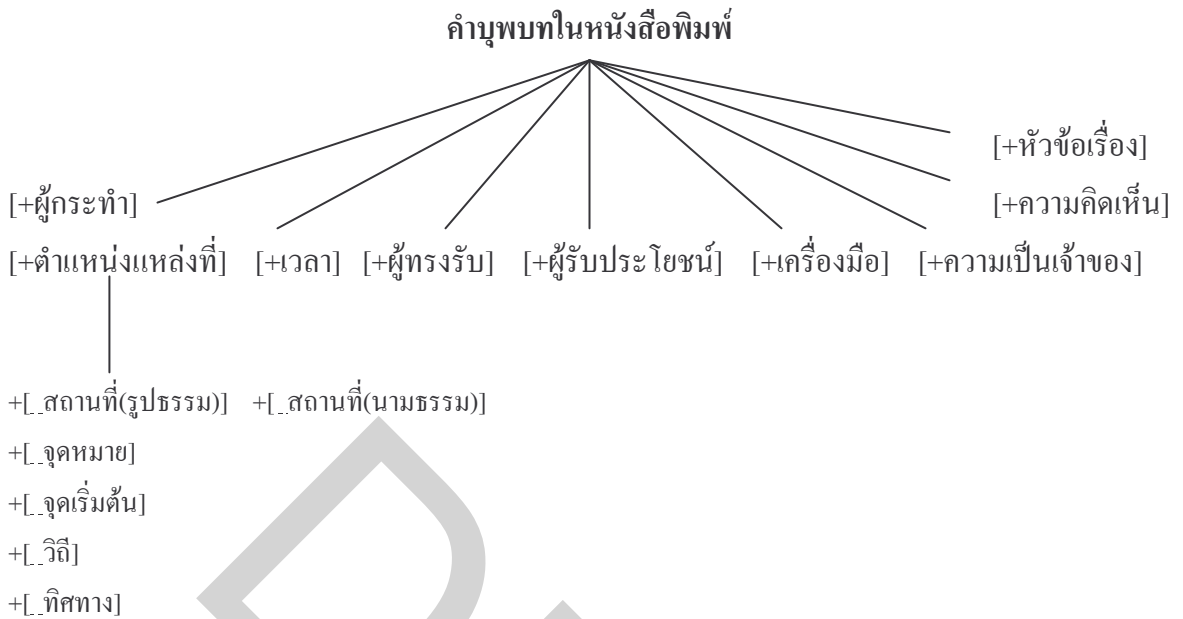
ตัวอย่างที่ 1 และ 2 ในบทที่ 4 บุพบท “กับ” จะเป็นดัชนีบ่งว่านามวลีที่ตามมาไม่ใช่ผู้กระทำ หรือ [-ผู้กระทำ] โดยอาจเป็นผู้ร่วม ผู้เกี่ยวข้อง หรือผู้ที่ต้องการกล่าวถึง การสลับตำแหน่งให้นามหรือนามวลีที่หมายถึงผู้ร่วมหรือผู้เกี่ยวข้องมาอยู่ต้นประโยคนี้ แม้จะทำให้ประโยคไม่กะทัดรัดเพราะต้องใส่บุพบทเป็นดัชนี แต่จะสามารถชี้หรือเน้นให้ผู้อ่านเห็นหรือสนใจผู้มีส่วนร่วมหรือผู้เกี่ยวข้องได้มากกว่าวางไว้ที่ท้ายประโยค นอกจากนี้ “กับ” [+ ผู้กระทำ] ในตัวอย่างที่ 3 และ 4 จะตอบสนองความต้องการของการเสนอข่าว คือเน้นเหตุการณ์แปลกใหม่ที่เกิดขึ้นให้ผู้อ่านทราบเพื่อกระตุ้นความสนใจก่อนจะกล่าวถึงตัวบุคคล ส่วนกรณีที่สามคือ “กับ” [+ ผู้ทรงรับ] ในตัวอย่างที่ 7 และ 8 จะเน้นที่ผู้ทรงรับโดยแยกออกมาอยู่ท้ายสุดของประโยคให้ผู้อ่านเห็นได้ง่าย รูปประโยคที่ใช้บุพบท “กับ” ทั้งสามกรณีดังกล่าวนี้ไม่ใช่รูปประโยคที่

กะทัดรัด แต่อาจตอบสนองความต้องการของหนังสือพิมพ์ในการนำเสนอจุดเน้นที่แตกต่างกันให้ชัดเจนผ่านรูปประโยคที่แปลกใหม่และน่าสนใจ ดังนั้น บุพบทที่ใช้ก็อาจถือว่าจำเป็นในแง่ที่สามารถรองรับความต้องการนี้ ปรากฏการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าความกระชับรัดกุมที่ไว้ไว้ในบทที่ 2 อาจไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริงของหนังสือพิมพ์

ส่วนบุพบท “สำหรับ” ที่บ่งอรรถลักษณะ [+หัวข้อเรื่อง] และ [+ผู้กระทำ] ก็ใช้เพื่อตอบสนองความต้องการในการนำเสนอจุดเน้นเช่นเดียวกับบุพบท “กับ” โดยเฉพาะ “สำหรับ” [+ผู้กระทำ] ทำหน้าที่เดียวกันกับบุพบท “กับ” [+ผู้กระทำ] ต่างกันที่หัวข้อข่าวที่ปรากฏเท่านั้น กล่าวคือ “กับ” [+ผู้กระทำ] จะพบบ่อยในข่าวบันเทิง ในขณะที่ “สำหรับ” [+ผู้กระทำ] จะพบบ่อยในข่าวกีฬา ตรงกับที่ รศ. ดร. นิติยา (ภาคผนวก) กล่าวไว้ว่า ภาษาเป็นสัญญาณที่แต่ละสังคมจะสมมติหรือกำหนดขึ้นใช้จริงๆ

“สำหรับ” ในสำนวน “สำหรับผม” “สำหรับตน” หรือ “สำหรับตนเอง” มีหน้าที่ต่างจาก “สำหรับ” ที่บ่งอรรถลักษณะ [+หัวข้อเรื่อง] และ [+ผู้กระทำ] คือใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ความคิดเห็น] แม้ว่า “สำหรับผม” “สำหรับตน” และ “สำหรับตนเอง” อาจเริ่มต้นจากการแปลสำนวน “for me” ในภาษาอังกฤษ แต่ภายหลังน่าจะใช้อย่างมีจุดมุ่งหมายอื่น ที่สันนิษฐานเช่นนี้เนื่องจากสังเกตว่าบุพบทดังกล่าวมิใช่เกินความจำเป็นมากในการลงข้อมูลแบบอ้างอิงคำพูดหรือ quotation พบมากในข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง และข่าวการเมือง โดยเฉพาะข่าวการเมือง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ “สำหรับผม” “สำหรับตน” หรือ “สำหรับตนเอง” อาจใช้เพื่อป้องกันตัวผู้พูดให้ปลอดภัยจากการกล่าวถึงเรื่องที่ประจบหรืออ่อนไหวก็เป็นได้

ในบรรดาบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น บุพบท “กับ” ปรากฏมากเป็นอันดับที่สองรวม 6,116 ครั้ง หรือร้อยละ 17.68 ที่เป็นเช่นนี้เพราะ “กับ” ใช้สนองความต้องการได้หลายแบบสาเหตุข้อนี้จึงเป็นข้อที่ยืดหยุ่นให้ผู้ใช้ภาษาตัดสินใจจะเป็นการใช้โดยจำเป็นหรือไม่จำเป็นก็ได้ อย่างไรก็ตาม หากตัดสินว่าเป็นการใช้โดยจำเป็น อรรถลักษณะหรือความหมายย่อยๆ ที่บุพบทเหล่านี้แสดงก็จะมีมากขึ้นกว่า “อรรถลักษณะพื้นฐานของบุพบท” ที่จรัสดาว (2539 : 81, 82) เสนอไว้ ผู้วิจัยจึงจะเสนอ “อรรถลักษณะพื้นฐานของบุพบทในหนังสือพิมพ์” เพิ่มเติมจากจรัสดาวดังนี้

5) กระบวนการผลิตหนังสือพิมพ์

สาเหตุข้อสุดท้ายนี้ถือเป็นสาเหตุที่ผู้วิจัยเชื่อว่าสำคัญที่สุด ชับซ้อนที่สุด และเป็นจุดตัดสินใจว่าปัญหานี้จะ “ได้แก่” รวมถึง “แก้ได้” หรือไม่

จากการสัมภาษณ์ พบว่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการผลิตหนังสือพิมพ์ต่างก็รู้จุดบกพร่องคือว่า ปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเกิดจากความเคยชินของผู้เขียนเป็นหลัก แต่ความเคยชินที่ดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อยนี้ไม่เคยได้รับการแก้ไขเพราะกระบวนการผลิตมีขั้นตอนซับซ้อนและมีเวลาระชั้นชิด จึงค่อยๆ กลายเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นเพราะนอกจากจะไม่ถูกกำจัดออกไปแล้ว ยังสะสมผ่านตาของผู้เขียนและผู้เกี่ยวข้องจนฝังรากลึก

นอกจากนี้ พบว่ากระบวนการผลิตที่จำเป็นต้องวางแผน “เนื้อที่” ก่อน “เนื้อหา” ยังอาจเอื้อให้ผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคที่ฟุ่มเฟือยเพื่อให้พอดีกับเนื้อที่อีกด้วย

คำให้สัมภาษณ์ของผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : แปลกมากที่หนังสือพิมพ์มีเนื้อที่จำกัดแต่กลับใช้คำบุพบทเกินความจำเป็นไปมาก จริงไหมคะ

นิตยา : จริงค่ะ เพราะบางที่หนังสือพิมพ์เนี่ย ข่าวนิดเดียวนะคะ แต่บางที่มันต้องขยายความไง มันก็เลยต้องใช้บุพบทฟุ่มเฟือย ให้อ่านจริงๆ มีนิตเดียวเอง

ผู้วิจัย : เกิดจากอะไรคะ

นิตยา : คือเนื้อข้าวเหนียว บางที่มันเยอะ แต่เนื้อใหญ่ใจความมันไม่มีอะไร

ผู้วิจัย : แปลว่าจริงๆ เขากำหนดเนื้อที่มาก่อนแล้วหรือคะ

นิตยา : ค่ะ กำหนดค่ะ คือคัมมี้เนี่ยเขาจะกำหนดมาก่อนว่ากินี่กินี่ บางที่ต้องลงแอดหรือโฆษณา

ผู้วิจัย : แล้วปกติปฐพีจะตัดออกหรือเติมเข้าไปคะ

นิตยา : โดยมากจะตัดออกนะคะ (หัวเราะ) แต่บางทีก็มีเติมเข้าไปคะ ถ้ามันฟุ่มเฟือยก็ตัดออก ค่ะ แต่ถ้ามันขาดก็ต้องเติม

คำให้สัมภาษณ์ของบรรณาธิการ ผู้เขียน และผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : แปลกมากที่หนังสือพิมพ์มีพรสวรรค์ในการตัดคำเหล่านี้ในหัวข่าว แต่ในเนื้อข่าวทำไมมีมากเหลือเกิน

ปัทมพันธ์ : น่าจะเป็นความเพลิดเพลินมากกว่า

เสด็จ : คือเหมือนกับว่าคนพูดพูดยังงี้ก็เขียนมาอย่างนั้นนะ

ปัทมพันธ์ : ไซ้ ไซ้

เสด็จ : ถ้าเขาเขียนแล้วได้กลับไปอ่านอีกทีก็จะรู้สึกได้ เหมือนเวลาเขียนคอลัมน์วิจารณ์ จะติดคำ ว่า ก็ บ้าง ที่ บ้าง ถ้าเขียนจบมาได้อ่านอีกทีจะเห็น อู๋ย ก็ อีกละ ตัวเองก็เป็น เวลาเขียนก็จะเขียนไปเรื่อยๆ ตามความรู้สึกของตัวเอง เออ เจอแล้วก็มานั่งไล่ตัด

ผู้วิจัย : ตามกระบวนการ ถ้าคนเขียนเขียนมาแล้วต้องมาอ่านแล้วตัดจะทำได้ทันเวลาไซ้ไหมคะ

ยูวดี : ถ้าหลุดออกไปก็หมายความว่าไม่ทันเวลา

เสด็จ : คือ ไม่ได้ดู บางทีไม่ได้ผ่านไปดูอีกทีหนึ่ง เพราะข่าวบางทีมาจากโต๊ะข่าวแล้วก็ไปเลย เข้าหน้า พอเข้าหน้าแล้วก็จบ ที่นี้ไปทางปฐพีอีกทีก็ตัวเล็กจิ๊ดเดียว อ่านในกระดาษ ก็เห็นใจ
นั่งเฟ่งกัน ก็อาจหลุดไปบ้าง

ปัทมพันธ์ : ถ้าไปถึงกระดาษแล้วไปตัดมาก ไซ้ๆ ก็ลำบาก...

เสด็จ : แก้มากเวลาก็ไม่พออีก เวลาจะต้องส่งแล้ว

ปัทมพันธ์ : บางทีเขาตัดมากันเรียบร้อยแล้วเพิ่งไปเห็น ไปตัดอีกก็ขาด ต้องไปจัดหน้ากันใหม่

ผู้วิจัย : ตรงนี้เป็นปัญหาเรื่องกระบวนการใช้ไหมคะ

ปัทมพันธ์ : ใช้หลายๆ อย่างรวมกันในกระบวนการ แต่ปัญหาทั้งหมดเราพยายามอยู่แล้วในระดับหนึ่ง เราไม่ได้ละเลยเลย

.....

เสด็จ : คนที่ทำงานตรงนี้นั้นมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ถ้าเราบอกว่า ไม่ได้นะ มันผิด เขาก็จะสวนกลับมาทันที ทำไม! ทำไมจะใช้ไม่ได้ แต่ถ้าเราแนะนำ ในลักษณะของการแนะนำให้ชิมชั๊บว่าเออ.. จริงนะ อย่างนี้ดีนะ ดีกว่า ไม่ยาวไปจริงๆ แต่บางทีก็มีเหมือนกันนะ มันไม่เต็ม...

ปัทมพันธ์ : ใส่เข้าไปก่อน ขึ้นมาก็อย่างไรก็ตาม ไว้ก่อน ยังไม่ได้ดูเลยว่าข้างหลังเป็นยังไง ใส่ไว้ก่อน

เสด็จ : ขาดไปบรรทัดหนึ่งเนี่ย สองบรรทัด มันจะเต็มแล้วเนี่ย ทำยังไงล่ะ จะไปเอาข่าวใหม่ ประเด็นใหม่มามันก็ไม่ได้ ลั่น ขยายเอาตรงนี้แหละ เติมไปหน่อย

ผู้วิจัย : แปลว่าในขณะที่คนทั่วไปเข้าใจว่าหนังสือพิมพ์มีเนื้อที่จำกัด แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่จำกัดอย่างเดียว

เสด็จ : บางทีมันก็มี ข่าวที่มันสั้นไปก็มี

ปัทมพันธ์ : มันแล้วแต่เหตุการณ์ แล้วแต่กรณี มันมีปัญหาตลอดเวลาแล้วก็แตกต่างกันออกไปที่เราต้องรีบแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

ผู้วิจัย : เพราะฉะนั้นอีกมุมหนึ่งที่เรามองว่านี่เป็นเรื่องผิด ก็อาจไม่ผิด อาจเป็นการตอบสนองความต้องการอย่างหนึ่งของผู้ทำหนังสือก็ได้ ว่ามันเหลือที่ แล้วเราก็เลย...

เสด็จ : ...ตั้งใจที่จะใส่เข้าไป

ยุวดี : แต่ก็น้อย

เสด็จ : ก็น้อย เตี้ยนี่บางที่ขาดกันนิดหน่อยก็ตัดคำลงมาได้ไง ไม่ใช่เรื่องยาก จัดหน้า แต่ก็เป็นเรื่องที่ต้องบอกกล่าวกัน แล้วอย่างราชาศัพท์เนี่ย เราก็เข้าใจที่เขียนมา แต่ก็นะราชาศัพท์ เวลาพาดหัวก็พาดยากนะ... อย่างทรงเนี่ย ละๆ กันบ้างเถอะ เพราะไม่งั้นก็ไม่ต้องพาดหัวข่าวแล้ว หายไป 3 ตัว ก็มีบ้าง แต่ในเนื้อข่าวเราก็ไม่เคยปฏิเสธนะ

ผู้วิจัย : แปลว่าเราเอาความจำเป็นขึ้นมาก่อน ถ้าจำเป็นจึงจะยอมผิดไปจากกฎ

เสด็จ : ถ้าให้หรือดัมมีใหม่แล้วพาดหัวใหม่คงยากกว่าเยอะ

คำให้สัมภาษณ์ของตัวแทนราชบัณฑิตยสถาน

ผู้วิจัย : หนูไปสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์มา เขามีมุมมองที่น่าสนใจว่าเรารู้สึกไปเองว่าเรามีเนื้อที่จำกัด แต่เขาบอกว่าจริงๆ แล้ว เขามีกรอบข่าวมา บางครั้งเขาต้องการวิธีเติมให้เต็มเขาก็จะเติมคำแบบนี้

รศ. ดร. นิตยา : ใช่ มันเป็นเรื่องเทคโนโลยีเข้ามาเป็นตัวกำหนด ไม่ใช่แค่เรื่องภาษาที่เราพูดกัน มีตัวกำหนดอีกมาก ที่เราว่าจำกัดเฉพาะพาดหัวต่างหาก พาดหัวนั้นแหละตัวจำกัด

คำให้สัมภาษณ์ข้างต้นทั้งหมดช่วยผู้วิจัยเข้าใจเรื่องข้อจำกัดของหนังสือพิมพ์กระจ่างขึ้นว่า ไม่ใช่ “เนื้อที่จำกัด” ดังที่เข้าใจกันมาตลอด แต่เป็น “เนื้อที่กำหนด” กล่าวคือ ด้วยกระบวนการที่มีหลายขั้นตอน ผู้เขียนจึงต้องบริหารเนื้อหาข่าวให้พอดีกับเนื้อที่ที่ได้รับมา บางครั้งเกินก็ต้องตัด บางครั้งขาดก็ต้องเติม บุกพบจึงเป็นกลไกที่ยืดหยุ่นเหมาะที่จะใช้เติมให้พอดีกับเนื้อที่ ดังนั้น หากพิจารณาความจำเป็นของหนังสือ พิมพ์ตามที่กล่าวมาทั้งหมด บุกพบที่ไม่จำเป็นก็อาจกลายเป็นบุกพบที่จำเป็นเช่นเดียวกับหัวข้อที่ 4) เราจึงจะพอเห็นแนวโน้มของปัญหานี้ได้เพิ่มขึ้นอีกแล้วว่า น่าจะ “ไม่ได้แก้” มากกว่า “แก้ไม่ได้”

เวลาก็เป็นปัจจัยประการสำคัญที่ผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ทุกฝ่ายกล่าวถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรวมกับขั้นตอนที่มีมากและจำนวนข่าวในแต่ละวัน เช่นคำให้สัมภาษณ์ข้างต้นและคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

ผู้วิจัย : แล้วความถูกต้องขัดกับกระบวนการใหม่

สุจิตร์ : มีค่ะ มีข้อจำกัดเยอะเหมือนกัน งานของเรา ความที่เป็นงานหนังสือพิมพ์รายวัน มีเดดไลน์ มีกระบวนการหลายขั้นตอน ต้องส่งมาให้หัวหน้าข่าวดูความถูกต้องว่าจะถูกฟ้องไหม จนไปที่พิสูจน์อักษร จัดหน้า ทุกอย่างจะเป็นขั้นๆ เลยทำให้เราต้องรีบให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ก็เลยอาจทำให้เราหลุดไปบ้าง...

ผู้วิจัย : อย่างป็นเป็นป็นป็นปรณรงค์ให้ใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ได้ทำอะไรที่เป็นการณรงค์กันใหม่คะ

นิตยา : เขาก็บอกว่า... เขาก็ไม่ได้บอกอะไรนะคะ มันก็เหมือนทั่วๆ ไปนะคะ ((หัวเราะ)) คือจริงๆ บก. แก่ก็กวดขัน แก่ที่ว่า แต่ความที่เวลา... คือเวลานี้ที่ให้อันดับหนึ่งเลยนะว่ามันมีผลต่อการใช้ภาษาในการทำข่าวหนังสือพิมพ์ เพราะถ้าเวลาไม่ให้เนี่ยเราจะมานั่งดูข่าวคงเป็นไปได้ คงต้องใช้ความเคยชินไปก่อน แล้วคนทำข่าวไม่มีเวลาอ่านทวนหรือ บางที่เราดูไปยังไม่เข้าใจเขาจะมาอย่างนั้น แปลว่าคุณไม่ได้อ่านเลย...

ผู้วิจัย : กระบวนการข่าวที่ออกไปถ้ามีภาษาที่ผิด ปรุ๊ฟต้องรับผิดชอบสักก็เปอร์เซ็นต์

นิตยา : รับผิดชอบเต็มร้อยเลยคะ ขอบอกนะคะ บางทีข่าวที่ผิดเนี่ยไม่ได้ผิดที่เราคนเดียว ตัดคำผิดก็มี บีบคำเกินไปก็มี แต่เราก็ไม่ได้ปิดความรับผิดชอบทั้งหมดนะคะ แต่รู้กันอยู่แล้ว หนังสือพิมพ์ต้องรวดเร็ว จะให้ถูกต้องเป๊ะร้อยเปอร์เซ็นต์เป็นไปได้ นโยบายที่ว่าอยากให้ภาษาถูกต้องเนี่ยออกไปสู่สื่อข้างนอก ทีนี้เวลาที่ให้เนี่ยเราไหวมั๊ย บางทีดูเป็นสองร้อยข่าวต่อวัน คือถ้าข่าวยาวเนี่ย ก็แล้วแต่คนด้วย บางคนเร็วบางคนช้า อย่างคนเร็วเนี่ย 15 นาที ข่าว 60-70 นี้นะคะ แต่ถ้าคนที่ช้ากว่านั้น บางทีครึ่งชั่วโมง บางทีถ้าผิดเยอะๆ ทุกบรรทัดอย่างนี้จะเสียเวลามากเลย บางทีชั่วโมงนึง

ผู้วิจัย : วันหนึ่งๆ จะมีข่าวเข้ามาประมาณสักก็ข่าวคะ

นิตยา : ประมาณสองร้อยสามร้อยข่าว

ผู้วิจัย : ฝ่ายปรุ๊ฟมีก็คนคะ

นิตยา : 9 คน ต้องดูเยอะมาก แล้วอย่างบางทีการประสานเนี่ย ส่งกันวันสุดท้าย ทีนี้ก็มาอัดกันอยู่วันเดียวที่จะต้องให้เสร็จเรียบร้อย ก็เลยเป็นภาระหนักของเรา บางทีข่าวไม่ผ่านเรา ไม่ทัน ไม่รอ เขาก็ผ่านไป

ผู้วิจัย : ถ้าอย่างภาระหนักก็อยู่ที่ปรุ๊ฟ เพราะเมื่อที่ปรุ๊ฟบอกว่าปรุ๊ฟจะพยายามรักษาภาษาที่ถูกต้องไว้

นิตยา : ภาระหนักอยู่ที่ปรุ๊ฟจริงๆ ค่ะ บางทีเราต้องตัดเติม เหมือนว่ารีไรต์ใหม่เลย นักข่าวเขียนมาเนี่ยบางทีเวลาจำกัดเขาไม่มีเวลาดูก็ให้ปรุ๊ฟดูหน่อย เหมือนว่าเอาเราเป็นรีไรเตอร์โดยตรง มันก็เลยเป็นภาระหนัก แต่บางทีถ้าเวลาระชั้นขีดจริงๆ ก็ปล่อยเหมือนกันนะคะ เพราะว่าดีกว่าเขาจะเอาไป ทั้งข่าวที่ไม่ผ่านเราเลย บางทีไม่ทัน ปิดข่าวสองทุ่ม แต่มาสองทุ่มครึ่ง สองทุ่มครึ่งเนี่ยเพิ่งส่ง 60 นี้นะ เนี่ย ต้องมีฟิล์มแล้ว เราก็คงปล่อย ผิดถูกยังไงก็ต้องปล่อย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบปัจจัยของปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตอีกประการหนึ่ง คือ ผู้เขียนกับผู้พิสูจน์อักษรอาจเข้าใจไม่ตรงกันเรื่องหน้าที่หรือความคาดหวังของกันและกัน หรืออาจจะไม่มั่นใจกันเองด้วย ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

คำให้สัมภาษณ์ของบรรณาธิการ ผู้เขียน และผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : แต่คนเขียนกับปรู๊ฟรับฟังกัน ไข่ใหม่คะ

ปัทมพันธ์ : ความขัดแย้งก็มีบ้าง แต่ค่อนข้างจะรับฟังกันมากกว่า

เสด็จ : ปรู๊ฟยัง ึงก็ได้ แต่อย่าให้ความหมายผิดไปเท่านั้น ที่มีปัญหาคือ ไปแก้จนความหมายเขาผิดไป มีอะไรก็ให้ไปคุยกัน ถามกัน จริงๆ เราก็ไม่ยอมมีปัญหากับปรู๊ฟ ((หัวเราะ)) ไม่อย่างนั้นจะทำงานกันไม่ได้

ผู้วิจัย : กระบวนการนี้หรือเปล่าคะที่ขัดแย้งกันแล้วมีปัญหา ระหว่างปรู๊ฟกับผู้เขียน

ปัทมพันธ์ : ปัญหาจุกจิกคือบางคนรู้อย่างคนไม่รู้ ระหว่างนักข่าวกับปรู๊ฟ

คำให้สัมภาษณ์ของผู้เขียน

ผู้วิจัย : เป็นไปได้ไหมที่เราเชื่อว่าเดี่ยวปรู๊ฟก็จะแก้ไขให้เราอีกทีหนึ่ง

สุจิตร : นั่นเป็นเหตุผลหลักๆ แต่ก็ยอมรับว่าปรู๊ฟเองก็อาจจะมึนงานจากทุกสายมาเหมือนกัน หรือที่รีเตอร์เอง พี่หัวหน้าข่าวนะคะ เขาก็มีหลายข่าวเหมือนกัน เวลาที่ข่าวมาในเวลาเดียวกันพร้อมๆ กัน เขาก็จะหลุดกันได้ ... พิสูจน์อักษรเข้าก็จะช่วยดูเพิ่มเติมให้เราได้ด้วย จะได้กลิ่นกรองให้ บางที่เขาไม่กล้าตัดของเราเยอะ เพราะกลัวมีปัญหาว่ามาแทรกแซงเนื้อหาข่าว เขาก็เลยจะเน้นเรื่องของการสะกดคำเป็นหลัก แต่ถ้ามีอะไรที่อยู่ในพจนานุกรมแล้วเขาก็จะยึดตรงนั้นได้ แล้วก็มาบอกนักข่าวได้ว่า ตรงนี้ที่ขอตัดออกนะ เพราะเขาบอกว่ามันไม่ถูกต้อง ฟุ่มเฟือยไป เขาก็จะได้มีอะไรมาตีเฟนกับนักข่าวกับหัวหน้าข่าวได้ มันก็จะได้วินวินนะคะ เราเองก็จะได้มั่นใจว่า อ้อย่างนี้ก็ได้

คำให้สัมภาษณ์ของผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : แต่ด้วยความที่ว่ากระบวนการยังมีข้อบกพร่อง...

นิตยา : มีข้อบกพร่อง ไม่ใช่บ่อยนะคะ เยอะเลย อย่างนักข่าวเนี่ยจริงๆ ก็มีความรู้แต่จะเขียนลงไปเขียนเป็นภาษาพูด เดี๋ยวค่อยให้รีไรต์... แล้วคนรีไรต์ก็มีคนเดียว ข่าวตั้งห้าหกข่าวเขาก็ไม่มีเวลา

ผู้วิจัย : งานของปรีฟก็จะเบาลงถ้าคนเขียนรับผิดชอบ...

นิตยา : ใช่ เคยพูดหลายครั้งว่าถ้านักข่าวช่วยนะ เราไม่ต้องมากังวลเรื่อง ศัพท์เฉพาะ ชื่อคน ชื่อบริษัท เราก็กังวล ไหนจะต้องดูคำฟุ่มเฟือย ประโยคซ้ำ ประโยคซ้อน เยอะมากเราต้องดูหมดเลย แต่ปรีฟก็ไม่ได้เป็นทุกคนใน พุดต่างๆ ไม่กล้าตัด เคยตัดแล้วเขาว่าคุณมีหน้าที่อะไรตัด มันก็เป็นดาบสองคมนะ ตัดไปถ้าดีก็ดีไปหรือ ตัดของเขาผิดก็มีปัญหา เด็kmันก็เลยปล่อย ถ้าใครบอกให้ตัดได้ เราก็ตัด พวกเราก็ช่วยได้เท่านี้... ปกติราชบัณฑิตยฯ ก็บอกความหมายไว้แล้วนะคะ แต่ทีนี้เด็กเนี่ย ปรีฟเนี่ยคะ อาจใช้ไม่เป็น คือ ไม่ได้จบภาษาไทยกันมา ... จบการเรือนบ้าง รัฐศาสตร์ การเมืองบ้าง ใ้อีกการใช้ภาษานี้ค่อนข้างสะเปะสะปะ นอกจาก ชั่วโมงบิน เท่านั้นที่จะช่วยได้

จากคำให้สัมภาษณ์ แม้ว่าผู้เขียนกับผู้พิสูจน์อักษรจะรู้บทบาทหน้าที่ของกันและกันคืออยู่ แต่ผู้เขียนจะไม่ต้องการให้ผู้พิสูจน์อักษรแก้ไขเพราะกลัวว่าจะแก้ความหมายจนผิดไปจากที่ต้องการ อาจเป็นเพราะผู้เขียนไม่เชื่อความสามารถของผู้พิสูจน์อักษร (หรือไม่ ประโยคที่ผู้เขียนใช้ก็อาจไม่สามารถสื่อให้ผู้พิสูจน์อักษรเข้าใจได้) ผู้พิสูจน์อักษรเองก็อาจไม่มั่นใจในตัวเองนัก เครื่องมือเท่าที่ผู้พิสูจน์อักษรกล่าวถึง คือพจนานุกรม ก็นำมาใช้ดูตัวสะกดเป็นหลัก ทั้งสองฝ่ายจึงอาศัยความเคยชินเป็นแนวเทียบ แทนที่กระบวนการตรวจทานนี้จะเสริมให้ใช้ความรู้ทางภาษาตัดสินใจและแก้ไข กลับยิ่งตอกย้ำให้ความเคยชินหรือ “ชั่วโมงบิน” มีอิทธิพลมากขึ้น ซึ่งจะหนุนให้เกิดสาเหตุข้อที่ 1) และ 2) มากขึ้นอีกด้วย สภาพการณ์ข้างต้นทำให้เข้าใจเหตุผลว่าเพราะเหตุใดหนังสือพิมพ์จึงไม่จำเป็นต้องใช้พนักงานพิสูจน์อักษรที่รู้หลักภาษา และทำให้เข้าใจคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี่ว่า ผู้เขียนและผู้พิสูจน์อักษรอาจไม่รู้จักพบปะ รู้เพียงว่าเป็นตัวการอย่างหนึ่งที่ทำให้ประโยคฟุ่มเฟือย ไม่อยากใช้ แต่ห้ามตนเองไม่ได้ ต้องเห็นจึงจะตัดออกได้

คำให้สัมภาษณ์ของบรรณาธิการ ผู้เขียน และผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : ถ้าตอนให้คนเขียนตัด โดยไม่อธิบายว่าผิดอย่างไรจะแก้ปัญหาคำได้ไหมคะ

ปัทมนันท์ : อธิบายแบบไหนล่ะ ให้ท้องถิ่นเป็นสูตรคงไม่ไหว มันเกิดจากความเข้าใจมากกว่า แต่ถ้าให้ความรู้บ่อยๆ ได้อ่านบ่อยๆ ก็อาจจะดีขึ้น

ยุวดี : อย่างเรื่องบุพพทที่เราพูดถึงนี้เป็นอะไรที่เป็นพื้นฐานมากๆ จนเราลืมให้ความสำคัญ

ปัทมนันท์ : พื้นฐานแต่บางทีเราก็ใช้ไม่ถูกนะ

ยูวดี : ก็เลยต้องกลับไปแก้ที่หลักสูตรการเรียนรีเปลา บางที่เราเขียนดีๆ ส่งไปตรวจ ปรุ๊ฟบางคนก็เติมมาอีกนะ บางทีก็ไม่สามารถคัดกรองได้หมด บางทีก็เหมือนสไลด์ไครสโตลล์มันอีกนะ ส่งไปก็เติมกลับมาอีก

ผู้วิจัย : แปลว่าปัญหาไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะหนังสือพิมพ์ ปัญหาเกิดขึ้นก่อนหน้านี้อแล้ว เกิดจากตัวบุคคล ความเข้าใจของคนที่คุณเคยตั้งแต่นั้น แล้วเขียนตามที่ตัวเองเข้าใจ

ปัทมพันธ์ : ใช่

ยูวดี : เป็นความเข้าใจผิด

ปัทมพันธ์ : ถ้าจะแก้กันจริงๆ ต้องแก้ที่ครูภาษาไทยเลย เวลาไปส่งลูกไปโรงเรียนนะ ครูที่พูดหน้าเสาธงตอนเช้าบางครั้งก็พูดไม่ชัด ใช้คำที่ไม่ถูกต้อง แต่เด็กก็ได้ยินทุกวันนะ เหมือนที่บอกว่าสื่อเผยแพร่แบบอย่างแก่คนทุกวัน ว่าแต่สื่อไม่ได้

ผู้วิจัย : แล้วหลักการใช้นุพบทที่ว่าเราละบุพบทได้เสมอถ้าเข้าใจกันอยู่แล้ว พอรู้หลักนี้ใหม่คะ

เสด็จ : ไม่ต้องเป็นหลักอะไรหรอก ถ้าคุณอ่านแล้วรู้สึกว่ามันเปลี่ยนความหมายก็ตัดออกไปสิ จะใช้ไปทำไม

ปัทมพันธ์ : ถ้ามารื้อพจนานุกรม ข้อนึงสองสามก็ไม่ได้ แต่ถ้าเห็นประโยชน์ก็จะตัดได้

ผู้วิจัย : แต่พอไม่มีกติกาดตรงกลางร่วมกัน คนที่เคยชินมาต่างกันก็จะมีปัญหาใหม่

ปัทมพันธ์ : ก็เราก็คงต้องพยายามเปิดใจกัน

คำให้สัมภาษณ์ของผู้เขียน

ผู้วิจัย : แล้วถ้าเราดูเฉพาะปัญหาเรื่องคำบุพบท

สุจิตร : บุพบท...

ผู้วิจัย : พวกกับแก้แต่ต่อ

สุจิตร : พวกคำเชื่อมใช้ใหม่คะ

ผู้วิจัย : ใช่คะ ปกติมีวิธีใช้อย่างไรบ้างคะ

สุจิตร : หลักที่เรียนมาตอนเด็กๆ นะคะ ที่ซึ่งอัน กับแก่ ใช้เชื่อมประโยค ใช้เชื่อมคำสรรพนาม ก็ขึ้นอยู่กับประโยคที่เราใช้ แต่เราจะไม่ใช่เยอะมาก ในภาษาข่าว ถ้ามีประโยคที่ซ้อนหรือมีการเชื่อมมากๆ แล้วคนอ่านจะงง ย่อหน้าหนึ่งใช้สักสามบรรทัด โอกาสที่จะผิดจะน้อย แต่อาจมีปัญหาเรื่อง การเชื่อมระหว่างย่อหน้า ซึ่งอาจจะผิดไวยากรณ์ได้

ผู้วิจัย : ถ้าเราจะพูดถึงกรณีที่ใช้บุพบทมากเกินไป เช่นอ่านในข่าวเจอว่า แมนยูแพ้ให้แกลิเวอร์พูล กังวลเรื่องนี้แค่ไหนคะ

สุจิตร : ไม่ค่อยค่ะ บางที่เชื่อมมากเกินไปไม่กระชับ บางที่เราใส่เข้าไปเขาก็จะตัดทิ้ง ในการที่ กับ การ ที่เราต้องทำให้กระชับ ทำให้คนใช้เวลาอ่านน้อยลง เพราะถ้าละเอียดไปอาจจะดูเป็นฟุ่มเฟือย มันคาบเกี่ยวกัน

คำให้สัมภาษณ์ของผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : ถ้ามีคนบอกว่าการใช้บุพบทไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์เป็นปัญหาวิกฤตแล้ว ฝ่ายปรัฟ เห็นว่าอย่างไรคะ

นิตยา : ก็ที่เขากล่าวก็ถูกต้องแล้วค่ะ เพราะคำบุพบทเป็นคำประเภทที่ต้องใช้ให้มัน...ดี ไม่อย่างนั้นหนังสือหรือบทความอะไร หรือว่าข่าวมันก็จะไม่ราบรื่น

ผู้วิจัย : แล้วอย่างกรณีมีคนเขียนว่า ในส่วนทางด้านของนายกฯ เนี่ย เราจะตัดออกให้เขาบ้างไหมคะ

นิตยา : มีค่ะ คือ อย่าง ในส่วนทางด้านของนายกฯ นี้รู้สึกเป็นคำฟุ่มเฟือย...ให้ไหมคะ ปกติก็จะตัดออกมาบางส่วน แต่ก็ไม่จำเป็นเสมอไปนะคะ บางที่เด็กมันก็ไม่กล้าตัด ถ้าชั่ว โมงบินสูงหน่อยเขาก็ตัด แต่เด็กเนี่ยไม่ทุกคน ปรัฟเนี่ยไม่ทุกคน คือเขาไม่กล้าตัดใจคะเพราะตัดไปเนี่ยข่าวเขาขาด...

ผู้วิจัย : เคยมีกรณีที่เราคิดไม่ตรงกันไหมคะว่าตรงนี้ควรตัด ตรงนี้ควรจะยังคงอยู่

นิตยา : มีค่ะ มีเยอะ

ผู้วิจัย : แล้วถ้าเป็นบุพบทล่ะคะ

นิตยา : บุพบทมักจะไม่ค่อยมีปัญหาอะไรคะ แต่ถ้าข่าวเขาขาดเนี่ยเขาจะบอกวามาเปลี่ยนเขาทำไม่อย่างคำย่อไปเปลี่ยนไปเต็มให้เขาเนี่ยเขาก็ว่าข่าวเขาขาดข่าวเขาเกินอะไรอย่างนี้ แล้วก็ทำอะไรไม่ได้ใจ คือปรัฟเนี่ยเป็นหน้าที่ที่ประเภทที่ค่อนข้างจำกัด เขาให้ดูถูกผิดอย่างเดียว

จากคำสัมภาษณ์ผู้เขียนข้างต้น พบได้ว่า ผู้เขียนกล่าวถึงบุพพ แต่กลับอธิบายการใช้หรือการตัดคำชนิดอื่นที่ฟุ่มเฟือย ไม่ใช่บุพพ หรือในคำให้สัมภาษณ์ของผู้พิสูจน์อักษร เริ่มต้นจากการเห็นด้วยว่าการใช้บุพพมีปัญหา ลงท้ายกลับบอกว่าไม่มีปัญหา อีกทั้งยังเข้าใจสับสนระหว่างการตัดคำฟุ่มเฟือยกับการตัดเนื้อข่าว เราจึงอาจกำลังพูดคนละภาษา หรือที่สำนวนสมัยใหม่เรียกว่า “คนละเรื่องเดียวกัน” ความเคยชินทั้งการใช้ การตัด รวมไปถึงการเรียกชื่อ อาจแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงอย่างชัดเจนที่สุดว่า ข้อจำกัดอีกอย่างหนึ่งของหนังสือพิมพ์ก็คือ การขาดแคลนผู้ที่มีความรู้ทางภาษาในกระบวนการผลิตซึ่งอาจช่วยด้านอิทธิพลของความเคยชินไม่ให้มีมากเกินไป “ข้าวโม่บิณ” ที่กล่าวถึง แม้จะทำให้บางคนแก้ปัญหาก็ได้ แต่ก็ไม่สามารถอธิบาย แก้ไข หรือป้องกันปัญหานี้รวมทั้งปัญหาอื่นๆ ได้อย่างชัดเจนและยั่งยืน ตัวแทนราชบัณฑิตยสถานก็ให้ความเห็นไว้ว่าผู้พิสูจน์อักษรไม่จำเป็นต้องจบสาขาภาษาไทย แต่ต้องรู้ภาษาไทยไปพร้อมๆ กับเข้าใจธรรมชาติของภาษา (ภาคผนวก)

จะเห็นได้ว่าสาเหตุของปัญหามีหลายประการและเกี่ยวโยงหนุนเนื่องกันอยู่อย่างซับซ้อน เมื่อสำรวจการรับรู้และแก้ไขปัญหา พบว่าทั้งสองฝ่ายเห็นว่าหนังสือพิมพ์ใช้บุพพโดยไม่จำเป็นจริง แต่ยังไม่คิดว่าการใช้บุพพโดยไม่จำเป็นเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม แม้ว่าปัจจัยในกระบวนการผลิตที่ทำให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาจะมีมาก แต่พบว่าฝ่ายราชบัณฑิตยสถานเข้าใจเงื่อนไขการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์เป็นอย่างดี ในขณะที่ฝ่ายหนังสือพิมพ์ก็มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง (ภาคผนวก)

ยูวดี : เราเองอยากให้หนังสือพิมพ์ออกมาดี ไม่ผิดพลาด ไม่ใช่ภาษาที่ไม่ถูกต้อง เพราะมันก็เก็บเป็นประวัติศาสตร์ การทำงานก็คือ ถ้ารู้ฟอบอกว่าถูกตามหลัก แล้วเรารู้ว่าถูกตามความหมาย ก็ไปด้วยกันได้

นิตยา : ควรจะรับผิดชอบอย่างยิ่ง เพราะหนังสือพิมพ์เป็นอีกภาคหนึ่งของการให้ความรู้ความเข้าใจกับคนอ่านทุกๆ ไป โดยเฉพาะผู้มีการศึกษาทุกระดับ

สุจิตร : จำเป็นมากๆ ค่ะ เพราะเรามีคนอ่านเยอะเป็นแสน มันเหมือนกับเป็นการสร้างมาตรฐานอย่างหนึ่ง เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับผู้อ่าน คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ

นิตยา : คือเราเป็นสื่อที่ถ่ายทอดความคิดเห็นออกไป ภาษาก็ต้องถูกด้วย บางทีไม่ใช่แค่ครูก็อ่านคนเดียว นิสิตนักศึกษาที่อ่าน แล้วก็ต้องเอาไปใช้ด้วย

2. การรับรู้ปัญหาของผู้เกี่ยวข้อง

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า จุดประสงค์สำคัญข้อหนึ่งของการรณรงค์ให้ปี 2550 เป็นปีภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ คือการเพิ่มพูนประสิทธิภาพการใช้ภาษาในการสื่อสารทั้งในวงวิชาการและวงวิชาชีพ วงวิชาการเห็นความสำคัญของปัญหานี้ว่าการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นบางกรณีอาจทำให้การสื่อสารมีปัญหาอย่างต่อเนื่อง เช่น สุมาลี วีระวงศ์ (2549:123) กล่าวว่า “ผู้เขียนบทความติดสำนวนฝรั่งเข้ามาใช้ โดยลืมไปว่าตรรกะและโครงสร้างประโยคของไทยนั้นต่างกับฝรั่ง จะถอดหรือแปลเรียงคำต่อคำไม่ได้ ในภาษาไทยการโยกกรรมตรงเข้ากับอาการนามที่ทำจากสกรรมกริยาทำได้ทันที ไม่ต้องมีคำใดมาเชื่อม...การแปลแบบ “ตัวต่อตัว” คือคงโครงสร้างของประโยคแบบฝรั่งไว้ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้สำนวนแปลภาษาไทยกำกวมจนผู้รับสารเข้าใจผิดหรือไม่เข้าใจมากต่อมาก ต้องกลับไปอ่านฉบับเดิมจึงพอรู้ความ ที่ร้ายยิ่งกว่าคือ การใช้โครงสร้างฝรั่งในข้อเขียนภาษาไทย เชื่อมโยงความในภาษาไทยด้วยคำเชื่อม “แบบ” ฝรั่ง เพราะทำให้คนไทยด้วยกันไม่รู้เรื่อง ตีความไม่ออก หากต้นฉบับจากไหนมาเทียบทานก็ไม่ได้เสียอีก แกรมเวลาจะ “ถอดรหัส” อย่างนี้ก็มีมากเสียเมื่อไร คนส่วนใหญ่พอพบสารที่ตีความไม่ออกก็ทิ้งเสียบ้างข้ามๆ เสียบ้าง เก็บความเอาตามแต่จะ ได้ ผิดบ้าง พลาดบ้าง เขียนบ้าง ไปตามยถากรรม บางคนผลอดูถูกตัวเองว่า โง่ อ่านแล้วไม่เข้าใจ แต่พอถึงคราวต้องเขียนเข้าบ้าง ก็เอาสำนวนที่ไม่เข้าใจนั้นแหละมาใช้ เพราะ “เก๋ดี” ไม่รู้เรื่องก็ช่างมันปะไร” จุดมุ่งหมายของการสื่อสารเลยเป็นหมันไปในที่สุดด้วยเหตุที่คำซึ่งควรสื่อกลับกลายเป็นตัวกีดขวางสารไปเสีย”

จากการสัมภาษณ์วงวิชาชีพ พบว่าหนังสือพิมพ์ก็รับรู้ว่ามีปัญหานี้อยู่ และแก้ปัญหาโดยมีฝ่ายพิสูจน์อักษร รีไรเตอร์ และบรรณาธิการเป็นผู้แก้ไขหรือตัดทิ้ง แต่ก็ไม่ได้มองว่าเป็นปัญหาที่สำคัญหรือต้องรีบแก้ไขแต่อย่างใด ข้อค้นพบที่น่าแปลกใจคือความคาดหวังหรือความเข้าใจของคนทั่วไปก็คือ ฝ่ายราชบัณฑิตยสถานก็คิดเช่นนั้น ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

ผู้วิจัย : หมายความว่าราชบัณฑิตยฯ ไม่ได้คาดหวังให้หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาให้ถูกต้อง

รศ. ดร. นิตยา : ต้องถามก่อนว่าแบบที่ถูกต้องคืออะไร ไม่มีใครตอบได้ว่าแบบไหนถูก เราตอบได้อย่างเดียวว่ามันเหมาะสมสำหรับตอนนั้นหรือเปล่า ลองดูตัวอย่างประกาศสมัยรัชกาลที่ 4 ที่คนถือกันเคร่งครัด ท่านบอกว่า ให้ตัวอย่างเต็มไปหมด กับแก้แต่ต่อ พุดมาเลยใครใช้ไม่เหมือนบอกว่าผิด อันนี้ขึ้นอยู่กับครูที่บางคนอาจเคร่งครัดตามกฎหมายที่ในหลวงรัชกาลที่ 4 เขียน เหมือนเป็นราชโองการตามสังคมจะบอกว่าท่านบอกอย่างนี้ให้ใช้ตามท่าน แต่อย่าลืมนะว่าท่านพูดสมัยท่าน นั่นคือสมัยรัชกาลที่ 4 สักร้อยปีแล้วใหม่ มันก็เลยเห็นต่างกันสองข้าง ภาษามันเปลี่ยนไปเยอะมากเลย เป็น

เรื่องธรรมดา กลุ่มหนึ่งจะบอกว่าใช้แบบนี้แบบนี้ อีกกลุ่มหนึ่งก็บอกว่ามันเปลี่ยนแล้ว ดังนั้นจะผิด จะถูกต้องอยู่ที่ว่าคุณถามใคร

ผู้วิจัย : ถ้าอย่างนั้น ถ้ามีคนเขียนออกมาว่าปัญหาในหนังสือพิมพ์ข้อหนึ่งที่เป็นปัญหาวิกฤตคือเรื่อง บุพพทก็แล้วแต่มุมมองสิคะ

รศ. ดร. นิตยา : แล้วแต่มุมมอง ถ้าถามอาจารย์นิตยาจะบอกว่าเฉยๆ ((หัวเราะ)) เออมันเป็นอย่าง นั้น ถ้าคุณจะเก็บข้อมูล เดียวนี้การเรียนภาษาอยู่ที่การเก็บข้อมูลแล้วเอามาดู ไม่ใช่มาถึงก็บอกแต่ว่า คุณผิดๆ ถ้าเขาใช้อย่างนี้กันทั้งเมืองล่ะ เราต้องวิเคราะห์แล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น ไม่ใช่อยู่ๆ ไปตัดสิน เราเป็นเจ้าของภาษาถิ่นเมื่อไร ต้องมาวิเคราะห์หัวว่าเกิดอะไรขึ้น เขาใช้อย่างนี้เพราะอะไร มีเหตุผลมั้ย เพราะการใช้ภาษาทุกคนมีเหตุผล แต่มันพูดไม่ออก มันอยู่ในใจ คือเราต้องคุยกัน...ครูไม่เห็นจะ วิกฤตตรงไหน ชอบใช้คำว่าวิกฤต มี 2 คำที่ครูกคิดว่าแยแล้ว คือวิกฤตกับอัจฉริยะ มันไม่เห็นเป็นเลย คุณไปเอาคำดีๆ มาทำให้เสีย เป็นลักษณะธรรมชาติของภาษา บางทีคนเขาตกใจนะ เขาเชิญไป สัมภาษณ์ ผู้แทนราชบัณฑิตยฯ มา แหมต้องเรียบร้อย เกร็งกันใหญ่ เขาถามว่าอาจารย์คิดว่าเด็กๆ มี ปัญหาเรื่องภาษามั้ย ครูบอก ไม่เห็นมีเลย เขาว่า อ้าว ไม่มีแน่หรืออาจารย์ ครูบอก ไม่มี เขาก็ใช้ของ เขาไป แต่ตอนเขียนอย่ามาเขียนก็แล้วกัน หมายถึงเขาก็ถูกในแง่ของเขา ในกลุ่มของเขา แต่ว่าคุณ อย่าใช้ผิดที่ เราไปเขียนอะไรดีๆ ให้เด็ก เราก็คิดที่เหมือนกัน ลูกค้าไม่ซื้อ

ความเห็นของตัวแทนราชบัณฑิตยสถานที่คุณเหมือนจะขัดแย้งกับนักวิชาการข้างต้นมาจาก แนวคิดของไวยากรณ์พรรณนาดังที่กล่าวไปแล้วในบทที่ 2 หมายความว่า นอกจาก ราชบัณฑิตยสถานจะมีผู้เชี่ยวชาญทางภาษาตามแนวไวยากรณ์สั่งสอนแล้ว ยังมีนักไวยากรณ์ พรรณนาที่พร้อมจะรับรู้และเข้าใจเงื่อนไขการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์อยู่ด้วย จากการวิเคราะห์ ผู้วิจัยก็พบว่ามีความเข้าใจหลายประการที่เป็นสาเหตุที่ทำให้หนังสือพิมพ์ “จำเป็น” ต้องใช้บุพพท อย่างฟุ่มเฟือย หากยอมรับฟังก็อาจเข้าใจว่าการใช้บุพพทที่เปลี่ยนแปลงไปอาจเกิดขึ้นโดยจำเป็น ตามยุคสมัยและผู้ใช้งานตรงกับที่ตัวแทนราชบัณฑิตยสถานกล่าวไว้

ข้อค้นพบที่สองซึ่งนับว่าน่าประหลาดใจและน่ายินดี คือฝ่ายหนังสือพิมพ์เป็นฝ่ายที่ ต้องการแนวทางแก้ไข โดยอยากมีแบบอย่างเพื่อเป็นทางเลือกหรือเพิ่มความมั่นใจ โดยเสนอให้ ทางราชบัณฑิตยสถานใช้วิธี “แนะนำ” หรือ “เสนอทางเลือก”

เสด็จ : คนที่ทำงานตรงนี้มีมันมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ถ้าเราบอกว่า ไม่ได้นะ มันผิด เขาก็จะสวนกลับมาทันที ทำไม! ทำไมจะใช้ไม่ได้ แต่ถ้าเราแนะนำ ในลักษณะของการแนะนำ ให้ชิมชั๊วะเออ.. จริงนะ อย่างนี้คีนะ ตีกว่า ไหมยาวไปจริงๆ ...คงต้องเป็นเรื่องของราชบัณฑิตยฯ ต้องลงมาแล้วละ เราก็เห็นเป็นเรื่องเล็กๆ นะ ก็บอกๆ กัน ยังไงก็ได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องใหญ่วิกฤตแล้วก็เอา บอกมา จะได้ว่ากัน

ผู้วิจัย : แล้วถ้าราชบัณฑิตยฯ พูดถึงคำที่เรารู้สึกชินๆ แล้ว เช่น ในเรื่องของ ในส่วนของ ชอบในคนตรี แล้วราชบัณฑิตยฯ ออกมาบอกว่า ควรใช้ เรื่อง ใช้ ของ หรือ ชอบคนตรี ไปเลย คิดว่าเราจะทำตามไหมคะ หรือจะใช้ตามที่เรเคยชิน

สุจิตร์ : ทำตามคะ ถ้าเป็นคำแนะนำที่ดีกว่า อ่านแล้วกระชับกว่า เข้าใจเหมือนกัน เป็นเรื่องที่เราทำตามได้ไม่ยาก มีทางเลือก แล้วพิสูจน์อักษรเข้าก็จะช่วยดูเพิ่มเติมให้เราได้ด้วย จะได้กลิ่นกรองให้บางที่เขาไม่กล้าคัดของเราเยอะ เพราะกลัวมีปัญหาว่ามาแทรกแซงเนื้อหาข่าว เขาก็เลยจะเน้นเรื่องของการสะกดคำเป็นหลัก แต่ถ้ามีอะไรที่อยู่ในพจนานุกรมแล้วเขาก็จะยึดตรงนั้นได้ แล้วก็มาบอกนักข่าวได้ว่า ตรงนี้พี่ขอตัดออกนะ เพราะเขาบอกว่ามัน ไม่ถูกต้อง ฟุ่มเฟือยไป เขาก็จะได้มีอะไรมาตีเฟ้นท์กับนักข่าวกับหัวหน้าข่าวได้ มันก็จะได้วินวินนะคะ เราเองก็จะได้มั่นใจว่า อ้อ อย่างนี้ก็ได้ ผู้อ่านก็จะรู้สึกว่เออ มันกระชับขึ้น แล้วก็ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับการใช้ที่ถูกต้อง เพราะว่าจริงๆ เวลาที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน คนไม่น่านึกถึงไวยากรณ์ ทุกอย่างเกิดขึ้นจากความคุ้นเคยที่เราเคยอ่านมามากกว่า ยิ่งเขาอ่านๆ ก็จะชิมชั๊วะ โดยไม่รู้ตัว ก็คิดว่าเป็นเรื่องจำเป็นคะ

อย่างไรก็ตาม ฝ่ายราชบัณฑิตยสถานกลับให้ความเห็นว่าไม่จำเป็นต้องแก้ไข เพราะเข้าใจว่าหนังสือพิมพ์มีเงื่อนไขมากและเป็นธรรมชาติของภาษาอยู่แล้วที่ต้องเปลี่ยนแปลงไปตามผู้ใช้

ผู้วิจัย : ฟังอาจารย์แล้วรู้สึกว่ขามองราชบัณฑิตยฯ ไม่เหมือนกับที่อาจารย์พูดมา

รศ. ดร. นิตยา : เข้าใจ ขามองว่ราชบัณฑิตยฯ ไปบังคับ ทุกคนก็คิดอย่างนั้น ครูมาอยู่ที่นี้ ครูว่าไม่เห็นเลย แต่ครูว่ในราชบัณฑิตยฯ อาจจะมีบางคน คนในนี้บางคนเกิดความเข้าใจผิด เวลาพูดกลับไปบอกว่า นี่ไง ฉันสั่งไปแล้ว คงต้องมีคนผลอบ้าง เราเป็นราชบัณฑิตยฯ เราต้องสั่ง มีที่ไหนรัชกาลที่ ๘ ยังสั่งไม่ได้เลย ทรงมีพระราชอำนาจขนาดนั้น อย่าไปนึกว่ภาษาบังคับได้ แต่แนะนำได้

ผู้วิจัย : “ในส่วนของ” ที่มีบางคนระบุแล้วว่ มาจากภาษาอังกฤษ ก็ถือว่าใช้กันแล้ว

รศ. ดร. นิตยา : ไซ้ ที่เห็นชัดๆ คือเอามาจากภาษาอังกฤษ ย้ายอมรับก็ไซ้ แต่ถ้าให้ตรวจครูก็ยังให้แก่นะ เช่น ทำงานบนคอมพิวเตอร์ on computer ครอบอกตกลงคอมเธอไม่ฟังเธอ ทำงานบนโต๊ะได้ แต่ทำบนคอมไม่ได้ ตามไปถามมาได้ความว่ามาจากภาษาอังกฤษ พอเห็น on ปับเธอก็ไซ้ “บน” เห็น in เธอก็ไซ้ “ใน” ไปเลย แปลกมาก คนไทยไม่ไซ้แก่งภาษาอังกฤษที่ไหน

ผู้วิจัย : กลายเป็นรูปที่คนนิยม

รศ. ดร. นิตยา : ไม่ไซ้ ไม่ไซ้นิยม เพราะมันเร็วและลือบ่อยๆ ทำไมละ ก็คนแปลข่าว เขาริบ งานเขาเร่งรีบ ทีสอง จะไปถามใคร ก็ไซ้ไปเลย ยังไม่ทันเสร็จ จบเลย พอล้อมแกล้ม ออกมาแล้วคนฟังทุกวันๆ ภาษาคือการเลียนแบบ สุดท้ายก็ไซ้กัน เข้าเมือง ออกเมือง ไร บางทีพูดเล่น เข้าบ้าน ออกบ้าน

ผู้วิจัย : ก็เลียนแบบนี่

รศ. ดร. นิตยา : มันเป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม บังเอิญกลุ่มใหญ่ อย่างภาษาที่เขาแซ่ทกัน ถ้าคุณเข้าไปในห้องนั้น คุณไม่พูดอย่างนั้นคุณก็ผิด คุณคุยกับเพื่อนก็ต้องใช้ภาษาพูด พอหันมาเห็นอาจารย์ คุณก็เปลี่ยนภาษาทันที ผู้ใช้ภาษาได้ถูกต้องคือใช้ภาษาได้ถูกต้องกับกาลเทศะ ไม่ใช่ว่าพูดหยาบไม่เป็น แต่เวลาหยาบคุณพูดกับเพื่อน เพื่อนบางคนถ้าคุณไม่พูดหยาบแปลว่าคุณไม่สนิทด้วย

ผู้วิจัย : ถ้าอย่างนั้น ถ้าหนังสือพิมพ์ต้องการคำตอบจากราชบัณฑิตยฯ ว่า ที่ไซ้ตอนนี้ทั่วกันนะยอมรับมั๊ย

รศ. ดร. นิตยา : ราชบัณฑิตยฯ จะไม่ตอบว่ายอมรับหรือไม่ยอมรับ เพราะราชบัณฑิตยฯ มีหน้าที่เพียงเก็บข้อมูล นี่คือนหน้าที่จริงๆ จริงๆ แล้วที่บอกว่าราชบัณฑิตยฯ จะดูแลหลักการใช้ภาษาไทยด้วย เท่าที่ครูเห็นก็คือ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น การใช้ไม้ยมก การใช้ไปยาลน้อย การใช้ไปยาลน้อยเขาให้ผิด ไม้ยมกเขาให้เว้นหน้าเว้นหลัง พอออกมาจะไปขัดแย้งกับเทคโนโลยี ดูคอมพิวเตอร์ตอนนี้สิ มันบอกตัดคำได้ แต่จริงๆ มันตัดไม่เป็น เพราะเขาไม่ได้ทำมาเพื่อภาษาไทยอย่าลืมนะภาษาไทยเราจีบจีบมาก เราแค่เพียงแต่อาศัยสิ่งที่เขาใช้กับภาษาอังกฤษ แล้วคัดแปลงให้มาใช้กับภาษาไทยได้บ้าง ได้แค่นี้ก็บุญนักหนา...คุณต้องถามว่ามาตรฐานภาษาไทยใครสร้าง คนไทยสร้าง ราชบัณฑิตยฯ สร้างหรือบริษัทไหนสร้าง

ข้อค้นพบอีกข้อหนึ่งซึ่งนับว่าน่าประหลาดใจอีกครั้ง คือ ฝ่ายหนังสือพิมพ์ต้องการให้พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน โดยอยากให้มีตัวอย่างประโยคมากขึ้นเพื่อเป็นทางเลือก อ้างอิง ยืนยัน หรือตัดสินใจได้ ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการผลิตตลอดจนบทบาทของผู้พิสูจน์

อักษร นอกจากนี้ ยังให้ความเห็นว่าหากเป็นพจนานุกรมที่เข้าถึงได้ทางอินเทอร์เน็ตจะยิ่งตอบสนองความต้องการและเงื่อนไขการทำงานของผู้ผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ได้ดีขึ้นอีกมาก

คำให้สัมภาษณ์ของผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : แล้วจะดีขึ้นได้อย่างไรคะ

นิตยา : คือถ้าราชบัณฑิตยฯ ทำมามันยังป็นข้ออ้างอิงนะคะ คือถ้าพี่หาคำอะไรไม่ได้ ถ้าเขาเขียนมา สะเปะสะปะเนี่ย พี่ก็บอกว่าพี่เอาตามราชบัณฑิตยฯ นะ เรายังไม่รู้จะอ้างอะไรแล้วให้เขาเชื่อ เขาก็ไม่ค่อยเชื่อถือปรัฟกันเท่าไร เพราะฉะนั้นเราจะเสนอแนะอะไรไปเขาก็ไม่ค่อยฟัง

ผู้วิจัย : แล้วถ้าเขาให้ตัวอย่างจะดีไหมคะ มีตัวอย่างประโยคให้

นิตยา : ก็ดีค่ะ คือ อย่าง การ ความ เนี่ย เขาก็ยังใช้ผิด บางประโยคที่ควรใช้ ความ เขาก็ใช้ การ อย่าง ว่า อันนี้มันอยู่ที่เขาเองต้องรู้จักกันกว่า คือควรมีความหมายแล้วก็ตัวอย่างประโยค จะได้ว่า ประโยคอย่างนี้ต้องใช้อะไร อย่างบางทีบุพบทเขาให้ไว้หลายความหมายมาก คนใช้ก็อาจจะสับสน ถ้ามีตัวอย่างก็จะเห็นชัดเจนขึ้น

ผู้วิจัย : ปรัฟใช้พจนานุกรมใหม่คะ

นิตยา : ก็ใช้ค่ะ แต่โดยมากจะใช้ในเน็ตมากกว่า เข้าไปในเว็บไซต์ของราชบัณฑิตยฯ

ผู้วิจัย : ถ้าเราให้ความเห็นราชบัณฑิตยฯ ได้ อยากให้เพิ่มอะไรเข้าไปในพจนานุกรมบ้างไหมคะ

นิตยา : ตอนนี้ราชบัณฑิตยฯ ค่อนข้าง ยังไงชอบกล อย่างไอ้เล่มใหญ่เล่มเล็กที่ออกมาใหม่มันก็มีที่ไม่ตรงกัน เลยไม่รู้ว่าจะอะไรคือมาตรฐานกันแน่ อยากถามเขาตรงนี้มากกว่า หรืออย่างศัพท์สแลง ศัพท์ปัจจุบันที่ออกมาก็ใช้ไม่ตรงกับที่ใช้กัน

คำให้สัมภาษณ์ของบรรณาธิการ ผู้เขียน และผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : ถ้าในพจนานุกรมมีหลักการที่ว่าอยู่ด้วย นอกเหนือจากความหมาย จะมีใครได้ใช้ประโยชน์ไหมคะ

เสด็จ : เอามาไว้เอามาไว้

ปัทมนันท์ : ใช่ ตี มีไว้ก่อนก็ยังมี ถ้าหนักสงสัยขึ้นมาก็จะได้เปิดค้นได้ ก็มีประโยชน์เยอะเหมือนกันนะ

ผู้วิจัย : บรรณาธิการ ผู้เขียน หรือปรัฟ บทบาทไหนจะได้ใช้ประโยชน์คะ

ปัทมพันธ์ : ปรีฟได้ใช้ เวลาปรีฟไปเปิดให้ดูเนี่ย อย่างเนี่ย เอาไว้ยัน

เสด็จ : บอกตรงๆ ว่าเวลาเขียนคอลัมน์เนี่ย ในหน้าจ่อ หน้าหนึ่งก็จะเปิดหน้าพจนานุกรมที่ลิงค์ เอาไว้ ต้องไปดูความหมายว่าคำๆ นี้ถูกความหมายมัย อย่าง สำราก เนี่ย วันนั้นใช้พาดหัว อาจจะดูแรง แต่เช็คความหมายแล้วก็ใช้ได้

ผู้วิจัย : จริงๆ เราก็ต้องการเขาอยู่ แต่ไม่ค่อยได้สื่อถึงกัน

เสด็จ : เรียกว่าช่วยกันดีกว่า ถ้าราชบัณฑิตฯ อยากให้หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาได้ถูกต้อง เพื่อคงเพื่อรักษาภาษาไทยไว้ ก็ช่วยกันดีกว่า ด้วยวิธีไหนล่ะ คุณก็ยื่นมือเข้ามา มาช่วยอบรม ส่งจดหมายข่าว บอกเราแนะนำเรา ก็ให้เข้ามา เราไม่ได้กีดกันว่าเรื่องของผม ก็ไม่ใช่ แล้วออกมาเล่มหนึ่งก็ฝุ่น
เขรอะ หนานขนาดนี้ใครจะไปเปิดอ่าน แต่ถ้ามีในอินเทอร์เน็ต ก็ช่วยเราได้เลย เทคโนโลยีสมัยนี้ทำให้เราเช็กได้เลย

ผู้วิจัย : ดังนั้นสื่อที่ต้องการที่สุดตอนนี้คือสื่ออินเทอร์เน็ตใช่ไหมคะ

เสด็จ : ใช่ว่าจะง่ายที่สุด คือสามารถสืบค้นได้ง่ายจริงๆ แล้วเราก็มองว่าราชบัณฑิตฯ ก็เปิดมากขึ้น รับคำใหม่ๆ ได้เหมือนกัน

ผู้วิจัย : จริงๆ ก็มีข้อมูลเผยแพร่อยู่หลายอย่าง แต่ราชบัณฑิตฯ อาจยังไม่รู้ว่าคนใช้ประโยชน์ได้มาก

ปัทมพันธ์ : แต่มันไม่ได้ออกไปอย่างแท้จริง คนไม่ได้รับทราบกันทั่ว

แต่ฝ่ายที่คิดไม่คิดว่าพจนานุกรมต้องเปลี่ยน คือ ฝ่ายราชบัณฑิตยสถาน

รศ. ดร. นิตยา : นี่ไงคะ ครุถึงพูดว่าใครเป็นคนบอกละว่าผิดจริงๆ แล้วที่คนชอบพูดว่าไอนั้นผิดไอนี้ผิดราชบัณฑิตฯ ไม่ได้เป็นคนบอกนะ ดูให้ดิ้นนะ ราชบัณฑิตฯ บอกแต่ข้อเท็จจริง คนที่ใช้เขาไปกำหนดเอง เช่น ที่บอกว่าอ่านได้ 2 อย่าง ราชบัณฑิตฯ เก็บข้อมูลว่าเจอแล้วว่าอ่านได้ 2 อย่าง แล้วคุณเอาไปบังคับเอง แล้วมาหาว่าราชบัณฑิตฯ บังคับ อันนี้เรียกว่ากล่าวหา ปัดความรับผิดชอบ ทำไม เขาเพียงแต่บอกว่ามี 2 อย่าง ไม่ได้ห้ามอ่าน

ผู้วิจัย : แต่ก็แปลกนะคะ ถ้ามีคนบอกว่าใช้ผิด ทุกคนก็จะมองมาที่ราชบัณฑิตฯ อย่างเดียว

รศ. ดร. นิตยา : ก็อาจจะเป็นเพราะว่ามีบางคนทำอย่างนั้นจริงๆ แล้วอ้างว่าราชบัณฑิตฯ ว่าแบบนี้คุณเปิดดู (ชี้ที่พจนานุกรม) เอาแล้วกัน เขาแค่บอกว่าเราก็เก็บข้อมูลมา เพราะการทำพจนานุกรม

ไม่ใช่เก็บทีเดียว เราเก็บมาเป็นร้อยปี ตั้งแต่ฝรั่งทำ ฝรั่งเก็บ ทำไมฝรั่งทำ เพราะเขาจะเรียนภาษาไทย เขาก็ต้องจด มีคำอะไรบ้าง เริ่มต้นจึงมาจากฝรั่ง มาเรื่อยๆ เราก็เก็บใส่ มันจึงมีหลายคำตั้งแต่โบราณ บางคำแน่ใจว่าโบราณก็วงเล็บไว้ว่า (โบ.) โบราณก็เยอะ ปากก็เยอะ ใ้ที่ยังไม่ทันวงเล็บก็เยอะ คู่กันในที่ประชุม อย่างผิวเมีย เรามีสามภรรยา มาคุยกันว่าผิวเมียมันปากมัย ก็ไม่ใช่ละ เป็นคำธรรมดา แต่เวลาเราเขียนบทความวิชาการเราก็ไม่ใช่ผิวเมีย ทีนี้ใครจะตัดสินละ ก็คงต้องดูตัวอย่างการใช้เยอะๆ แล้วก็จะระบุลงไปได้

ผู้วิจัย : จากการสัมภาษณ์ รู้สึกว่าเขาอยากได้ ต้องการข้อกำหนดแบบนี้

รศ. ดร. นิตยา : ที่จริงลองถามแล้วเขาอยากได้ เขาจะชอบมากเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาคิดเอง ยิ่งถ้าเราสามารถบอกว่าเขาต้องทำแบบนี้ดี อย่างนั้นสิ...

ผู้วิจัย : ถ้าเราตัดสินให้เขาว่าบุพบทน่าจะต้องใช้แบบนี้สิ ใ้ลงไปในงานอนุกรม...เป็นไปได้ใช่ไหมคะ

รศ. ดร. นิตยา : ((หัวเราะ)) ยาก บางเรื่องไม่สามารถไปกำหนดได้ อย่างน้อยถ้าบอกว่ากับแก่แต่ต่อ ต้องใช้แบบนี้ แต่มันไม่ตรงกันตอนนี้ แปะให้แก้อย่างเนี้ย ทำไงละ มันเปลี่ยนไปแล้ว อย่างสมัยสุโขทัยเราไม่ได้มีบันทึกเสียงไว้ มีแต่ตัวหนังสือ เมื่อก่อนศิลาจารึกบอกว่า “โสง” แต่เดี๋ยวนี “สอง” “โสง” เปลี่ยนเมื่อไร สมัยสมเด็จพระนารายณ์ จากสุโขทัยถึงสมัยพระนารายณ์ก็ปี “โสง” กลายเป็น “สอง” ถึงปัจจุบันสามร้อยกว่าปี ก็ยัง “สอง” อยู่ การเปลี่ยนแปลงมันเกิดขึ้น ช้าเร็ว สุโขทัยบอก “โสง” ถูก สมัยพระนารายณ์บอกสอง ปัจจุบันบอก “สอง” อยู่ พอใช้กันทั่ว ผู้ใช้จะยอมรับ เป็นตัวบอก

ผู้วิจัย : ทำไมในงานอนุกรมภาษาอังกฤษระบุวิธีใช้ค่อนข้างมากกว่าของเราที่เน้นที่ความหมายอย่างเดียว

รศ. ดร. นิตยา : อันนี้เราก็พูดกันตอนทำงานอนุกรม ครูเป็นกรรมการทำงานอนุกรมนักเรียน งานอนุกรมนักเรียนน่าจะให้ตัวอย่างไว้ มีบอกไว้เลยว่าคำนี้ใช้อย่างไร ที่ประชุมบอกว่าไม่จำเป็น รู้แล้ว ครูรู้สึกว่างานอนุกรมถ้าจะดีต้องมีตัวอย่างทุกตัว แต่พอเราทำเข้าจริงๆ สังเกตว่าตอนทำงานอนุกรม คำไหนที่กรรมการรู้ตัวอย่างเยอะ บางคำนี้ก็ตัวอย่างออกก็มีมากมาย บางคำนี้ก็ไม่ออกไม่รู้จะให้ตัวอย่างยังไงก็หายไปเฉยๆ อาจเป็นเพราะเป็นข้อจำกัดของพวกเราก็ได้

ผู้วิจัย : ทำไมของฝรั่งทำแบบนี้ได้

รศ. ดร. นิตยา : อย่าลืมนะว่าหน่วยงานทำพจนานุกรมของเขาเป็นหน่วยงานทำพจนานุกรมจริงๆ ไม่ได้ทำอย่างอื่นเลย เล่นเรื่องพจนานุกรมอย่างเดียว มีเจ้าหน้าที่ประจำ มีการฝึกงาน รูปแบบการเก็บข้อมูลเป็นหลักเป็นเกณฑ์ หากินเรื่องเดียว อีกอย่างหนึ่ง ลูกค้าเยอะ สามารถลงทุนทำได้ทุกอย่าง มีเครื่องมือ มี corpus ข้อมูลมหาศาลมากกว่าภาษาไทย ของเราลูกค้ามีกี่คน 63 ล้านคนมีผู้ที่จำเป็นต้องใช้พจนานุกรมกี่คน ลูกค้าน้อย งบน้อย (อย่างนี้คนห้ามพูด แต่จำเป็นต้องพูด) วิธีของเราคือประชุม เลือกรู้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขามาประชุม อาทิตย์หนึ่งสองครั้งบ้างครั้งเดียวบ้าง พูดในที่ประชุม 2 ชั่วโมง บางครั้งได้คำเดียว ถามว่าทำงานซ้ำมั้ย ไม่ใช่ค่ะ เพราะบางคำต้องพูดกันให้แน่ บางที 20 คำแก่งจ้ง เรื่องภาษาจะเอาเรื่องปริมาณมาวัดไม่ได้ ภาษาเป็นเรื่องคุณภาพ ตัววัดปริมาณที่ออกมาต้องได้เท่านั้นเท่านั้นทำให้ดีอึดมาก 1 ชั่วโมงไม่มีปัญหาเลยอาจออกมา 20 คำ บางทีเดียวกัน 1 ชั่วโมงได้มา 1 คำ บางทีก็สวนทางกัน ระเบียบกับข้อเท็จจริงสวนทางกัน

ผู้วิจัย : แปลว่าไม่มีความจำเป็นต้องใช้วิธีให้พบตกลงไปในพจนานุกรม

รศ. ดร. นิตยา : ยกตัวอย่างนะ มันต้องว่าไปเป็นคำๆ ลองเปิดดูนะ ((เปิดพจนานุกรม)) ดู “แก่” นะ “แก่” บุกพบ ใช้หน้าหน้ามฝ้ายรับ เช่น ให้เงินแก่เด็ก จบ แก่นี้เอง มีคำจำกัดความให้เสร็จว่าใช้เมื่อเป็นฝ้ายรับ ถามว่าภาษาไทยพูดว่า “ให้เงินเด็ก ได้มัย ได้ คุณเป็นคนไทยไหม ถ้าได้ก็หมายความว่าบุกพบตัวนี้ได้ แปลว่าคุณพูดได้ 2 อย่าง ไม่มีใครคิด แต่ในนี้จะไม่เขียนว่า “ให้เงินกับเด็ก” เพราะถือตามที่เคยเป็นมา “กับ” เป็นคำที่เชื่อมคำหรือความเข้าด้วยกัน มีความหมายว่ารวมกันหรือเกี่ยวข้องกัน เช่น ฟักกับดิน กินกับนอน หายวับไปกับตา เห็นมัย มีทั้งคำจำกัดความให้และตัวอย่าง ไม่ใช่ไม่มี แต่ว่าตัวอย่างนี้ ก็เรียกว่าเท่าที่ตกลงรับกันแล้วในสังคม

ผู้วิจัย : ตอนนี้ หนังสือพิมพ์ใช้ประโยชน์จากราชบัณฑิตฯ ผ่านเวบไซต์มาก มีโอกาสมัยที่เราจะใส่ข้อมูลเหล่านี้ลงไปเพื่อแนะนำเขา

รศ. ดร. นิตยา : จริงๆ มีอยู่เยอะมาก จะมีข้อมูลการใช้ภาษาเยอะ แต่หากใครจะเขียนแนะนำอะไร ก็คงต้องคิดดูก่อนว่าเขียนไปแล้วจะถูกหัวเราะมัย เช่น หากเขียนว่า กับแก่แต่ต่อ ต้องใช้ตามรัชกาลที่ 4 ตลอด ก็คงจะถูกหัวเราะ นี่ขนาดไม่เขียนอะไรเลย เข้าไปอ่านดูในห้องอื่นๆ สิ ในพันธู์ทิพย์เนี่ย เล่นงานราชบัณฑิตฯ น่าดูเลย แต่เขาก็เล่นงานแบบน้อยใจนะ เล่นงานแบบผิดหวัง ทำไมท่านไม่ช่วยบอกเรา อะไรทำนองนี้ไหม แต่พอบอกแล้วทำไมไม่เชื่อล่ะ

ผู้วิจัย : เพราะฉะนั้น การจะให้ราชบัณฑิตฯ ทำสไตล์บุ๊กสำหรับหนังสือพิมพ์ก็ไม่ต้อง

รศ. ดร. นิตยา : ไม่ต้อง มันเรื่องของเขา เขารู้ของเขา ไม่ต้องไปบอกเขา แต่เท่าที่ดู ถ้าจะเป็นธรรมเนียมของเขาก็แล้วไป แต่บางอย่าง ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน เขาก็ไม่เห็นต้องทำเลย มีอยู่แล้ว ก็ใช้ตามได้เลย

ผู้วิจัย : งั้นถ้าหนังสือพิมพ์เป็นภาษาเฉพาะวงการ บางครั้งหยิบตรงไหนไปใช้ บางครั้งภาษาพูด บางครั้งภาษาเขียน ก็สุดแต่แต่เขาจะใช้

รศ. ดร. นิตยา : ก็ตามรูปแบบของเขา ถ้าเปลี่ยนรูปแบบคนก็อ่านลำบาก อย่าลืมนะว่าภาษาพูดมันมาก่อนภาษาเขียน คนเราบางกลุ่มเวลาพูดก็ใช้ภาษาพูด เวลาอ่านก็อยากอ่านแบบที่พูด เขาก็จับตลาดได้ คนละเรื่องกัน เป็นเรื่องการตลาดเข้ามา แต่ของเรามันไม่มีเรื่องการตลาดเข้ามา คุณ เรามีหน้าที่บอก เหมือนคุณทำวิจัยทำวิทยานิพนธ์ ก็ไม่มีเรื่องการตลาดเข้ามาเหมือนกัน คุณต้องทำให้ถูกต้อง ส่วนคำแนะนำ ในนี้ก็พอมิ แต่ถ้าจะใหม่เอี่ยม ตามความนิยม น่าจะเป็นเรื่องของผู้ทำวิจัย ผู้ทำวิทยานิพนธ์ แล้วเก็บข้อมูลมาวิเคราะห์หาคำตอบ ไม่ใช่ใช้ความคิดของเรา บางทีวิเคราะห์ออกมาแล้วอาจไม่ตรงกับใจเราก็ได้ เช่น “แพ้ให้แก่” ที่อาจารย์อมรบอกว่าให้ความรู้สึกรู้สึกว่าไม่ได้แพ้ ไม่ได้เสียศักดิ์ศรี เขาอาจคิดอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ นี่คือการวิเคราะห์ของนักภาษา

จากคำให้สัมภาษณ์ข้างต้น พบว่า หนังสือพิมพ์กับราชบัณฑิตยสถานมีความเห็นเกี่ยวกับพจนานุกรมไม่ตรงกัน กล่าวคือ ในขณะที่หนังสือพิมพ์ใช้พจนานุกรมเป็นคู่มือตัดสินการใช้ภาษา ราชบัณฑิตยสถานกลับเห็นว่าไม่ใช่ เพราะพจนานุกรมมีหน้าที่บันทึกข้อมูลภาษาที่เก็บต่อๆ กันมาเท่านั้น และกระบวนการจัดทำพจนานุกรมก็มีข้อจำกัดอยู่ไม่น้อย อย่างไรก็ตาม หากพจนานุกรมไม่สามารถทำหน้าที่ดังกล่าวได้ ก็เท่ากับว่าขณะนี้หนังสือพิมพ์ประสบปัญหาขาดแคลนแหล่งอ้างอิงและคู่มือตัดสินที่จำเป็นต้องใช้อย่างมาก เพราะการใช้ภาษาตามความเคยชินสถานเดียวจะสร้างปัญหาในกระบวนการผลิตต่อไปไม่รู้จบ หากหนังสือพิมพ์ไม่ลุกขึ้นมาตระหนักและหาหนทางแก้ปัญหาเอง ผู้ที่จะมองเห็นและมีศักยภาพในการแก้ปัญหาที่คงไม่พ้นราชบัณฑิตยสถานทั้งหมดนี้จึงแสดงให้เห็นว่าทั้งสองฝ่ายไม่สามารถเดินคนละทางได้ ในทางตรงกันข้าม ข้อมูลสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าความคิดของทั้งสองฝ่ายไม่ได้สวนทาง โดยเฉพาะราชบัณฑิตยสถานเข้าใจ เห็นใจ และเปิดใจรับภาษาหนังสือพิมพ์ยิ่งกว่าหนังสือพิมพ์เองเสียอีก ทั้งสองฝ่ายจึงไม่ได้อยู่ไกลกันมากอย่างที่คิด หากได้ประสานความเข้าใจและมองเห็นจุดที่จะส่งเสริมสนับสนุนกัน ก็อาจจะสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้

3. แนวทางแก้ไขการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์

จากหัวข้อที่ 1 สาเหตุการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมีทั้งที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ คือเกิดจากการสัมผัสภาษาและความเคยชิน และเกิดจากความตั้งใจของหนังสือพิมพ์เอง คือเกิดจากความตั้งใจของผู้เขียนและกระบวนการผลิตหนังสือพิมพ์ แม้ว่าจะพบกรณีที่เกิดจากความไม่ตั้งใจมากกว่า แต่ความไม่ตั้งใจหลายๆ ครั้งก็เกี่ยวพันกับความตั้งใจด้วย เมื่อรวมกับเงื่อนไขที่แก้ไขได้ยากยิ่ง คือกระบวนการผลิตที่เกี่ยวข้องกับคนหลายกลุ่มหลายฝ่ายรวมทั้งเงื่อนไขปัจจัยต่างๆ ปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นจึงน่าจะแก้ไขได้ยาก รวมทั้งมีแนวโน้มจะเกิดมากขึ้นเรื่อยๆ ดังที่กล่าวไปแล้ว

นอกเหนือจากสาเหตุการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นทั้งสี่ข้อที่กล่าวไปแล้ว การเรียนและเลียนภาษาซึ่งกันและกันในวงสื่อมวลชนก็ยิ่งเร่งให้เกิดความเคยชินจนคำที่เกิดคู่กันกลายเป็นสำนวนอย่างรวดเร็ว กระบวนการเผยแพร่ ขอมรับ เลียนแบบ นี้เกิดซ้ำ ๆ และต่อเนื่องทุกวันตามที่กาญจนา แก้วเทพ (2542) กล่าวไว้ จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดที่จะกล่าวว่า **“ขณะนี้อาจการใช้บุพบทเปลี่ยนแปลงไปจากที่มีระบุไว้ในตำราไวยากรณ์และพจนานุกรมแล้ว”**

อย่างไรก็ตาม เมื่อเห็นสาเหตุอย่างชัดเจนว่ามาจาก “ความเคยชิน” “แนวเทียบ” หรือ “การเลียนสำนวน” เป็นหลัก ก็จะทำให้เห็นว่าวิธีแก้ที่ดีที่สุดเช่นกันน่า ย่อมไม่ใช่การ “เรียน” แต่เป็น “การเลียน” ทำนอง **“หนามยอกต้องเอาหนามบ่ง”** นั่นเอง

ตัวแทนราชบัณฑิตยสถาน (ภาคผนวก) กล่าวว่าพจนานุกรมไม่ใช่คู่มือตัดสินการใช้ภาษาเพียงแต่เป็นแหล่งบันทึกข้อเท็จจริงที่ผ่านการตรวจสอบและยืนยันที่มาจากที่ประชุมนักปราชญ์ราชบัณฑิต ข้อมูลทั้งหลายยังมีได้มาจากผู้ใช้หรือสถานการณ์การใช้ทั้งหมด จึงไม่เหมาะสมแก่การนำไปอ้างอิงสำหรับใช้ในหนังสือพิมพ์ยกเว้นเรื่องตัวสะกด และกล่าวถึงงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ว่าสามารถวิเคราะห์ภาษาทันสมัยด้วยกระบวนการที่คล่องตัวกว่า แต่หากพิจารณาเทียบกับความเห็นของผู้ใช้ภาษาที่ต้องการคู่มือตัดสินจากแหล่งที่น่าเชื่อถือที่สุด งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้ภาษาหรือเชื่อมโยงถ่ายทอดสู่มวลชนในวงกว้างอย่างใดได้ จึงอาจเป็นความชอบธรรมและเหมาะสมอย่างยิ่งที่ราชบัณฑิตยสถานจะกรุณาปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของพจนานุกรม หรือมิฉะนั้นก็เพิ่มแหล่งตัดสินดังกล่าว เช่น จดหมายข่าว โดยเน้นกลุ่มเป้าหมายคือสื่อมวลชนให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น อาจทำเป็นรูปเล่มหรือนำเสนอทางเว็บไซต์ ทั้งนี้ก็เพื่อตอบสนองความต้องการแท้จริงของผู้ใช้ภาษาตามที่สำรวจพบ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการธำรงรักษาภาษาไทย ดังคำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

ผู้วิจัย : หนังสือพิมพ์เคยได้รับจดหมายข่าวจากราชบัณฑิตฯ บ้างไหมคะ

ปัทมพันธ์ : ไม่เคยเลยนะคะ บางครั้งอยากได้ อย่างเช่น เคยไปเปิดเจอในเน็ต พุคเรื่องคำว่า ฯพณฯ ว่า ในหนังสือราชการจะเลิกใช้แล้ว แต่เราไม่รู้ ถ้าไม่ได้บังเอิญไปอ่านเจอเราก็ไม่รู้ เรายังใช้กันอยู่ ไปอ่านเจออีกว่า มีการเชิญไปเรื่องการใช้ราชาศัพท์ ไม่เห็นเชิญมาถึงเราบ้างเลยทั้งที่เขียนว่าเชิญ หนังสือพิมพ์ นักข่าว ผู้สื่อข่าว เพื่อให้ใช้ได้ตรงกัน

ผู้วิจัย : จริงๆ เราก็ต้องการเขาอยู่ แต่ไม่ค่อยได้สื่อถึงกัน

เสด็จ : เรียกว่าช่วยกันดีกว่า ถ้าราชบัณฑิตฯ อยากให้หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาได้ถูกต้อง เพื่อคงเพื่อรักษาภาษาไทยไว้ ก็ช่วยกันดีกว่า ด้วยวิธีไหนละ คุณก็ยื่นมือเข้ามา มาช่วยอบรม ส่งจดหมายข่าว บอกเราแนะนำเรา ก็ให้เข้ามา เราไม่ได้กีดกันว่าเรื่องของผม ก็ไม่ใช่ แล้วออกมาเล่มหนึ่งก็ฝุ่น เ خرอะ หนานขนาดนี้ใครจะไปเปิดอ่าน แต่ถ้ามีในอินเทอร์เน็ต ก็ช่วยเราได้เลย เทคโนโลยีสมัยนี้ทำให้เราเช็คได้เลย

ผู้วิจัย : ดังนั้นสื่อที่ต้องการที่สุดตอนนี้คือสื่ออินเทอร์เน็ตใช่ไหมคะ

เสด็จ : ง่ายที่สุด คือสามารถสืบค้นได้ง่ายจริงๆ แล้วเราก็มองว่าราชบัณฑิตฯ ก็เปิดมากขึ้น รับคำใหม่ๆ ได้เหมือนกัน

ผู้วิจัย : นอกเหนือจากพจนานุกรมแล้ว ต้องการอะไรจากราชบัณฑิตฯ อีกบ้างไหมคะ

สุจิตร์ : จริงๆ พจนานุกรมค่อนข้างช้าในการอัปเดต การที่เขาจะอัปเดตข้อมูลใหม่ๆ ในเว็บไซต์หลายๆ ครั้งที่ได้นีมาตอนนี้พิสูจน์อักษรเขาก็จะค้นหาในวิกิพีเดีย ภูเก็ต คือเขาก็ใช้ออนไลน์แล้ว ถ้าราชบัณฑิตฯ จะปรับปรุงตัวเองให้ทันสมัยขึ้น อัปเดตคำใหม่ๆ หรือว่ามีแอกทิวิตี้ที่บอกไปที่กลุ่มเป้าหมายของเขาว่า เรามีข้อมูลที่อัปเดตในนี้นะ ที่นี้นะ ใช้เวลานี้ คุณต้องไปค้นตรงนี้นะ หรือถ้านักข่าวผัดตรงนี้ นักข่าวก็จะไปค้นว่าเออ ที่ถูกต้องคืออะไร บางที่เราไปใช้ก็เกิดแล้ว ถ้าผัด มันก็ผัดมาตั้งแต่ซอร์สอินแล้ว มันก็ผัดมาเป็นระยะ แต่บางที่เราไม่รู้เลยว่าถึงค้ของราชบัณฑิตฯ มัน เป็นอะไร เว็บไซต์อะไร คือไม่ได้คิดถึงเลยคะ คิดถึงวิกิ คิดถึงภูเก็ตมากกว่า บทบาทของราชบัณฑิตฯ ควรจะต้อง...เชิงรุกมากขึ้น ต้องเป็นเชิงรุกแล้วก็ทันกับเทคโนโลยี เป็นประโยชน์ต่อการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเพราะว่าคนเชื่อมต่อออนไลน์มากขึ้น มาร์เกตติ้งบ้างนะคะ การเป็นนักวิชาการมันไม่จำเป็นต้องโลว์โปรไฟล์หรือไม่ทำอะไรที่เป็นเชิงรุก การที่คุณจะทำหน้าที่ของคุณให้ประสบความสำเร็จคือการที่คุณสามารถถ่ายทอดให้บรรลวุัตถุประสงค์ของคุณมากกว่า ซึ่งวิธีไหนก็ได้ที่ถูกต้องและเข้าถึงได้

ผลจากการทำวิจัย เช่นงานวิจัยนี้ มักเผยแพร่อยู่ในวงแคบเท่านั้น วิธีที่จะเป็นส่วนหนึ่งในการร่วมธำรงรักษาภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ อันเป็นวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของงานวิจัย คือขอใช้ข้อมูลทั้งจากคลังข้อมูลและการสัมภาษณ์สะท้อนให้หนังสือพิมพ์เห็นปัญหาที่อาจดูเล็กน้อยแต่แก้ไขได้ยากยิ่ง อีกทั้งจะทำให้เกิดผลกระทบในวงกว้างและต่อเนื่อง ตลอดจนสนับสนุนให้ราชบัณฑิตยสถานพิจารณาเพิ่มและเผยแพร่ตัวอย่างที่ดีของการใช้บุพบทในลักษณะ “สำนวน” ที่มาจากการใช้งานจริงให้มากขึ้น ไม่ว่าจะในพจนานุกรม เอกสารเผยแพร่ หรือในเว็บไซต์ของราชบัณฑิตยสถาน ทั้งนี้ เพื่อเป็น “สะพานเชื่อม” ดังที่กล่าวไว้แต่แรกนั่นเอง

D
P
U

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลสรุป การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้บุพพท โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อสำรวจและรวบรวมบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นการใช้บุพพทในภาษาไทยปัจจุบัน และแนวโน้มการแปรหรือเปลี่ยนแปลงการใช้บุพพทในอนาคต
- 2) เพื่อแจกแจง จำแนกกลุ่ม และวิเคราะห์สาเหตุของคำบุพพทที่ใช้โดยไม่จำเป็น
- 3) เพื่อสำรวจการรับรู้และแก้ไขปัญหาการใช้บุพพทโดยไม่จำเป็น ของผู้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์ และราชบัณฑิตยสถาน
- 4) เพื่อร่วมรณรงค์ให้สื่อมวลชนใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง เนื่องในปีภาษาไทยเฉลิมพระเกียรติ

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ ทั้งข่าวและบทความต่างๆ จากหนังสือพิมพ์ทั้งประเภทเฟื่องปริมาณและเฟื่องคุณภาพ ประเภทละ 2 ชื่อฉบับ โดยใช้วิธีจับฉลาก จนได้กลุ่มตัวอย่างหนังสือพิมพ์ทั้งหมด 4 ชื่อฉบับ ได้แก่ **ไทยรัฐ** **คมชัดลึก** **มติชน** และ**กรุงเทพธุรกิจ** หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้สร้างคลังข้อมูลข่าวและบทความในหนังสือพิมพ์ซึ่งมีคำจำนวนมากพอที่จะเป็นตัวแทนภาษาจากหนังสือพิมพ์ทั้งสี่ชื่อฉบับข้างต้น กำหนดขอบเขตการศึกษาข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2550 ถึง 31 พฤษภาคม 2550 รวม 5 เดือน ได้ข่าวและบทความหนังสือพิมพ์ในคลังข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้จำนวน 20,434,100 คำ แบ่งเป็นข่าวขนาด 12,086,053 คำ บทความทั่วไปจากคอลัมน์ต่างๆ ซึ่งมีเนื้อหาหลากหลายขนาด 8,348,047 คำ ทั้งข่าวและบทความจำแนกตามหัวข้อเรื่องเป็น 10 กลุ่ม ได้แก่ การเมือง สังคม อาชญากรรม เศรษฐกิจ การเกษตร วิทยาศาสตร์ การศึกษา ต่างประเทศ กีฬา และบันเทิง

จากนั้น จึงคัดเลือกข้อมูลคำบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นด้วยโปรแกรมค้นหาจากคลังข้อมูล ชื่อว่าไทย concordance (Thai Concordance) ของภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นอกจากจะวิเคราะห์การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์จากคลังข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยยังเก็บข้อมูลการรับรู้และแก้ไขปัญหาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์โดยใช้วิธี สัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้ให้สัมภาษณ์ 2 ฝ่ายได้แก่ ฝ่ายราชบัณฑิตยสถาน และฝ่ายหนังสือพิมพ์ไทย แล้วนำคำให้สัมภาษณ์มาวิเคราะห์สาเหตุการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นร่วมกับการวิเคราะห์จากคลังข้อมูล พร้อมกับวิเคราะห์การรับรู้และแก้ไขปัญหา

1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์มาจำแนกประเภทตาม ชนิดของคำที่เป็นเงื่อนไขให้ปรากฏรวมออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ นามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข กริยาหรือกริยวลีเป็นเงื่อนไข และบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข ประเภทที่ 1 การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข นามหรือนามวลีที่นำหรือตามมาจะเป็นเงื่อนไขในการเลือกใช้บุพบท จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบบุพบทที่ใช้อย่างไม่จำเป็นเพราะมีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขทั้งสิ้น 4 คำ ได้แก่ กับ ของ ใน และ สำหรับ

การใช้บุพบท “กับ” เพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไขมี 3 กรณีเกิดจาก ลำดับในประโยคที่แปลกไปจากปกติ ผู้เขียนจึงต้องใช้บุพบทเป็นเครื่องมือทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของนามหรือนามวลีกับกริยาในประโยคชัดเจนขึ้น กรณีที่ 1 อาจใช้บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่านามหรือนามวลีไม่ได้เป็นผู้กระทำกริยา คือ ใช้บ่งอรรถลักษณะ [-ผู้กระทำ] กรณีที่ 2 อาจใช้บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่านามหรือนามวลีเป็นผู้กระทำกริยา คือ ใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้กระทำ] และกรณีที่ 3 อาจใช้บุพบทเป็นดัชนีบ่งว่านามหรือนามวลีเป็นผู้ทรงรับกริยา คือ ใช้บ่งอรรถลักษณะ [+ผู้ทรงรับ]

การใช้บุพบท “ของ” เพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไขแบ่งเป็น 2 กรณี กรณีแรกเกิดจากการระบุความเป็นเจ้าของให้คำนามโดยไม่จำเป็น ผู้เขียนอาจไม่ได้ละบุพบท “ของ” เพราะไม่เข้าใจว่าความสัมพันธ์ของนามสองคำที่ตามกันมานั้นชัดเจนอยู่แล้ว หรืออาจไม่ได้ระมัดระวังเรื่องความสละสลวย และมักเพิ่มบุพบท “ของ” เข้าไปหลังคำนาม “เรื่อง” “กรณี” และ “ชื่อ” ส่วนกรณีที่สอง เกิดจากการแปลงเป็นนามวลีซึ่งอาจมีสำนวนภาษาอังกฤษเป็นแนวเทียบ หรือเป็นการเลือกมุมมองในประโยคให้เห็นหรือเริ่มที่ผู้ทรงรับมากกว่าผู้กระทำ

การใช้บุพบท “ใน” เพราะนามหรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไขแบ่งเป็น 3 กรณี
กรณีแรกใช้บุพบท “ใน” คู่กับนามหรือนามวลีบอกเวลา กรณีที่ 2 คือใช้เพื่อระบุตำแหน่งแหล่งที่
เชิงนามธรรม และกรณีที่ 3 ใช้คู่กับนามวลีที่แปลงมา ส่วนการใช้บุพบท “สำหรับ” เพราะนาม
หรือนามวลีที่ตามมาเป็นเงื่อนไขแบ่งเป็น 3 กรณี ได้แก่ ใช้เพื่อย้ำว่าเป็นความคิดเห็นส่วนตัว หรือ
บ่งอรรถลักษณะ [+ความคิดเห็น] ใช้เพื่อระบุหัวข้อเรื่อง หรือบ่งอรรถลักษณะ [+หัวข้อเรื่อง] และใช้
เพื่อบ่งว่า นามหรือนามวลีดังกล่าวเป็นผู้กระทำ หรือบ่งอรรถลักษณะ [+ผู้กระทำ]

จากข้อมูล พบว่าในบรรดาบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีนามหรือ
นามวลีเป็นเงื่อนไข บุพบท “ใน” ปรากฏมากที่สุดถึง 12,810 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 51.57 รองลงมา
คือ “ของ” 5,219 ครั้ง หรือร้อยละ 21.01 “กับ” 3,846 ครั้ง หรือร้อยละ 15.48 และ “สำหรับ”
2,966 ครั้ง หรือร้อยละ 11.94

ประเภทที่ 2 การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข
กริยาหรือกริยาวลีที่นำมาจะเป็นเงื่อนไขในการใช้บุพบท จากข้อมูลพบว่า บุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็น
เพราะมีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไขมีทั้งหมด 5 คำ ได้แก่ กับ แก่ ต่อ ถึง และ ใน

การใช้บุพบท “กับ” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข มีกริยาที่
เป็นเงื่อนไข 4 ชนิด ได้แก่ กริยาเปรียบเทียบ กริยาแสดงอาการ กริยาแสดงประสบการณ์ และ
กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง การใช้บุพบท “แก่” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็น
เงื่อนไข มีกริยาที่เป็นเงื่อนไข 3 ชนิด ได้แก่ กริยาแสดงสภาพ กริยาแสดงประสบการณ์ และกริยาที่
เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง การใช้บุพบท “ต่อ” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข
มีกริยาที่เป็นเงื่อนไข 2 ชนิด ได้แก่ กริยาแสดงอาการ และกริยาแสดงประสบการณ์ การใช้บุพบท
“ถึง” โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข มีกริยาที่เป็นเงื่อนไขเพียงชนิดเดียว คือ
กริยาแสดงประสบการณ์ ซึ่งปกติไม่ต้องมีบุพบทช่วยระบุความสัมพันธ์ ส่วนการใช้บุพบท “ใน”
โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข มีกริยาที่เป็นเงื่อนไข 4 ชนิด ได้แก่ กริยาแสดง
อาการ กริยาแสดงสภาพ กริยาแสดงประสบการณ์ และกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง

เมื่อเปรียบเทียบบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะมีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข
พบว่าบุพบท “ใน” ปรากฏมากที่สุด ถึง 4,572 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.43 รองลงมาคือ “กับ”
2,053 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.14 “ถึง” 397 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.25 “แก่” 342 ครั้ง คิดเป็นร้อย
ละ 4.52 และ “ต่อ” 201 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.66 และเมื่อพิจารณาชนิดกริยาที่เป็นเงื่อนไข พบว่า
กริยาแสดงประสบการณ์เกิดคู่กับบุพบทที่ไม่จำเป็นทั้ง 5 คำ กริยาแสดงอาการกับกริยาที่เป็น

สาเหตุให้เปลี่ยนแปลงเกิดคู่กับคำบุพบทที่ไม่จำเป็น 3 คำ คือ **กับ ต่อ และ ใน** ภายใต้งานแสดงสภาพเกิดคู่กับคำบุพบทที่ไม่จำเป็น 2 คำ คือ **แก่ และ ใน** ส่วนกริยาเปรียบเทียบเกิดคู่กับบุพบท 1 คำ นอกจากจะเกิดคู่กับบุพบทที่ไม่จำเป็นทั้ง 5 คำแล้ว ภายใต้งานแสดงประสมการณียังเกิดคู่กับบุพบทโดยไม่จำเป็นมากที่สุด ถึงร้อยละ 71.74 รองลงมาคือ ภายใต้งานแสดงอาการ กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง ภายใต้งานแสดงสภาพ และกริยาเปรียบเทียบ ตามลำดับ กริยาชนิดที่เป็นเงื่อนไขให้ใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นน้อยที่สุดคือ ภายใต้งานเปรียบเทียบ นั่นเป็นเพราะเกิดคู่กับบุพบทได้เพียงคำเดียวนั่นเอง

ประเภทสุดท้าย การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข บุพบทอื่นจะเป็นเงื่อนไขในการเลือกใช้บุพบทที่ไม่จำเป็นร่วมกัน จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบบุพบทที่ใช้อย่างไม่จำเป็นเพราะมีบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไขทั้งสิ้น 3 คำ ได้แก่ **กับ ทาง และ ใน**

การใช้บุพบท **“กับ”** โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข พบบุพบทอื่นที่เป็นเงื่อนไข 3 คำ ได้แก่ **“ตรงข้าม” “ใกล้” และ “ใกล้”** การใช้บุพบท **“ทาง”** โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข พบบุพบทอื่นที่เป็นเงื่อนไข คือ **“ด้าน”** ส่วนการใช้บุพบท **“ใน”** โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข พบบุพบทอื่นที่เป็นเงื่อนไข คือ **“ทาง”** ในบรรดาบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะมีบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข บุพบท **“ทาง”** ปรากฏมากที่สุด คือ 1,099 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50.34 รองลงมาคือ **“ใน”** 867 ครั้ง หรือร้อยละ 39.72 และ **“กับ”** 217 ครั้ง หรือร้อยละ 9.94

จากการเปรียบเทียบจำนวนและร้อยละของประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ จะเห็นได้ว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ประเภทที่พบมากที่สุดคือ ประเภทนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข พบถึง 24,841 ครั้ง หรือร้อยละ 71.81 รองลงมาคือประเภทกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข 7,565 ครั้ง หรือร้อยละ 21.88 และประเภทบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข 2,183 ครั้ง หรือร้อยละ 6.31 ในบรรดาบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข บุพบท **“ใน”** ปรากฏมากที่สุด คือปรากฏถึง 12,810 คำ คิดเป็นร้อยละ 37.03 ของจำนวนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นทั้งหมด รองลงมาคือ **“ของ”** ร้อยละ 15.09 **“กับ”** ร้อยละ 11.12 และ **“สำหรับ”** ร้อยละ 8.57

ส่วนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข พบว่า บุพบท **“ใน”** ปรากฏมากที่สุดเช่นกัน คือร้อยละ 13.22 ของจำนวนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นทั้งหมด รองลงมาคือบุพบท **“กับ”** ร้อยละ 5.94 **“ถึง”** ร้อยละ 1.15 **“แก่”** ร้อยละ 0.99 และ **“ต่อ”** ร้อยละ

0.58 “ใน” จึงเป็นคำที่ผู้เขียนควรพึงเล็งและระมัดระวังเป็นพิเศษ นอกจากนี้ พบพบท “ทาง” ก็ปรากฏโดยไม่จำเป็นบ่อยจนเห็นได้ชัด คือ ปรากฏถึง 1,099 ครั้ง หรือคิดเป็นร้อยละ 3.18 ดังนั้น “ทาง” จึงเป็นพบพบทอีกคำหนึ่งที่ผู้เขียนต้องใช้อย่างระมัดระวัง

อนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบจำนวนพบพบทแต่ละคำที่ปรากฏในข่าวและบทความในหนังสือพิมพ์ ทั้ง 10 หัวข้อ พบว่า หัวข้อข่าวที่มีจำนวนพบพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมากที่สุดคือ ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวการเมือง รองลงมาได้แก่ ข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา ข่าวต่างประเทศ ข่าววิทยาศาสตร์ ข่าวการศึกษา ข่าวสังคม ข่าวอาชญากรรม และข่าวการเกษตร ตามลำดับ หัวข้อข่าวเกือบทุกหัวข้อมีพบพบท “ใน” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขปรากฏมากเป็นอันดับหนึ่ง ยกเว้นข่าวบันเทิงเท่านั้นที่มีพบพบท “กับ” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขปรากฏมากเป็นอันดับหนึ่ง

นอกจากนี้ยังพบว่าพบพบทที่ไม่จำเป็นซึ่งปรากฏมากสามอันดับแรกของข่าวเกือบทุกหัวข้อมีพบพบทต่างประเภทกัน เช่น พบพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นสามอันดับแรกของข่าวการเมือง คือ “ใน” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข “ใน” ประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข และ “ของ” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข ตามลำดับ หรือ พบพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นสามอันดับแรกของข่าวอาชญากรรม คือ “ใน” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข “กับ” ประเภทที่มีกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข และ “สำหรับ” ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข ยกเว้นข่าวกีฬาและข่าวบันเทิงที่พบพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นสามอันดับแรกเป็นพบพบทประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขทั้งหมด

กรณีที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข “กับ” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวบันเทิง ข่าวกีฬา และข่าวการเมืองตามลำดับ “ของ” จะปรากฏมากที่สุดในข่าววิทยาศาสตร์ ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวต่างประเทศ “ใน” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวการเมือง ข่าวเศรษฐกิจ และข่าววิทยาศาสตร์ ส่วน “สำหรับ” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวกีฬา ข่าวบันเทิง และข่าวการเมือง

กรณีที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะกริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข “กับ” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวอาชญากรรม ข่าวบันเทิง และข่าวกีฬาตามลำดับ “แก่” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวต่างประเทศ ข่าวการศึกษา และข่าววิทยาศาสตร์ “ต่อ” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวกีฬา ข่าวการเมืองและข่าวอาชญากรรม “ถึง” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวเศรษฐกิจ ข่าวการเมือง และข่าววิทยาศาสตร์ ส่วน “ใน” จะปรากฏมากที่สุดในข่าวต่างประเทศ ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวการเมือง

กรณีที่ใช้โดยไม่จำเป็นเพราะบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข “กับ” จะปรากฏมากที่สุดในช่วง
 อาชญากรรม ช่วงเศรษฐกิจ และช่วงสังคมตามลำดับ “ทาง” จะปรากฏมากที่สุดในช่วงเศรษฐกิจ
 ช่วงการเมือง และช่วงการศึกษาตามลำดับ ส่วน “ใน” จะปรากฏมากที่สุดในช่วงการศึกษา ช่วง
 การเมือง และช่วงเศรษฐกิจ

จากการเปรียบเทียบความถี่ของรูปแปรที่ไม่จำเป็นกับรูปแปรที่พึงประสงค์ พบศัพท์ที่
 รูปแปรที่ไม่จำเป็นกับรูปแปรที่พึงประสงค์ปรากฏเท่าๆ กัน ได้แก่ กริยาแสดงประสบ การณ์
 “เผชิญ” “สนใจ” “ชอบ” “เข้าใจ” นามวลี “ภายหลัง” “คืนนี้” และบุพบท “ตรงข้าม” ศัพท์ที่
 รูปแปรที่ไม่จำเป็นปรากฏน้อยกว่ารูปแปรที่พึงประสงค์ ได้แก่ นาม “ชื่อ” “เดือน” “วัน”
 “สัปดาห์” “ช่วง” “ประเด็น” “กรณี” “ครั้งนี้” กริยาเปรียบเทียบ “เท่า” “เหมือน” กริยาแสดง
 อากา “บอก” “ปรึกษา” “ถาม” “คิดค้น” “พบทวน” กริยาแสดงประสบการณ์ “เมื่อ”
 “ประสบ” “ยอมรับ” “รัก” “ชื่นชอบ” “ตั้งใจ” กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง “ปรับปรุง”
 และบุพบท “ใกล้” “ไกล” ศัพท์ที่รูปแปรที่ไม่จำเป็นปรากฏมากกว่ารูปแปรที่พึงประสงค์ ได้แก่
 กริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง “ให้” กริยาแสดงอาการ “แจ้ง” กริยาแสดงประสบการณ์
 “แพ้” “พ่าย” “พอใจ” “รู้” “ทราบ” “เคารพ” “เชื่อ” นามวลี “เรื่องนี้” “สิ่งนี้” บุพบท “ทาง”
 “ด้าน” และคำว่า “ส่วน”

จากคลังข้อมูล ขณะนี้ยังไม่พบศัพท์ที่ปรากฏเฉพาะรูปแปรไม่จำเป็น ศัพท์กลุ่มข้างต้น
 จึงเป็นศัพท์ที่น่าติดตามมากที่สุดว่าในอนาคตจะปรากฏเฉพาะรูปแปรที่ไม่จำเป็นหรือไม่
 อย่งไรก็ดี ข้อมูลรูปแปรดังกล่าวอาจทำให้เห็นแนวโน้มการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือ
 พิมพ์ว่า บุพบทที่ไม่จำเป็นจะยังปรากฏในหนังสือพิมพ์เป็นจำนวนมากเช่นนี้ต่อไป หากยังไม่ม
 การให้ความรู้หรือคำแนะนำเพิ่มเติมเพื่อแก้ไขหรือให้ทางเลือก นอกจากจะยังคงปรากฏมากแล้ว
 อาจมีบุพบทที่ไม่จำเป็นเพิ่มขึ้นด้วย เพราะผู้เขียนยังคงเขียน หรือใช้ศัพท์เหล่านี้เป็นแนวเทียบให้
 ศัพท์อื่น

จากการวิเคราะห์ สาเหตุของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมีอยู่ 4 ข้อ ได้แก่ การสัมผัส
 ภาษา ความเคยชิน ความสนใจของผู้เขียน และกระบวนการผลิตหนังสือพิมพ์ ในบรรดาสาเหตุ
 ทั้งหมด อาจกล่าวได้ว่า ความเคยชิน หรือการใช้แนวเทียบ เป็นสาเหตุข้อสำคัญที่สุด โดยเฉพาะ
 การใช้บุพบทจนเคยชินจนเป็นสำนวน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนว่า collocation effect หรือ
 อิทธิพลของคำที่เกิดคู่กัน มีผลต่อผู้ใช้มากกว่าหลักเกณฑ์ทางไวยากรณ์ใดๆ คือสำนวน “ให้แก่”
 และ “ให้กับ” ไม่ว่าจะรณรงค์กันว่าบุพบทที่ควรใช้คู่กับกริยา “ให้” คือ “แก่” สักเท่าไร ผู้ใช้

ภาษาส่วนใหญ่ก็ยังคงใช้ “ให้กับ” อยู่อย่างนั้น ยิ่งไปกว่านั้น ระหว่าง “พ่ายให้กับ-แพ้ให้กับ” กับ “พ่ายให้แก่-แพ้ให้แก่” จากคลังข้อมูลพบว่า “พ่ายให้กับ” ปรากฏ 62 ครั้ง “แพ้ให้กับ” ปรากฏ 48 ครั้ง ในขณะที่ “พ่ายให้แก่” ปรากฏ 2 ครั้ง และ “แพ้ให้แก่” ปรากฏ 4 ครั้ง แสดงว่าหนังสือพิมพ์นิยมใช้ “พ่ายให้กับ-แพ้ให้กับ” มากกว่า “พ่ายให้แก่-แพ้ให้แก่” อนาคต “ให้กับ” จึงอาจกลายเป็นรูปที่เหมาะสมมากกว่า “ให้แก่” เพราะอิทธิพลของคำที่เกิดคู่กัน หรือความเคยชินนี้เอง

นอกจากนี้ สาเหตุบางประการของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นยังอาจเกิดจากความงุนงงหรือตั้งใจของหนังสือพิมพ์เองด้วย เช่น การใช้ “กับ” หรือ “สำหรับ” เพื่อเป็นดัชนีในประโยคที่วางลำดับแปลกไปจากปกติเพื่อให้น่าสนใจและตอบสนองความต้องการในการนำเสนอข่าว เช่น เน้นให้ผู้อ่านเห็นผู้มีส่วนร่วมในข่าวชัดเจน เน้นเหตุการณ์ที่แปลกใหม่มากกว่าตัวบุคคล หรือป้องกันตัวผู้พูดไม่ให้ต้องรับผิดชอบสิ่งที่พูดหรือให้สัมภาษณ์ หนังสือพิมพ์จึงอาจมองว่าการใช้บุพบทเหล่านี้เป็นการใช้โดยจำเป็น อรรถลักษณะหรือความหมายย่อยๆ ที่บุพบทเหล่านี้แสดงจึงมีมากขึ้นกว่า “อรรถลักษณะพื้นฐานของบุพบท” ที่จรัสดาว (2539 : 81, 82) เสนอไว้ ผู้วิจัยจึงเสนอ “อรรถลักษณะพื้นฐานของบุพบทในหนังสือพิมพ์” เพิ่มเติมจากจรัสดาวไว้ในหน้า 101

นอกจากนี้ ในบทที่ 5 ยังแสดงข้อมูลสัมภาษณ์เกี่ยวกับกระบวนการผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์และความคิดเห็นจากผู้มีส่วนร่วมเพิ่มเติมว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นบางครั้งอาจมาจากความต้องการของหนังสือพิมพ์เอง กล่าวคือ รูปแปรที่ยืดหยุ่นของบุพบท ไม่ว่าจะเป็นรูปแปรที่พึงประสงค์หรือรูปแปรที่ไม่จำเป็น ช่วยรองรับกระบวนการผลิตที่ค่อนข้างซับซ้อนและมีเงื่อนไขมากมาย เช่น เวลาที่จำกัด และเนื้อที่ที่กำหนดไว้ก่อนเนื้อหา ได้ ดังนั้น หากหนังสือพิมพ์จะมีแนวโน้มการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมากขึ้น ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะบุพบทเหล่านั้นมาจากทั้งความไม่ตั้งใจและความตั้งใจของผู้ผลิตหนังสือพิมพ์เอง

เมื่อสำรวจการรับรู้และแก้ไขปัญหา พบว่าทั้งสองฝ่ายเห็นว่าหนังสือพิมพ์ใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นจริง แต่ยังไม่คิดว่าการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม พบว่าฝ่ายหนังสือพิมพ์ก็มีทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องและต้องการจะแก้ไขตามคำแนะนำของราชบัณฑิตยสถานอย่างเต็มใจ ในขณะที่ฝ่ายราชบัณฑิตยสถานเข้าใจเงื่อนไขการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์เป็นอย่างดีจนไม่คิดว่าปัญหานี้ต้องแก้ไข เพราะภาษาย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามการใช้งานจริง

อย่างไรก็ตาม พบว่าฝ่ายหนังสือพิมพ์ยังต้องการแนวทางแก้ไข โดยอยากมีแบบอย่างการใช้บุพบทเพื่อเป็นทางเลือกหรือเพิ่มความมั่นใจ โดยเสนอให้ทางราชบัณฑิตยสถานใช้วิธี “แนะนำ” หรือ “เสนอทางเลือก” ผ่านสื่อที่ทันสมัยและใช้ได้สะดวกคือสื่ออินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ ยังต้องการให้พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานมีตัวอย่างประโยคมากขึ้นเพื่อเป็นทางเลือก ใช้อ้างอิง ยืนยัน หรือตัดสินใจได้ ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการผลิตตลอดจนบทบาทของผู้พิสูจน์อักษร หากเป็นพจนานุกรมที่เข้าถึงได้ทางอินเทอร์เน็ตจะยิ่งตอบสนองความต้องการและเงื่อนไขการทำงานของผู้ผลิตข้อเขียนในหนังสือพิมพ์ได้ดีขึ้นอีกมาก

ในขณะที่หนังสือพิมพ์ใช้พจนานุกรมเป็นคู่มือตัดสินใจการใช้ภาษา ราชบัณฑิตยสถานกลับเห็นว่าพจนานุกรมมีหน้าที่บันทึกข้อมูลภาษาที่เก็บต่อๆ กันมาเท่านั้น อย่างไรก็ตาม หากพจนานุกรมไม่สามารถทำหน้าที่ดังกล่าวได้ ก็เท่ากับว่าขณะนี้หนังสือพิมพ์ประสบปัญหาขาดแคลนแหล่งอ้างอิงและคู่มือตัดสินใจจำนวนมาก เพราะการใช้ภาษาตามความเคยชินอย่างเดียวจะสร้างปัญหาในกระบวนการผลิตต่อไปไม่รู้จบ เมื่อข้อมูลสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าความคิดของทั้งสองฝ่ายไม่ได้สวนทาง โดยเฉพาะราชบัณฑิตยสถานเข้าใจ เห็นใจ และเปิดใจรับภาษาหนังสือพิมพ์ยิ่งกว่าหนังสือพิมพ์เองเสียอีก ดังนั้น หากทั้งสองฝ่ายได้ประสานความเข้าใจและมองเห็นจุดที่จะส่งเสริมสนับสนุนกันและกัน ก็อาจจะสามารถเปลี่ยนแนวโน้มดังกล่าวได้

เมื่อเห็นสาเหตุอย่างชัดเจนว่ามาจาก “ความเคยชิน” “แนวเทียบ” หรือ “การเลียนสำนวน” เป็นหลัก วิธีแก้ที่ดีที่สุดจึงย่อมไม่ใช่การ “เรียน” แต่เป็น “การเลียน” เช่นกัน ดังนั้น หากทั้งสองฝ่ายต้องการแก้ไขปัญหามุขมที่ไม่จำเป็น วงวิชาการกับวงวิชาชีพต้องประสานกัน เพื่อสร้าง แนะนำ ตลอดจนเผยแพร่แบบอย่างที่ถูกต้องและสอดคล้องกับเงื่อนไขของหนังสือพิมพ์ ให้หนังสือพิมพ์ใช้เผยแพร่คู่มือด้วยกันและส่งเสริมอีกต่อหนึ่ง จึงจะเป็นการแก้ปัญหาที่ตรงกับสาเหตุ โดยอาจปรับเปลี่ยนหรือเพิ่มเติมวัตถุประสงค์ของพจนานุกรม หรือเพิ่มวิธีประชาสัมพันธ์ให้ไปถึงกลุ่มเป้าหมาย คือสื่อมวลชนให้มากขึ้น เช่น ออกจดหมายข่าวหรือนำเสนอทางเว็บไซต์ ทั้งนี้ก็เพื่อตอบสนองความต้องการที่แท้จริงที่ผู้ใช้ภาษาร้องขอ อันจะเป็นประโยชน์ยิ่งต่อการธำรงรักษาภาษาไทย สอดคล้องกับวัตถุประสงค์สำคัญของงานวิจัยนี้

2. อภิปรายผล

ผลการวิจัยในบทที่ 4 และ 5 แสดงให้เห็นการสำรวจ รวบรวม แจกแจง จำแนกกลุ่ม และวิเคราะห์สาเหตุบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ รวมทั้งการรับรู้และแก้ไขปัญหา ของผู้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหานั้น ได้แก่ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตข้อเขียนต่างๆ ในหนังสือพิมพ์ และราชบัณฑิตยสถาน โดยมีข้อค้นพบที่น่าสนใจหลายประการซึ่งมีทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกับความคิดความเชื่อ คำกล่าว หรือผลการวิจัยอื่นๆ ดังจะอภิปรายต่อไปนี้

ข้อค้นพบแรกคือ ประเภทการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ที่พบมากที่สุดคือ ประเภทที่มีนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไข นับว่าผิดไปจากที่คาดไว้ เนื่องจากนักวิชาการหรือผู้เชี่ยวชาญทางภาษามักยกตัวอย่างและเน้นปัญหาการใช้บุพบทที่กริยาเป็นเงื่อนไขมากกว่า นั่นอาจเป็นเพราะการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทนี้ไม่ใช่ลักษณะของภาษาไทย จึงรู้สึกว่าจะใช้แล้วผิดรุนแรงกว่าการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นที่มีนาม นามวลี หรือบุพบทอื่นเป็นเงื่อนไข อย่างไรก็ตาม เมื่อผลการสำรวจพบว่าหนังสือพิมพ์ใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทนามหรือนามวลีเป็นเงื่อนไขมากที่สุดแล้ว ก็ควรหันมาสนใจและคำนึงการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นประเภทนี้ให้มากขึ้นด้วย

ส่วนกรณีที่กริยาหรือกริยาวลีเป็นเงื่อนไข พบว่ากริยาประเภทที่น่าสนใจคือ กริยาแสดง **ประสบการณ์** เพราะนอกจากจะเกิดคู่กับบุพบทที่ไม่จำเป็นทั้ง 5 คำแล้ว ยังเกิดคู่กับบุพบทโดยไม่จำเป็นมากที่สุดอีกด้วย จากการสังเกต จะเห็นได้ว่ากริยาแสดงประสบการณ์ในตัวอย่างขาวหรือบทความที่ยกมาเป็นตัวอย่างมีลักษณะร่วมที่ชัดเจน คือเป็นกริยาที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้และมีทัศนคติ หรือมีอรรถลักษณะ [+ รับรู้/มีทัศนคติ] ลักษณะร่วมดังกล่าวอาจกลายเป็นแบบแผนหรือหลักการ ใช้ ตามความเข้าใจของผู้เขียน และกลายเป็นสำนวนไปพร้อมๆ กัน นอกจากนี้ ความถี่ของรูปแปร “ในส่วนของ” “เรื่องนี้” และ “สิ่งนี้” ที่ปรากฏในข้อ 1 ยังแสดงให้เห็นว่ารูปแปรดังกล่าว น่าจะกลายเป็นสำนวนไปแล้วด้วย อิทธิพลของคำที่เกิดคู่กันที่เกิดขึ้นจากสำนวนเหล่านี้จึงทำให้ผู้เขียนไม่สามารถตัดบุพบทที่ไม่จำเป็นออกเองได้ หากปราศจากการปรับความเข้าใจใหม่ ดังนั้น ผู้ดูแลภาษาจึงต้องให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ศัพท์กลุ่มนี้แก่ผู้เขียนเพื่อแก้ไขความเข้าใจเสียใหม่ว่าไม่จำเป็นต้องใช้คู่กับบุพบท ในขณะเดียวกัน ศัพท์กลุ่มนี้ก็เป็นศัพท์ที่ผู้พิสูจน์อักษรต้องระมัดระวังเป็นพิเศษพอๆ กับผู้เขียนด้วย

ข้อค้นพบที่ว่าหัวข้อข่าวที่มีจำนวนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมากที่สุดคือ **ข่าวเศรษฐกิจ** และ**ข่าวการเมือง** ส่วนข่าวต่างประเทศอยู่ที่อันดับห้า สนับสนุนว่าการแปลภาษาอังกฤษไม่ใช่สาเหตุเพียงข้อเดียวของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น มิฉะนั้นข่าวต่างประเทศคงจะมาเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนข่าวการเมืองคงอยู่อันดับท้ายๆ และน่าจะศึกษาต่อไปว่าเพราะเหตุใดข่าวที่ดูไม่มีความเกี่ยวข้องกับการแปลภาษาอย่างสิ้นเชิงเช่นข่าวการเมืองจึงพบจำนวนบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมากเช่นนี้

ข้อค้นพบที่น่าสนใจอีกข้อหนึ่งเกี่ยวข้องกับเงื่อนไขซึ่งเป็นที่กล่าวถึงกันเสมอว่ากำหนดลักษณะภาษาหนังสือพิมพ์ คือ**เนื้อที่ที่จำกัดและวิธีสื่อสารที่ลึบไวเข้าใจง่าย** เมื่อเปรียบเทียบความคิดความเชื่อจากบทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาหนังสือพิมพ์ในบทที่ 2 กับผลการวิจัยนี้ จะเห็นได้ว่าวงวิชาการอาจยังไม่เข้าใจเงื่อนไขดังกล่าวอย่างถ่องแท้ กล่าวคือ **“เนื้อที่”** ในหนังสือพิมพ์ไม่ได้มีน้อยหรือจำกัดทุกครั้ง แต่มีมากบ้าง น้อยบ้าง ขาดบ้าง เกินบ้าง **“เนื้อที่”** มากน้อยเหล่านี้กำหนดขึ้นก่อนเนื้อหา จึงเป็นตัวกำหนดให้ผู้เขียนเลือกใช้รูปประโยคต่างๆ กันเพื่อให้ **“เนื้อหา”** อยู่ใน **“เนื้อที่”** อย่างเหมาะสม รูปแปรบุพบทจึงเป็นกลไกสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้รูปประโยคยืดหยุ่นพอดีกับเนื้อที่ ดังนั้น ในมุมมองนี้จึงไม่น่าแปลกใจที่จะมีรูปแปรทั้งแบบที่พึงประสงค์และแบบไม่จำเป็นปรากฏในหนังสือพิมพ์ นอกจากนี้ วิธีสื่อสารที่หนังสือพิมพ์ต้องการอาจไม่ใช่วิธีที่ลึบไวและเข้าใจง่าย หรือกะทัดรัดที่สุดตามที่บทความหรืองานวิจัยหลายเรื่องกล่าวไว้ แต่ต้องเป็นวิธีที่ตอบสนองความต้องการของตลาดหรือผู้อ่าน ผู้เขียนและผู้อ่านคุ้นเคยที่สุด อาจจะไปจากภาษามาตรฐาน แต่เป็นที่รู้จักกันในภาษาหนังสือพิมพ์ ตัวอย่างที่เห็นชัดที่สุดคือ **“แพ้ให้กับ”** นั่นเอง ดังนั้น การตัดสินใจเรื่องความจำเป็นของวงวิชาการกับวงวิชาชีพจึงอาจไม่ตรงกัน ยกเว้นกรณีที่ตั้งสองฝ่ายต่างเห็นตรงกันว่าไม่จำเป็นจริงๆ กรณีดังกล่าวนี้เองคือกรณีที่ทั้งสองฝ่ายต้องหาวิธีกำจัด ผู้เขียนหนังสือพิมพ์จึงต้องใช้โดยรู้ตัว ใช้เพราะรู้สึกว่าเป็น หรือตอบสนองความต้องการในการสื่อสารของตนได้ มิใช่ฝืนใช้เพราะไม่เคยรู้ว่ามียุโรปแปรที่เหมาะสมกว่าเป็นทางเลือกอีกมาก แทนที่จะเป็นนายของภาษากลับกลายเป็นทาสของภาษา

นอกจากหน้าที่เกี่ยวกับ **“เนื้อที่”** ข้างต้นแล้ว บุพบทในหนังสือพิมพ์ยังมีหน้าที่อื่นอีก กล่าวคือ เป็นดัชนีชี้ให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายในระดับเหนือประโยคหรือปริจเฉท เช่น เน้นให้ผู้อ่านเห็นผู้กระทำ ผู้มีส่วนร่วม ผู้ทรงรับ หรือเหตุการณ์ใหม่อย่างชัดเจนที่สุด หน้าที่ดังกล่าวนี้ยังเป็นเครื่องยืนยันให้เห็นแนวโน้มที่จะมีบุพบทปรากฏในหนังสือพิมพ์เป็นจำนวนมากเช่นนี้ต่อไป และ อาจมีเพิ่มขึ้นด้วย เพราะผู้เขียนยังคงชินหรือใช้เป็นแนวเทียบไปเรื่อยๆ ดังนั้น

การศึกษาการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์จึงจะทำให้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ความหมายหรือที่ใช้ของบุพบทในสังคมไทยไปพร้อมๆ กับแนวโน้มการใช้บุพบทด้วย

ทั้งความตั้งใจและไม่ตั้งใจของหนังสือพิมพ์เผยแพร่สู่มวลชนอยู่ตลอดเวลา ดังที่กาญจนา แก้วเทพ (อ้างถึงใน จริยา, 2549) กล่าวว่า “การนำเสนอเนื้อหาผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ในรูปแบบของข่าวสาร บทความ สารคดี ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อผู้รับสารทุกระดับ เนื่องจากได้รับความสนใจแพร่หลาย ใกล้ชิดกับชีวิตที่เป็นจริง (popular) เป็นความพึงพอใจที่แสวงหาได้จากสื่อ มีส่วนสำคัญในการ เปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมของบุคคลด้านการสื่อความหมาย ก่อให้เกิดการปฏิบัติตามแนวทางใหม่ และยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติตามแบบอย่างที่เคยยึดถือกันมาในอดีต รวมทั้งมีผลต่อการ เปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาของผู้รับสาร” อนาคตของภาษาจึงอยู่ในมือสื่อมวลชนตลอดมา แม้ กระทั่งผู้รักษาภาษาเองก็ยังยอมรับ จนไม่เห็นว่าต้องหาวิธีแก้ไขภาษาสื่อมวลชนแต่อย่างใด ข้อ ค้นพบสุดท้ายนี้เห็นว่าพลิกความคาดหมายหรือความเข้าใจของคนทั่วไปอย่างยิ่ง แต่มองอีกมุมหนึ่ง ความคิดเช่นนี้อาจช่วย “ลดช่องว่าง” ระหว่างราชบัณฑิตยสถานกับผู้ใช้ภาษา และแสดงให้เห็นว่า นอกจากราชบัณฑิตยสถานจะมีผู้เชี่ยวชาญทางภาษาตามแนวไวยากรณ์สั่งสอนแล้ว ยังมีนัก ไวยากรณ์พรรณนาที่พร้อมจะรับรู้และเข้าใจเงื่อนไขการใช้ภาษาของหนังสือพิมพ์อยู่ด้วย ดังนั้น หากหนังสือพิมพ์จะร้องขอ แล้วเปิดรับคำแนะนำสอดคล้องกับความต้องการจากราชบัณฑิตย-สถาน ทุกฝ่ายโดยเฉพาะหนังสือพิมพ์เองก็จะได้ประโยชน์

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยที่พบและการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้วิจัยเชื่อว่างานวิจัยนี้จะมีประโยชน์ก็ต่อเมื่อไปถึงผู้เกี่ยวข้องทั้งสองฝ่าย คือฝ่าย ราชบัณฑิตยสถานและฝ่ายหนังสือพิมพ์ โดยตัวอย่างการใช้และการตัดแปลงแก้ไขในบทที่ 4 อาจ เป็นตัวอย่างให้ผู้เขียนรู้จักรูปแบบของบุพบทที่จะใช้เป็นทางเลือกมากขึ้น โดยเฉพาะรูปแปรที่นัก ไวยากรณ์สั่งสอนเชื่อว่ากะทัดรัดและเข้าใจง่าย สาเหตุการใช้ที่วิเคราะห์ไว้ในบทที่ 5 อาจทำให้ ผู้เขียนและผู้พิสูจน์อักษรเห็นสถิติที่สามารถใช้เป็นแนวทางการเขียนหรือการตรวจ เช่น ให้ระวัง บุพบท “ใน” “ทาง” หรือระวังกริยาแสดงประสบการณ์ ส่วนบทสัมภาษณ์ในภาคผนวก อาจทำให้ ทั้งสองฝ่ายเข้าใจความคิดเห็นของกันและกันมากขึ้น โดยเฉพาะทัศนคติและความต้องการที่ สอดคล้องกัน

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ประเด็นที่น่าสนใจต่อเนื่องจากงานวิจัยนี้คือ การใช้บุพบทแปรไปตามเนื้อหาหรือหัวข้อข่าวหรือไม่และอย่างไร จากที่พบ ข่าวเศรษฐกิจและข่าวการเมืองมีลักษณะร่วมบางอย่างที่ทำให้มีบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นมาก ทั้งที่เนื้อหาตลอดจนลักษณะภาษาค่อนข้างแตกต่างกัน อีกประการหนึ่ง ข่าวที่มีการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นมากที่สุดไม่ใช่หัวข้อข่าวต่างประเทศอย่างที่เข้าใจกัน หมายความว่า การใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์อาจไม่ได้มาจากการแปลโดยตรงหรือการสัมผัสภาษาอังกฤษอาจไม่ใช่สาเหตุหลักของการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์ นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า ข่าวอาชญากรรมเป็นข่าวที่พบบุพบทที่ใช้โดยไม่จำเป็นเกือบจะน้อยที่สุด ทั้งที่เชื่อกันว่าเป็นข่าวที่เขียนเยิ่นเย้อหรือฟุ่มเฟือยที่สุด ผู้สนใจจึงควรศึกษาเปรียบเทียบการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นในหัวข้อข่าวที่แตกต่างกันอย่างละเอียดอีกครั้ง เพื่อทดสอบว่าหัวข้อข่าวเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บุพบทโดยไม่จำเป็นหรือไม่และอย่างไร

นอกจากนี้ ผู้สนใจยังอาจศึกษาการใช้คำไวยการณ์อื่นๆ โดยไม่จำเป็นเช่น คำสันธาน เปรียบเทียบกับบุพบทในงานวิจัยนี้ หรือทดสอบการแยกแยะความฟุ่มเฟือยในกระบวนการพิสูจน์อักษรเพื่อศึกษาว่าผู้ใช้ภาษามองหรือจำแนกความฟุ่มเฟือยเป็นกี่ประเภทและประเภทใดแก้ไขง่ายที่สุดหรือยากที่สุด เป็นต้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา แก้วเทพ. (2542). การวิเคราะห์หัตถ์ แนวคิดและเทคนิค. กรุงเทพฯ : บริษัทเอคิสันเพรสโปรดักส์ จำกัด.
- กำชัย ทองหล่อ. (2533). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : บัณฑิตสาส์น.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2530). ลักษณะภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จรัสดาว อินทรทัศน์. (2539). กระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำบุพบทในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จริยา สมประสงค์. “ราชาศัพท์ในวิถีไทยและในสื่อสิ่งพิมพ์”. วารสารนิเทศศาสตร์. 4, 4 (2549) : 45-59.
- จำนงค์ ทองประเสริฐ. (2542). “ให้แก่-ให้กับ : ระหว่าง ... กับ-ระหว่าง ... และ”. จดหมายข่าวราชบัณฑิตยสถาน. ปีที่ 9 ฉบับที่ 102, พฤศจิกายน. [on line]. <http://www.royin.go.th/th/knowledge/detail.php?ID=1005>
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2542). บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริเรื่องปัญหาการใช้คำไทย ในการประชุมวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 29 กรกฎาคม 2505. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นววรรณ พันธุเมธา. (2527). ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- นันทวัน ผลฉาย. (2532) ลักษณะภาษาไทยในงานแปลวิชาการ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรวิภา ไชยสมคุณ. (2543). การใช้ภาษาในข่าวเศรษฐกิจในหนังสือพิมพ์ไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2537-2541. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รจิตลักษณ์ แสงอุไร (2522). “หนังสือพิมพ์กับการใช้ภาษา”. นิเทศสาร. 8 (ก.ย. 2522) 75-81.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ราตรี ธีนวารช. (2545). แนวคิดในการนำงานวิจัยภาษาไทยมาสร้างตำราไวยากรณ์ไทย. (วิจัย) กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

วัลณี โอปารโชติสถานนท์. (2548). ความคาดหวัง ความพึงพอใจ และการใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารบนหนังสือพิมพ์ออนไลน์ (online newspaper) ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิจินต์ ภาณุพงศ์. (2532). โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. (2527). ภาษาและภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศศิธร ทศนัยนา. (2535). การศึกษาลักษณะภาษาของข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยปี พ.ศ. 2531. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2547). บุญบอบอยู่ที่ไหน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.

สุมาลี วีระวงศ์. (2547). “บุญบอบอยู่ที่ไหน”. ภาษาไทยของเรา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์.

สุมาลี วีระวงศ์. (2549). ลับคมภาษา : รวมบทความ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อมรินทร์.

สมิตรา อังวัฒนกุล. (2509). คำบุพบทในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุวรรณ เกรียงไกรเพชร (2517). “หนังสือพิมพ์กับการใช้ภาษา”. อักษรศาสตร์พิจารณา. 11 (เม.ย. 2517) 48-54.

อนุমানราชชน, พระยา. (2532). นิรุกติศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2549). กว่าจะเป็นนักภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

----- (2537). กำเนิดและพัฒนาการของการเปล่งให้เป็นนามวลีในภาษาไทย: หลักฐานแสดงการปรับเปลี่ยนให้เป็นสมัยใหม่ของภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันไทยศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

----- (2548). ภาษาในสังคมไทย: ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

----- (2550). พินิจไทย. [ออนไลน์]. http://www.thaistudy.chula.ac.th/its_pinitthai/phpPrint.php?qID=39 (30 ธันวาคม 2550)

- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสร้อยญา เสวตมาลัย. (2544). **ทฤษฎีไวยากรณ์**.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรชา เพื่อกศวรรณ. (2549). **การวิเคราะห์การใช้ภาษาในการพูดหัวข้อของหนังสือพิมพ์รายวัน
ภาษาไทย**. (วิจัย) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2533). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ภาษาอังกฤษ

- Allan Bell, Peter Garrett. (1998). **Approaches to Media Discourse**. Blackwell Publishing.
- Albakry, Mohammed A. (2005). **Style in American Newspaper Language : Use and Usage**.
[on line]. available : <http://proquest.umi.com/pqdweb?did=990278031&sid=4&Fmt=2&cli entld=60588&RQT=309&Vname=PQD> (April 1, 2007)
- Anders, P.L., & Bos, C.S. (1986). **Semantic feature analysis: An interactive strategy for
vocabulary development and text comprehension**. *Journal of Reading*, 29(7), 610-616.
- Colleen Cotter. (1999). **Raidió na Life: Innovations in the use of media for language
revitalization**. *The International Journal of the Sociology of Language*,
p.135-166.
- David Crystal. (1991). *A dictionary of linguistics and phonetics*. Oxford: Blackwell, 3rd edn,
389 pp.
- Halliday, M.A.K. (1966) **Lexis as a Linguistic Level**. In *Memory of J.R. Firth*. (ed. Bazell,
C.E. et al) London: Longman , pp.148-63.
- Hamdi Sondes. (2002). **Toward a semantic description of the English preposition in : A
cognitive linguistics study**. Linguistics Dissertation of Universite Laval Canada.
[on line]. Available : <http://proquest.umi.com/pqdweb?did=766560691&sid=4&Fmt=2&cli entld=60588&RQT=309&VName=PQD>.
- John I. Saeed (1997). **Semantics**. Oxford: Blackwell Publishers Inc, pp. 299.
- Sinclair, J M. (1991). **Corpus, Concordance, Collocation**. Oxford: O U P.

ประวัติผู้วิจัย

นางสาวศิริลักษณ์ หุ่นศรีงาม เกิดเมื่อวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2520 สำเร็จปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิตและอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี 2540 และ 2544 ตามลำดับ ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

DRPU

ภาคผนวก

● ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์จากราชบัณฑิตยสถาน

1. ชื่อ-นามสกุล รองศาสตราจารย์ ดร. นิตยา กาญจนะวรรณ

2. ตำแหน่ง ภาควิชาภาษาไทย สำนักศิลปกรรม ประเททวรรณศิลป์ สาขาวิชาภาษาไทย

3. ประสบการณ์

1) ร่วมพิจารณากำหนดนโยบาย ทิศทาง และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาในฐานะคณะกรรมการของราชบัณฑิตยสถาน ทั้งคณะกรรมการ นโยบายภาษาแห่งชาติ คณะกรรมการส่งเสริมและเผยแพร่การใช้ภาษาไทย คณะกรรมการปรับปรุงหลักเกณฑ์การทับศัพท์ คณะกรรมการบัญญัติศัพท์คอมพิวเตอร์ คณะกรรมการจัดทำพจนานุกรม ทั้งพจนานุกรมศัพท์คอมพิวเตอร์ พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ และพจนานุกรมนักเรียน

2) เป็นรองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และเป็นศาสตราจารย์ประจำภาควิชา Thai Studies Tenri University ประเทศญี่ปุ่น

3) เขียนตำราและหนังสือเกี่ยวกับภาษาไทยปัจจุบัน เช่น ปัญหาการใช้ภาษาไทย, ภาษาไทยไฮเทค, ภาษาไทยไอที, ภาษาไทย 2000 ภาษาไทย 2001 ฯลฯ รวมทั้งเขียนคอลัมน์ "มองไทยใหม่" ในนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ เป็นต้น

บทสัมภาษณ์ตัวแทนฝ่ายราชบัณฑิตยสถาน
รองศาสตราจารย์ ดร. นิตยา กาญจนะวรรณ
ภาคีสมาชิก สำนักศิลปกรรม ประเภทวรรณศิลป์ สาขาวิชาภาษาไทย
จันทร์ที่ 26 พฤศจิกายน 2550

ผู้วิจัย : เป็นไปได้มั้ยะว่าหนังสือพิมพ์อาจกำลังใช้บุพบทอย่างไม่จำเป็นโดยไม่ได้สอดคล้องกับ
ความต้องการที่แท้จริง

รศ. ดร. นิตยา : หนูรู้ได้ยังไงว่าเขาไม่ต้องการ

ผู้วิจัย : เขาก็ว่าเขาต้องการค่ะ หนูเพิ่งทราบเพราะไปสัมภาษณ์เขามา

รศ. ดร. นิตยา : เขาต้องการ คล้ายๆ กับว่าเป็นภาษารุ่นหนึ่งของเขา ถ้าหนูเรียนมาต้องรู้ว่าภาษามัน
เปลี่ยน

ผู้วิจัย : ยิ่งคุยยิ่งรู้ว่าเขาต้องการมาก เพราะรู้สึกว่าเป็นภาษาเขียนมากกว่า ยิ่งยาวยิ่งเป็นภาษาเขียน

รศ. ดร. นิตยา : ใช่ ให้อธิบายสั้นๆ นี่ก็ยังไม่ถึงกันอยู่ ถ้าเป็นครูภาษาไทยคิดว่าควรตัดทิ้งซะ เขาบอก
ว่ามันไม่ใช่ คิดอีกอย่างอาจเป็นเพราะคนรุ่นนี้ไม่ค่อยได้เรียน ไม่ได้ให้ความสำคัญกับหลักการใช้
ภาษา อาจเป็นเพราะความสำคัญของภาษาไทยมันน้อยลงไป ที่น้อยเพราะเป็นภาษาของเราเอง ไม่
ต้องตกใจ ที่อื่นเหมือนกัน อะไรที่เป็นภาษาของเราเอง เราชอบคิดว่ารู้อยู่แล้ว แต่มันรู้เฉพาะเรื่อง
ธรรมชาติ แต่พอถึงตอนใช้ภาษา มันปรุงแต่ง แต่ละสังคัมก็ปรุงแต่งขึ้นมา ไม่เกี่ยวกับชอบไม่ชอบ
ไม่เกี่ยวกับเรื่องเหตุผล เพียงแต่สังคัมปรุงแต่งขึ้นมาอย่างนี้ คุณอยู่ในช่วงไหนก็ใช้ตามนั้น ถ้าคุณ
ใช้ไม่เหมือนก็ถูกดูไป จนกว่าคุณจะชนะเพราะพวกที่ไม่เหมือนเราตายเกลี้ยง เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่
โบราณแล้ว เราทำได้ยังไงล่ะว่าเราใช้เหมือนกับสมัยสุโขทัย ใช่มั้ย

ผู้วิจัย : แล้วราชบัณฑิตยสถานมีนโยบายเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยอย่างไรบ้างคะ

รศ. ดร. นิตยา : ราชบัณฑิตยฯ¹ มีกรรมการเยอะมากเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย เผอิญครูก็ไม่ได้อยู่ชุด
นั้น เขาแบ่งๆ กัน แต่ลองถามๆ ดู ว่าเรามีอะไรที่พูดเรื่องบุพบทโดยตรงมั้ยะ ก็ไม่มี แต่วิธีที่จะดูก็ดูที่
ตรงนี้ ((ดูพจนานุกรม)) ถ้าเป็นกับแก้แต่ต่อ เปิดตรงนี้ก็วิธีการใช้ ปัญหา มันมี ทุกคนก็ยอมรับว่า
มี เก็บมาตั้งแต่รุ่นเก่า ตอนนี้อย่างมันก็เปลี่ยน แต่ภาษาเปลี่ยนไม่ใช่ว่าเราต้องยอมรับมัน เพราะมัน
อาจเป็นแค่ภาษาพูด ภาษามี 2 อย่าง ภาษาพูดกับภาษาเขียน ภาษาพูดอย่างไรก็ได้ เพราะเราพูดต่อ

¹ อ่านว่า ราช-ชะ-บัน-ดิด เขียนเช่นนี้เพื่อให้หมายถึงหน่วยงาน แยกจากคำว่า ราชบัณฑิต ที่หมายถึงบุคคล

หน้า พูดไม่ชัดก็ได้ พูดสำนวนอะไรก็ได้ทั้งนั้นเลย ถึงตอนเขียนมันเห็นหน้ากัน ต้องพยายามให้ชัดเจนที่สุด เพราะฉะนั้นอะไรก็ตามที่ตอนนั้นเขาถือกันว่าชัดเจนที่สุดก็ให้ใช้ตามนั้น คุณก็ต้องตามนั้น เรามาเรียนกันว่าตอนนี่เขาคิดกันยังไง แต่ที่ว่าตอนนี่คิดกันยังไง อีก 10 ปีก็อาจจะไม่เหมือนแล้ว เพราะฉะนั้นเด็กรุ่นนี้ก็อาจเขียนไม่เหมือน 10 ปีที่แล้วเขียน เหมือนอย่างที่ตอนนี่เราอ่านภาษาสมัยรัชกาลที่ 6 เราก็คงรู้สึกว่าเขา ทำไมมันไม่เหมือนกับภาษาตอนนี่ เหตุการณ์เดียวกัน สำหรับนักภาษาศาสตร์แล้วมันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย

ผู้วิจัย : หมายความว่าราชบัณฑิตฯ ไม่ได้คาดหวังให้หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาให้ถูกต้อง

รศ. ดร. นิตยา : ต้องถามก่อนว่าแบบที่ถูกต้องคืออะไร ไม่มีใครตอบได้ว่าแบบไหนถูก เราตอบได้อย่างเดียวว่ามันเหมาะสำหรับตอนนั้นหรือเปล่า ลองดูตัวอย่างประกาศสมัยรัชกาลที่ 4 ที่คนถือกันเคร่งครัด ท่านบอกว่าให้ตัวอย่างเต็มไปหมด กับแก้แค่ต่อ พูดมาเลยใครใช้ไม่เหมือนบอกว่าผิด อันนี้ขึ้นอยู่กับครูที่บางคนอาจเคร่งครัดตามกฎหมายที่อยู่ในหลวงรัชกาลที่ 4 เขียน เหมือนเป็นราชโองการตามสั่งคงจะบอกว่าท่านบอกอย่างนี้ให้ใช้ตามท่าน แต่อย่าลืมนะว่าท่านพูดสมัยท่าน นั่นคือสมัยรัชกาลที่ 4 สักร้อยปีแล้วใช้มันก็เลยเห็นต่างกันสองข้าง ภาษามันเปลี่ยนไปเยอะมากเลย เป็นเรื่องธรรมดา กลุ่มหนึ่งจะบอกว่าใช้แบบนี้แบบนี้ อีกกลุ่มหนึ่งก็บอกว่ามันเปลี่ยนแล้ว ดังนั้นจะผิดจะถูกต้องอยู่ที่ว่าคุณถามใคร

ผู้วิจัย : ถ้าอย่างนั้น ถ้ามีคนเขียนออกมาว่าปัญหาในหนังสือพิมพ์ข้อหนึ่งที่เป็นปัญหาวิกฤตคือเรื่องบุพบทก็แล้วแต่มุมมองลึะ

รศ. ดร. นิตยา : แล้วแต่มุมมอง ถ้าถามอาจารย์นิตยาจะบอกว่าเฉยๆ ((หัวเราะ)) เออมันเป็นอย่างนั้น ถ้าคุณจะเก็บข้อมูล เดี่ยวนี้การเรียนภาษาอยู่ที่การเก็บข้อมูลแล้วเอามาดู ไม่ใช่มาถึงก็บอกแต่ว่าคุณผิดๆ ถ้าเขาใช้อย่างนี้กันทั้งเมืองล่ะ เราต้องวิเคราะห์แล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น ไม่ใช่อยู่ๆ ไปตัดสินเราเป็นเจ้าของภาษากันเมื่อไร ต้องมาวิเคราะห์ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาใช้แบบนี้เพราะอะไร มีเหตุผลมั้ย เพราะการใช้ภาษาทุกคนมีเหตุผล แต่มันพูดไม่ออก มันอยู่ในใจ คือเราต้องคุยกัน อย่างในที่ประชุมเราเคยคุยกันว่าทำไมต้อง “ชนะให้แก่” “แพ้ให้แก่” ทำไมต้องใช้ มันไม่เคยมี แพ้ก็แพ้ไป ทำไมคนรุ่นนี้ต้อง “ให้” ด้วย อาจารย์อมรบอกว่า มันอาจทำให้ความรู้สึกไม่ซ้ำซาก แพ้เนี่ยฉันไม่ได้หลุดล้วยนะ ฉันให้เธอ เขาเกิดความรู้สึก ทีนี้ถ้าใช้นานไปคนเห็นด้วยก็ใช้กัน มันเป็นการสมมติขึ้นทั้งนั้น ในขณะนี้เราสมมติว่าแพ้ก็แพ้ไปเลย ชนะก็ชนะไปเลย แต่คนอีกรุ่นหนึ่งเขาสมมติกันว่าแพ้ต้องมี “ให้แก่” ฉันจะผ่อนคลายความรู้สึกสักหน่อย ฉันแพ้นะ แต่แพ้ให้ ให้อะไร มันเคยมี “ให้-แก่” ก็เลยเป็น “แพ้ให้แก่” เดี่ยวนี้ก็มี “ให้กับ” ด้วย ก็เลยกลายเป็นคน 2 กลุ่ม คนหนึ่งพูดว่า อันนี้

ให้เงินไว้กับเธอนะ หรือให้เงินไว้แก่เธอ ถ้ามาถามครูว่าเป็นไง ครูก็จะบอกว่ามีคน 2 ช้าง ช้างหนึ่ง ถือตามที่เคยเป็นมา ช้างหนึ่งใช้ตามตอนนี้ มันขึ้นอยู่กับใครตรวจเรียงความคุณ ((หัวเราะ))

ผู้วิจัย : หนูไปสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์มา เขามีมุมมองที่น่าสนใจว่าเรารู้สึกไปเองว่าเรามีเนื้อที่จำกัด แต่เขาบอกว่าจริงๆ แล้ว เขามีกรอบข่าวมา บางครั้งเขาต้องการวิธีเติมให้เต็มเขาก็จะเติมคำแบบนี้

รศ. ดร. นิตยา : ใช่ มันเป็นเรื่องเทคโนโลยีเข้ามาเป็นตัวกำหนด ไม่ใช่แค่เรื่องภาษาที่เราพูดกัน มีตัวกำหนดอีกมาก ที่เราว่าจำกัดเฉพาะพาดหัวต่างหาก พาดหัวนั้นแหละตัวจำกัด

ผู้วิจัย : เขาเลยบอกว่า ถ้ามาบอกว่าเขาผิด เขาไม่เข้าใจหรือว่าเขาผิดตรงไหน

รศ. ดร. นิตยา : นี่ไงคะ ครูถึงพูดว่าใครเป็นคนบอกล่ะว่าผิดจริงๆ แล้วที่คนชอบพูดว่าไอ้ฉันผิด ไอ้ฉันผิดราชบัณฑิตยฯ ไม่ได้เป็นคนบอกนะ คุณให้ฉันนะ ราชบัณฑิตยฯ บอกแต่ข้อเท็จจริง คนที่ใช้เอาไปกำหนดเอง เช่น ที่บอกว่าอ่านได้ 2 อย่าง ราชบัณฑิตยฯ เก็บข้อมูลว่าเจอแล้วว่าอ่านได้ 2 อย่าง แล้วคุณเอาไปบังคับเอง แล้วมาหาว่าราชบัณฑิตยฯ บังคับ อันนี้เรียกว่ากล่าวหา ปิดความรับผิดชอบทำไม เขาเพียงแต่บอกว่ามี 2 อย่าง ไม่ได้ห้ามอ่าน

ผู้วิจัย : แต่ก็แปลกนะคะ ถ้ามีคนบอกว่าใช้ผิด ทุกคนก็จะมองมาที่ราชบัณฑิตยฯ อย่างเดียว

รศ. ดร. นิตยา : ก็อาจจะเป็นเพราะว่ามีบางคนทำอย่างนั้นจริงๆ แล้วอ้างว่าราชบัณฑิตยฯ ว่าแบบนี้ คุณเปิดดู (ชี้ที่พจนานุกรม) เอาแล้วกัน เขาแค่บอกว่าเราก็เก็บข้อมูลมา เพราะการทำพจนานุกรม ไม่ใช่เก็บทีเดียว เราเก็บมาเป็นร้อยปี ตั้งแต่ฝรั่งเศส ฝรั่งเศสเก็บ ทำไมฝรั่งเศส เพราะเขาจะเรียนภาษาไทย เขาก็ต้องจด มีคำอะไรบ้าง เริ่มต้นจึงมาจากฝรั่งเศส มาเรื่อยๆ เราก็เก็บใส่ มันจึงมีหลายคำตั้งแต่โบราณ บางคำแน่ใจว่าโบราณก็วงเล็บไว้ว่า (โบ.) โบราณก็เยอะ ปากก็เยอะ ไอ้ที่ยังไม่ทันวงเล็บก็เยอะ คุณกันในที่ประชุม อย่างผิวเมีย เรามีสามีภรรยา มากุยกัณว่าผิวเมียมันปากมัย ก็ไม่ใช่ซะ เป็นคำธรรมดา แต่เวลาเราเขียนบทความวิชาการเราก็ไม่ใช่ผิวเมีย ที่นี้ใครจะตัดสินล่ะ ก็คงต้องดูตัวอย่างการใช้เยอะๆ แล้วก็จะระบุงลงไปได้

ผู้วิจัย : พอไปถามว่าหนังสือพิมพ์มีนโยบายเกี่ยวกับการใช้ภาษามัย เขาบอกว่ามี อยากใช้ให้ถูกต้อง

รศ. ดร. นิตยา : มี มี เขามี เป็นคู่มือเลยละ แต่ละฉบับ แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าคู่มือเนี่ยเขาคิดเองหรือยัง ใบบางคนก็เขียนขึ้นเอง ไม่ตรงกับราชบัณฑิตยฯ บางทีเขาก็อยากใช้แบบนี้ เพียงแต่ถ้าถามว่าผิด ให้หลักไว้เลยว่า ถ้าจะตอบว่าผิด ต้องตอบให้ได้ว่าผิดจากอะไร เช่นถ้าสะกดผิด ผิดยังไง ก็บอกได้ว่าไม่ได้เขียนตามนี้ ผิดจากเล่มนี้ ((พจนานุกรม)) เพราะอิงเล่มนี้ แล้วถ้าถามต่อว่าทำไมต้องดูเล่มนี้ ก็เป็นของหลวง มีประกาศสำนักนายกฯ ประเทศต่างๆ ก็ทำแบบนี้ เช่นประเทศจีน

ผู้วิจัย : จากการสัมภาษณ์ รู้สึกว่าเขาอยากได้ ต้องการข้อกำหนดแบบนี้

รศ. ดร. นิตยา : ที่จริงลองถามแล้วเขาอยากได้ เขาจะชอบมากเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาคิดเอง ยิ่งถ้าเราสามารถบอกว่าเขาต้องทำแบบนี้ดี อย่างนั้นสิ...

ผู้วิจัย : ถ้าเราตัดสินใจให้เขาว่าบุพบทจะต้องใช้แบบนี้ดี ไล่ลงไปในงานอนุกรม...เป็นไปได้ไหมจะ

รศ. ดร. นิตยา : ((หัวเราะ)) ยาก บางเรื่องไม่สามารถไปกำหนดได้ อย่างน้อยถ้าบอกว่ากับแก่แต่ต้องใช้แบบนี้ แต่มันไม่ตรงกันตอนนี้ แพ้ให้แก่ อย่างนี้ทำไงละ มันเปลี่ยนไปแล้ว อย่างสมัยสุโขทัยเราไม่ได้มีบันทึกเสียงไว้ มีแต่ตัวหนังสือ เมื่อก่อนศิลาจารึกบอกว่า “โสง” แต่เดี๋ยวนี้ “สอง” “โสง” เปลี่ยนเมื่อไร สมัยสมเด็จพระนารายณ์ จากสุโขทัยถึงสมัยพระนารายณ์ก็ปี “โสง” กลายเป็น “สอง” ถึงปัจจุบันสามร้อยกว่าปี ก็ยัง “สอง” อยู่ การเปลี่ยนแปลงมันเกิดขึ้น ช้าเร็ว สุโขทัยบอก “โสง” ถูก สมัยพระนารายณ์บอกสอง ปัจจุบันบอก “สอง” อยู่ พอใช้กันทั่ว ผู้ใช้จะยอมรับ เป็นตัวบอก

ผู้วิจัย : ทำไมในงานอนุกรมภาษาอังกฤษวิธีใช้ค่อนข้างมากกว่าของเราที่เน้นที่ความหมายอย่างเดียว

รศ. ดร. นิตยา : อันนี้เราก็พูดกันตอนทำงานอนุกรม ครูเป็นกรรมการทำงานอนุกรมนักเรียน งานอนุกรมนักเรียนน่าจะให้ตัวอย่างไว้ มีบอกไว้เลยว่าคำนี้ใช้อย่างไร ที่ประชุมบอกว่าไม่จำเป็น รู้แล้ว ครูรู้สึกว่างานอนุกรมถ้าจะดีต้องมีตัวอย่างทุกตัว แต่พอเราทำเข้าจริงๆ สังเกตว่าตอนทำงานอนุกรม คำไหนที่กรรมการรู้ตัวอย่างเยอะ บางคำนี้ก็ตัวอย่างออกก็มีมากเลย บางคำก็ไม่ออกไม่รู้จะให้ตัวอย่างยังไงก็หายไปเฉยๆ อาจเป็นเพราะเป็นข้อจำกัดของพวกเราก็ได้

ผู้วิจัย : ทำไมของฝรั่งทำแบบนี้ได้

รศ. ดร. นิตยา : อย่างลืมน่าหน่วยงานทำงานอนุกรมของเขาเป็นหน่วยงานทำงานอนุกรมจริงๆ ไม่ได้ทำอย่างอื่นเลย เล่นเรื่องงานอนุกรมอย่างเดียว มีเจ้าหน้าที่ประจำ มีการฝึกงาน รูปแบบการเก็บข้อมูลเป็นหลักเป็นเกณฑ์ หากินเรื่องเดียว อีกอย่างหนึ่ง ลูกค้าเยอะ สามารถลงทุนทำได้ทุกอย่าง มีเครื่องมือ มี corpus ข้อมูลมหาศาลมากกว่าภาษาไทย ของเราลูกค้ามีที่คน 63 ล้านคนมีผู้ที่จำเป็นต้องใช้งานอนุกรมก็คน ลูกค้าน้อย งบน้อย (อย่างนี้คนห้ามพูด แต่จำเป็นต้องพูด) วิธีของเราคือประชุม เลือกรู้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขามาประชุม อาทิตย์หนึ่งสองครั้งบ้างครั้งเดียวบ้าง พูดในที่ประชุม 2 ชั่วโมง บางครั้งได้คำเดียว ถามว่าทำงานซ้ำมั้ย ไม่ใช่ค่ะ เพราะบางคำต้องพูดกันให้เนิ่นนานที่ 20 คำแก่งจ้ง เรื่องภาษาจะเอาเรื่องปริมาณมาวัดไม่ได้ ภาษาเป็นเรื่องคุณภาพ ตัววัดปริมาณที่

ออกมาต้องได้เท่านั้นเท่านั้นให้อึดอัดมาก 1 ชั่วโมงไม่มีปัญหาเลยอาจออกมา 20 คำ บางทีถึงกัน 1 ชั่วโมงได้มา 1 คำ บางทีก็สวนทางกัน ระเบียบกับข้อเท็จจริงสวนทางกัน

ผู้วิจัย : ที่แต่ทราบมา หนังสือพิมพ์จะใช้เล่มนี้เลย

รศ. ดร. นิตยา : ใช่ค่ะ บอกแล้วว่าภาษาเขียน เขาไม่มีทางแก้ตัว แล้วเขาไม่ต้องเสียเวลาคิดใหม่ ยกเว้นของบางสำนักพิมพ์ เขาทำของเขาเอง ถ้าเขาไม่ใช่ตามของเขาจะทำมาทำไม

ผู้วิจัย : อาจเป็นเพราะอย่างนี้หรือเปล่าคะว่าในหน่วยงานมีฝ่ายที่ตามบทบาทหน้าที่ของเขา ต้องการคำตัดสินเด็ดขาดตามพจนานุกรม คือฝ่ายปฐพี ทราบว่าคนเขียนจะถูกแก้ไขมาก

รศ. ดร. นิตยา : การแก้ไขจริงๆ ของผู้พิสูจน์อักษรควรเป็นการแก้ไขตัวสะกดเท่านั้น เพราะผู้เขียนแต่ละคนจะมีสำนวนการเขียนของตัวเอง คนบางคนถือมาก อย่างนักเขียนบางคน รู้กันเลยว่าห้ามแตะ เช่น คุณรงค์ วงษ์สวรรค์ ถ้าคุณไม่ใหญ่ขนาดเขา โคนเลย ที่นี้ถ้าราชบัณฑิตกับภาศีสมาชิกเขียน เราจะตรวจแค่ตัวสะกด ถ้าท่านใช้ แพ้ให้แก้ แพ้แก้ หรือแพ้เฉยๆ เรื่องของท่านนะ ไม่มีหน้าที่ไปแก้

ผู้วิจัย : อย่างนี้หมายความว่า ยังมีช่องว่างระหว่างนักวิชาการที่ตัดสินว่าหนังสือพิมพ์ใช้ภาษาผิด

รศ. ดร. นิตยา : เดียวนี้ไม่ค่อยพูดแล้วนะ เท่าที่ฟังเข้าใจเรื่องแล้ว การเรียนภาษาไทยโดยไม่เรียนภาษาศาสตร์อาจทำให้ไม่ยอมรับความเปลี่ยนแปลง แต่ถ้าเรียนภาษาศาสตร์จะเข้าใจธรรมชาติของภาษา การยอมรับไม่ใช่เรานะ ไม่ใช่ นาย ก นาย ข แต่เป็นมวลชน แต่มวลชนอาจจะเข้าใจผิด เราต้องพยายามกันให้ได้ว่าเขาเข้าใจผิดกันที่ตรงไหน แล้วบอกเขา ถ้าผิดจริงๆ เช่น ซีฟู้ดใส่ไม้ตรีเนี่ย เป็นเพราะเขาไม่รู้ ถูกมั๊ยคะ ต้องบอกเขาว่ามันมีหลัก ถ้าคุณไม่ทำตามหลักจะเกิดอะไรขึ้น เราไม่ต้องไปบอกว่าอย่าใช้ เช่น ถ้าคุณใส่ไม้ตรี เพราะคิดว่าพยัญชนะทุกตัวมีค่าเท่ากันหมด อีกหน่อยคำว่า ครบ ก็ต้องใส่ไม้ตรีด้วย ถ้าเรามีหลักมีเหตุผลบอกเขา เขาก็จะเออ จริงนะ ของมีระบบอยู่แล้ว แทนที่คุณจะเรียนระบบ คุณกลับไปสร้างระบบอีกระบบหนึ่งซึ่งอาจไปทำลายฐานข้อมูลของประเทศไทยเดิมที่เคยมีมาทั้งหมด คุณจะเลือกข้างไหน ซี้ให้เขาเห็นเขาก็ตามเอง

ผู้วิจัย : แล้วพบปะ ถ้าใช้ “แพ้ให้” “ในส่วนตัวด้านของ” อย่างนี้ ที่มันมากไป ในหนังสือพิมพ์ล่ะคะ

รศ. ดร. นิตยา : อาจมากเกินไป แต่ก็จะต้องการก็ได้ อาจเกิดจากคนเราเวลาพูดคิดไม่ทัน พูดยาว เดิมไปอยู่นั้น มันก็เลยติดมาที่การเขียน มันมีวิธีนะ เวลาคนเขียนอะไรรุ่มร่ามมาให้อ่าน พอเขาอ่านปั๊บ เขารู้สึกเอง ทีนี้พอคนเรารีบๆ ไม่ได้อ่านที่ตัวเองเขียน

ผู้วิจัย : ขั้นตอนของหนังสือพิมพ์ก็เป็นอย่างนี้แหละ บังเอิญกระบวนการนี้จะไปอยู่ที่ปรูฟ เพราะเมื่อปรูฟอ่านปรูฟเห็นก็จะแก้ พอแก้ก็จะขัดแย้งกับผู้เขียน ปรูฟก็เลยอยากได้ที่ฟัง

รศ. ดร. นิตยา : ถ้าอยากได้ที่ฟัง เรื่องตัวสะกดฟังได้ แต่ถ้าจะเอาสำนวนอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่มีใครเขาบอก เผด็จการไม่ได้ ภาษาเป็นของประชาชน แต่ถ้าประชาชนใช้ผิด มีความรู้สึกว่ามันผิด เราก็ต้องชี้แจงว่าผิดตรงไหน เช่น “แพ้ให้แก่” ถ้ามีคนรู้สึกว่ามันผิด ผิดจากไหน ผิดจากเดิมเพราะเดิมไม่มี แต่ถ้าคนส่วนใหญ่ยอมรับใช้ ใช้กันทุกคน ถ้าของเดิมตายเรียบ ก็เป็นมาตรฐานใหม่ นี่เป็นเรื่องธรรมชาติของภาษาที่ยังไม่ตาย ถ้าตายแล้วก็ไม่ยุ่ง

ผู้วิจัย : ถามว่ารู้จักหลักการใช้บุพบทมั๊ย ทั้ง 3 ฝ่าย ไม่รู้จักหลักแต่ใช้ได้ ในฐานะของคนใช้ภาษา ถ้าเขาอ่านแล้วเขาก็จะตัดหรือเติมเอง

รศ. ดร. นิตยา : เขาไม่ต้องรู้จักหลัก เจ้าของภาษาไม่จำเป็นต้องเรียนหลัก เขาจะรู้จักเอง เจ้าของภาษาจะใช้ไม่ผิดไวยากรณ์ ถ้าเขาเผอิญขอให้เขาอ่านซ้ำ ดังๆ เขาจะแก้ของเขาเอง ทีแรกครูอ่านให้เขางงว่าเขาผิดตรงไหน มีหลังครูเลยเลิก นั่งลง อ่าน เรียกสติกลับมา เขาจะรู้เลยว่าผิดตรงไหน เจ้าของภาษา ภาษาแม่ไม่มีใครใช้ผิดไวยากรณ์ เพราะคุณรับภาษาด้วยการซึมซับ นี่ตามทฤษฎีสมัยใหม่ ถ้าผิดจะผิดที่การเลือกใช้คำ ทำไม่ผิด เพราะสังคมสมมติขึ้นมา คุณเผอิญสมมติไม่เหมือนเขา หรือไม่ได้เรียนรู้ว่าเขาสมมติอะไรมา ก็เลยผิด

ผู้วิจัย : ฟังอาจารย์แล้วรู้สึกว่าเขามองราชบัณฑิตยฯ ไม่เหมือนกับที่อาจารย์พูดมา

รศ. ดร. นิตยา : เข้าใจ เขามองว่าราชบัณฑิตยฯ ไปบังคับ ทุกคนก็คิดอย่างนั้น ครูมาอยู่ที่นี้ ครูว่าไม่เห็นเลย แต่ครูว่าในราชบัณฑิตยฯ อาจจะมีบางคน คนในนี้บางคนเกิดความเข้าใจผิด เวลาพูดกลับไปบอกว่า นี่ไง ฉันสั่งไปแล้ว คงต้องมีคนเผอิญบ้าง เราเป็นราชบัณฑิตยฯ เราต้องสั่ง มีที่ไหนรัชกาลที่ 6 ยังสั่งไม่ได้เลย ทรงมีพระราชอำนาจขนาดนั้น อย่าไปนึกว่าภาษาบังคับได้ แต่แนะนำได้

ผู้วิจัย : แปลว่าไม่มีความจำเป็นต้องใช้วิธีใช้บุพบทลงไปในพจนานุกรม

รศ. ดร. นิตยา : ยกตัวอย่างนะ มันต้องว่าไปเป็นคำๆ ลองเปิดดูนะ ((เปิดพจนานุกรม)) ดู “แก่” นะ “แก่” บุพบท ใช้หน้าหน้านามฝ่ายรับ เช่น ให้เงินแก่เด็ก จบ แก่นี้เอง มีคำจำกัดความให้เสร็จว่าใช้เมื่อเป็นฝ่ายรับ ถามว่าภาษาไทยพูดว่า “ให้เงินเด็ก ได้มั๊ย ได้ คุณเป็นคนไทยใช้มั๊ย ถ้าได้ ก็หมายความว่าบุพบทตัวนี้ได้ แปลว่าคุณพูดได้ 2 อย่าง ไม่มีใครผิด แต่ในนี้จะไม่เขียนว่า “ให้เงินกับเด็ก” เพราะถือตามที่เคยเป็นมา “กับ” เป็นคำที่เชื่อมคำหรือความเข้าด้วยกัน มีความหมายว่ารวมกันหรือเกี่ยวข้องกัน เช่น ฟ้ากับดิน กินกับนอน หายวับไปกับตา เห็นมั๊ย มีทั้งคำจำกัดความให้และตัวอย่าง ไม่ใช่ไม่มี แต่ว่าตัวอย่างนี้ ก็เรียกว่าเท่าที่ตกลงรับกันแล้วในสังคม

ผู้วิจัย : “ในส่วนของ” ที่มีบางคนระบุแล้วว่า มาจากภาษาอังกฤษ ก็ถือว่าใช้กันแล้ว

รศ. ดร. นิตยา : ใช่ ที่เห็นชัดๆ คือเอามาจากภาษาอังกฤษ ถ้ายอมรับก็ใช่ แต่ถ้าให้ตรวจครูก็ยังไม่เห็นนะ เช่น ทำงานบนคอมพิวเตอร์ on computer ครูบอกตกลงคอมเธอไม่พังหรือ ทำงานบนโต๊ะได้ แต่ทำบนคอมไม่ได้ ถามไปถามมาได้ความว่ามาจากภาษาอังกฤษ พอเห็น on ปับเธอก็ใช่ “บน” เห็น in เธอก็ใช่ “ใน” ไปเลย แปลกมาก คนไทยไม่ใช่เก่งภาษาอังกฤษที่ไหน มันมาจากพวกแปลไม่สุดความ แปลมาแต่โครงสร้าง แต่คุณยังไม่ได้ปรับโครงสร้างให้เป็นไทย คนแปลนี้ยังไม่เก่ง ต้องแปลให้สุดถึงภาษาเป้าหมาย คุณแค่มาตรงกลางแค่นั้นเองจากภาษาอังกฤษ โครงสร้างยังเป็นอังกฤษจำอยู่เลย มาถึงไทยทำไมไม่ปรับ คุณไม่รู้หรือว่าภาษาไทยเขาพูดกันยังไง

ผู้วิจัย : กลายเป็นรูปที่คนนิยม

รศ. ดร. นิตยา : ไม่ใช่ ไม่ใช่นิยม เพราะมันเร็วและสั้นบ่อยๆ ทำไมล่ะ ก็คนแปลข่าว เขารีบ งานเขาเร่งรีบ ดีสอง จะไปถามใคร ก็ใช่ไปเลย ยังไม่ทันเสร็จ จบเลย พอล้อมแก้ม ออกมาแล้วคนฟังทุกวันๆ ภาษาคือการเลียนแบบ สุดท้ายก็ใช้กัน เข้าเมือง ออกเมืองไง บางทีพูดเล่น เข้าบ้าน ออกบ้าน

ผู้วิจัย : ก็เลยชินแบบนี้

รศ. ดร. นิตยา : มันเป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม บังเอิญกลุ่มใหญ่ อย่างภาษาที่เขาแซทกัน ถ้าคุณเข้าไปในห้องนั้น คุณไม่พูดอย่างนั้นคุณก็ผิด คุณคุยกับเพื่อนก็ต้องใช้ภาษาพูด พอหันมาเห็นอาจารย์ คุณก็เปลี่ยนภาษาทันที ผู้ใช้ภาษาได้ถูกต้องคือใช้ภาษาได้ถูกต้องกับกาลเทศะ ไม่ใช่ว่าพูดหยาบไม่เป็น แต่เวลาหยาบคุณพูดกับเพื่อน เพื่อนบางคนถ้าคุณไม่พูดหยาบแปลว่าคุณไม่สนิทด้วย

ผู้วิจัย : ถ้าอย่างนั้น ถ้าหนังสือพิมพ์ต้องการคำตอบจากราชบัณฑิตยฯ ว่า ที่ใช้ตอนนี้ทั่วกันนะ ยอมรับมั๊ย

รศ. ดร. นิตยา : ราชบัณฑิตยฯ จะไม่ตอบว่ายอมรับหรือไม่ยอมรับ เพราะราชบัณฑิตยฯ มีหน้าที่เพียงเก็บข้อมูล นี่คือน้ำที่จริงๆ จริงๆ แล้วที่บอกว่าราชบัณฑิตยฯ จะดูแลหลักการใช้ภาษาไทยด้วย เท่าที่ครูเห็นก็คือ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เช่น การใช้ไม้ยมก การใช้ไปยาลน้อย การใช้ไปยาลน้อยเขาให้คิด ไม้ยมกเขาให้เว้นหน้าเว้นหลัง พอออกมาก็ไปขัดแย้งกับเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ตอนนี้สิ มันบอกตัดคำได้ แต่จริงๆ มันตัดไม่เป็น เพราะเขาไม่ได้ทำมาเพื่อภาษาไทย อย่างลิ้มว่าภาษาไทยเรารวบร้อยมาก เราแค่เพียงแต่อาศัยสิ่งที่เขาใช้กับภาษาอังกฤษ แล้วดัดแปลงให้มาใช้กับภาษาไทยได้บ้าง ได้แค่นี้ก็บุญนักหนา จะไปคาดหวังอะไรให้เขามาตัดคำ เว้นวรรค พอบอกว่าไม้ยมกเว้นหน้าเว้นหลัง พอจัด 2 ด้าน แยกกัน ไม้ยมกก็หลงกลาญ แล้วคงเคยเห็นที่ตัดคำไม้เอกไม้โทแยกกัน คำว่า “หมาย” “หมา” ก่อน “ย” มาอยู่อีกหน้า

ผู้วิจัย : หนังสือพิมพ์เป็นเยอะ

รศ. ดร. นิตยา : เพราะเขาใช้เครื่องตัด แล้วต้องรีบ เขาไม่มีเวลามานั่งดู เวลาครูทำจะส่งไว้เลยนะ จะไม่ให้กั้นหลัง กั้นหน้าอย่างเดียว พอกั้นหน้าแล้ว ก่อนส่งครูให้อ่านก่อนทุกครั้ง ให้อ่านทุกบรรทัด แล้วดูข้างหลัง ตัดเอง ภาษาไทยให้คำแนะนำได้แค่นั้น คุณต้องถามว่ามาตรฐานภาษาไทย ไครสร้าง คนไทยสร้าง ราชบัณฑิตยฯ สร้างหรือบริษัทไหนสร้าง

ผู้วิจัย : ตอนนี้ หนังสือพิมพ์ใช้ประโยชน์จากราชบัณฑิตยฯ ผ่านเว็บไซต์มาก มีโอกาสมั้ยที่เราจะใส่ข้อมูลเหล่านี้ลงไปเพื่อแนะนำเขา

รศ. ดร. นิตยา : จริงๆ มีอยู่เยอะมาก จะมีข้อมูลการใช้ภาษาเยอะ แต่หากใครจะเขียนแนะนำอะไร ก็คงต้องคิดดูก่อนว่าเขียนไปแล้วจะถูกหัวเราะม๊ยะ เช่น หากเขียนว่า กับแก่แต่ต่อ ต้องใช้ตามรัชกาลที่ 4 ตลอด ก็คงจะถูกหัวเราะ นี่ขนาดไม่เขียนอะไรเลย เข้าไปอ่านดูในห้องอื่นๆ สิ ในพันธู์ทิพย์ เนี่ย เล่นงานราชบัณฑิตยฯ น่าดูเลย แต่เขาก็เล่นงานแบบน้อยใจนะ เล่นงานแบบผิดหวัง ทำไมท่าน ไม่ช่วยบอกเรา อะไรทำนองนี้ใช้ม๊ยะ แต่พอบอกแล้วทำไมไม่เชื่อล่ะ

ผู้วิจัย : เขาจะพูดถึงพจนานุกรมศัพท์ใหม่ เขาจะพูดในกระแสว่าแสดงว่าราชบัณฑิตยฯ ก็ยังไม่ปิด ยังเปิดกว้าง

รศ. ดร. นิตยา : อันนี้ก็มีปัญหาเยอะ โดยเจตนาเพียงแค่ว่าจะเก็บคำที่ยังไม่มีอยู่ในนี้ ((ศัพท์พจนานุกรม)) ซึ่งมันยังมีหลงเหลืออีกตั้งเยอะที่ยังไม่ได้เก็บ ไหนๆ ก็ทำแล้ว มีอะไรก็ช่วยกันเก็บๆ คำใหม่เอี่ยม เช่น กิ๊ก แอ๊บแบ๊ว เถียงกันอุตุลุดเลยว้าใช้หรือเปล่า อย่างที่ราชบัณฑิตยฯ เก็บ เพราะมันยังเป็นภาษาปัจจุบัน ผู้ใช้ยังไม่ลงตัวเลย เมื่อเก็บมาแล้วก็มี 2 แบบ หนึ่ง เชื้อตามราชบัณฑิตยฯ เลย สอง ไม่ใช่ ที่ใช้ไม่เห็นเป็นแบบนี้เลย ก็อันตรายต่อราชบัณฑิตยฯ เหมือนกัน

ผู้วิจัย : วัตถุประสงค์คือต้องการเก็บศัพท์ที่นอกเหนือเท่านั้นใช้ม๊ยะคะ

รศ. ดร. นิตยา : ใช้ ศัพท์ที่นอกเหนือมีทั้งศัพท์ใหม่และศัพท์เก่า เท่าที่ฟังมาก็เก็บจากคลังข้อมูลที่ ใช้จริงที่จุฬาฯ เขาทำ จะรู้ได้ยังไงว่าผิดหรือถูก เหมือนวิกิพีเดีย รู้ได้ยังไงว่าถูกหรือผิด ข้อมูลจากที่ ใช้จริงนี่จึงมีทั้งที่ใช้ได้และใช้ไม่ได้หรือใช้ด้วยความเข้าใจผิด เป็นปรากฏการณ์เฉยๆ ถ้าจะบอกว่า ต้องใช้ตามนี้คุณต้องวิเคราะห์ก่อน การเก็บข้อมูลต้องวิเคราะห์ข้อมูล ไม่ใช่เอาหมดทุกอย่าง

ผู้วิจัย : มีโอกาสมั้ยคะจากการที่เก็บคำใหม่ๆ จะเลยมาที่โครงสร้างใหม่ๆ

รศ. ดร. นิตยา : อันนี้ยากคะ โครงสร้างนี้ยาก คุณต้องทำเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่องแบบนี้ไม่ใช่จะมานั่งประชุม เดียววันนึงได้โครงสร้างเดียว งานบางอย่างเป็นงานวิจัย คั้นกว่า อาจต้องใช้เวลา สมารถน่าจะเป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ หัวข้อวิจัย

ผู้วิจัย : เพราะฉะนั้น ถ้ามีคนบอกว่าปัญหาเรื่องการใช้นูบพบเป็นปัญหาวิกฤตนั้นก็ไม่ใช่แล้ว

รศ. ดร. นิตยา : ครูไม่เห็นจะวิกฤตตรงไหน ชอบใช้คำว่าวิกฤต มี 2 คำที่ครูคิดว่าแย่แล้ว คือวิกฤต กับอัจฉริยะ มันไม่เห็นเป็นเลย คุณไปเอาคำดีๆ มาทำให้เสีย เป็นลักษณะธรรมชาติของภาษา บางทีคนเขาดกใจนะ เขาเชิญไปสัมภาษณ์ ผู้แทนราชบัณฑิตฯ มา แหมต้องรีบร้อย เกร็งกันใหญ่ เขาถามว่าอาจารย์คิดว่าเด็กๆ มีปัญหาเรื่องภาษามั้ย ครูบอกไม่เห็นมีเลย เขาว่า อ้าว ไม่มีแน่หรือ อาจารย์ ครูบอก ไม่มี เขาก็ใช้ของเขาไป แต่ตอนเขียนอย่ามาเขียนก็แล้วกัน หมายถึงเขาก็ถูกในแง่ของเขา ในกลุ่มของเขา แต่ว่าคุณอย่าใช้ผิดที่ เราไปเขียนอะไรดีๆ ให้เด็ก เขาก็ผิดที่เหมือนกัน ลูกค้าไม่ซื้อ

ผู้วิจัย : เพราะฉะนั้น การจะให้ราชบัณฑิตฯ ทำสไลด์บุ๊กสำหรับหนังสือพิมพ์ก็ไม่ต้อง

รศ. ดร. นิตยา : ไม่ต้อง มันเรื่องของเขา เขารู้ของเขา ไม่ต้องไปบอกเขา แต่เท่าที่ดู ถ้าจะเป็นธรรมเนียมของเขาก็แล้วไป แต่บางอย่าง ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน เขาก็ไม่เห็นต้องทำเลย มีอยู่แล้ว ก็ใช้ตาม ได้เลย

ผู้วิจัย : แล้วที่ราชบัณฑิตฯ พูดว่าต้องรณรงค์ให้ใช้ภาษาไทยในปีภาษาไทยล่ะคะ

รศ. ดร. นิตยา : ก็ภาษาเขียนไง ก็ต้องรู้ว่าต้องใช้ให้ถูกอย่างไร ภาษาที่ใช้กันเองแบบไม่ต้องเรียน ไม่ต้องบอก ยกตัวอย่าง เด็กต่างชาติ บอกว่าต้องออกเสียง ร เรือ ให้ถูกนะ หัดกันใหญ่ คุณมาเรียนรามา คุณไปโรงเรียน หัดกันอย่างดี อีกวันหนึ่งมาบอกผมไม่เห็นใครพูดกันเลย มีแต่คนบอกว่า เรียนรามา เข้า เวลาสอนหลักการสอนก็คือสอนภาษามาตรฐาน แบบไม่มาตรฐานเดี๋ยวมันเป็นเอง

ผู้วิจัย : อาจจะอธิบายได้กับที่ปฐพีหนังสือพิมพ์ไม่ต้องการเฉพาะเด็กเอกไทย

รศ. ดร. นิตยา : เด็กเอกไทยบางที่เข้าใจผิดนะ ที่สอนกันอยู่ทุกวันนี้ คุณแน่ใจหรือว่าคุณสร้างเด็กที่รู้ภาษาไทย คุณสร้างเด็กที่เข้าใจธรรมชาติของภาษาหรือไม่ เด็กเอกไทยบางคนหรือผู้สอนบางคนยังเข้าใจผิด

ผู้วิจัย : หนังสือพิมพ์ก็มี 2 ฝ่าย

รศ. ดร. นิตยา : ก็นี้แหละ ตรงนี้แหละ แต่ไม่ต้องกลัว ทุกภาษาในโลกนี้เป็น เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นในทุกประเทศ ขึ้นอยู่กับว่าข้างไหนแข็งขันกว่ากัน เช่นฝรั่งเศสเป็นชาติที่มีวัฒนธรรมสูง เขาโกรธที่คนไปพูดภาษาอังกฤษ ครั้งหนึ่งจึงออกกฎหมายผ่านสภาเลยว่าห้ามใช้คำภาษาอังกฤษ คุณต้องพูดเป็นภาษาฝรั่งเศส ทีนี้ก็เกิดปัญหาละสิ อย่างจะพูดว่า weekend cheeseburger hamburger shopping ต้องพูดเป็นภาษาฝรั่งเศสทั้งหมด ไปไกลถึงกับออกพจนานุกรมสามพันกว่าคำ คำเหล่านี้ต้องใช้เป็นภาษาฝรั่งเศส (แ่วๆ มั้ยว่าเราก็มั) ยังถามเพื่อนที่ฝรั่งเศสบอกให้ส่งพจนานุกรมมาให้ดูหน่อย

เวลาผ่านไป 10 ปี รัฐมนตรีคนนั้นลงจากอำนาจแล้ว เขานึกว่าจะมีอิทธิพลจนทำให้กฎหมายนี้ผ่านรัฐสภาได้ แต่ประชาชนไม่เอาด้วย แต่ถึงคนไม่เอาด้วยกฎหมายก็ไม่ได้ล้ม จะเอาผิดเมื่อไรก็ได้ แล้วอย่างนี้ถ้าประธานาธิบดีจะเชิญชวนประชาชนไปฟุตบอลล่ะท่านจะพูดว่ายังไง ฟุตบอลก็ภาษาสากล คือเขาไม่ได้แยกว่าอะไรสากลอะไรเป็นของเราเอง ในที่สุด ผู้ชนะคือผู้ใช้ภาษา ราชบัณฑิตยฯ ก็เป็นกัน ในที่สุดก็ปลงว่าเราออกกฎหมายบังคับให้คนใช้ภาษาไม่ได้นะ ในที่สุดก็ต้องปล่อย ไม่ใช่ต้องปล่อย เขาไม่มีสิทธิจะมาห้าม ประชาชนเป็นผู้ใช้ เราต้องย้อนกลับไป มันใช้เพื่อการสื่อสารมั้ย ถ้ามันมีอ้อ ไม่ว่าจะภาษาอังกฤษหรือภาษาแขก มันก็ไม่ใช่ ถ้าใช้เป็นภาษาอังกฤษแล้วสื่อ เช่น ลงลิฟต์ แล้วมันเข้าใจชัดเจน คุณจะใช้อะไร ไม่ใช่ฉันทานิยม เพราะลิฟต์เป็นภาษาฝรั่ง แล้วคุณจะใช้อะไร แต่สังเกตดูเวลาใช้คำว่าลิฟต์ เราก็ก่อนออกเสียงแบบฝรั่ง อย่างครูพูดว่า /ลิฟ/ เพราะครูรู้ภาษาอังกฤษ แต่คนอื่นเขาบอกว่า ลงลิบนะ นั่นพูดแบบไทย ครูบอกไม่ผิดหรอก ในแง่ภาษาไทยนะ มันถูกเลย แต่ถ้าคุณสอนภาษาอังกฤษก็อาจจะตก

ผู้วิจัย : เรียนอาจารย์ตามตรงนะคะ หนูเองก็ยังคงมาดูก่อนว่าราชบัณฑิตยฯ จะว่าอย่างไร เพราะหนูก็ยังมีภาพราชบัณฑิตยฯ อยู่

รศ. ดร. นิตยา : ทุกคนมีภาพราชบัณฑิตยฯ อยู่ ก็ยอมรับ เพราะ image ไม่ใช่สิ่งที่ใครสร้าง เจ้าตัวเป็นผู้สร้าง เมื่อเป็นอย่างนี้มาคุณล้างลำบาก อย่างอังกฤษนะ คุณไปให้ภาพลักษณ์เขาว่าผู้ดี ทั้งที่ทำความผิดคุณยังเรียกว่าผู้ดีเลย เช่น ผู้ดีเข้าคุก ยาก แต่ก็ไม่ใช่ว่าแก้ไม่ได้ ยกตัวอย่างที่เขาแก้ได้ดีกว่าเมื่อประมาณสี่สิบห้าสิบปีก่อนสินค้าน่าญี่ปุ่นถือเป็นสินค้าน่าที่ไม่ดี เคยได้ยินมั๊ยคะ ของญี่ปุ่นสู้ของเยอรมันไม่ได้ แต่ด้วยความมานะบากบั่นอดทน ตั้งใจทำจริงของเขา เวลานี้สินค้าน่าญี่ปุ่นคือสินค้าน่าชั้นดี เดียวนี้ใครพูดอะไรไม่ได้แล้ว มีใครร้องมั๊ย มีแต่อยู่ดี แสดงว่าแก้ได้ อยู่ที่คุณตั้งใจจะแก้หรือเปล่า

ผู้วิจัย : เป็นไปได้มั๊ยว่า พจนานุกรมใหม่คือส่วนหนึ่งของนโยบายในการเปลี่ยนภาพลักษณ์ของราชบัณฑิตยฯ

รศ. ดร. นิตยา : คงไม่ใช่หรอก เท่าที่ครูเห็น แค่ตั้งใจที่จะเก็บมากกว่า หน้าที่ของพจนานุกรมความจริงแล้วคือการเก็บคำ พจนานุกรมคือคลังคำนะคะ ยังน้อยเกินไปด้วย ภาษาไทยจะมีแต่สามหมื่นคำเป็นไปไม่ได้ อะไรที่มันตลกๆ หล่นๆ ก็เก็บมา บางทีอ่านมาก็รู้ว่าอาจารย์ขามันตายไปแล้วครึ่งเล่มก็ไม่เห็นเป็นไร คีลี มันตายแล้วจะได้เก็บไว้ก่อน บางทีเก็บแป็บเดียวมันตาย มันถึงยังไม่มีโอกาสเข้าเล่มนี้ (ชี้ที่พจนานุกรม) อย่างคำว่า “จีน” เนี่ย คุณรู้จักคำว่าจีนมั๊ย คุณเรียนคุณก็รู้ ถ้าไปถามทั่วๆ ไป เขาก็บอกกระดาษหนึ่งจีนี่จีนี่มั๊ยคะ ขนมหึงจีนี่จีนี่มั๊ย ไม่ใช่ “จีน” ตอนนี้นำมาเป็นคำว่า “แฟน” แล้วมาเป็น “ก๊ก” คุณรู้มั๊ยว่าพจนานุกรมในช่วงที่เป็นงานของราชบัณฑิตยฯ เนี่ย มี 3

เล่ม มี 2493 2525 แล้วก็ 2542 ส่วนมากเก้าสามคนจะไม่รู้จัก สองห้าคนจะเห็นบ้าง ลองทายซิว่า สามคำนี้อยู่เล่มไหนบ้าง ทุกคนก็เชื่อเลยว่าไฮจีนนี่อยู่มาตั้งแต่เก้าสาม สองห้าก็ต้องอยู่ สีสองยัง ต้องอยู่ แต่อยู่ในฐานะอะไร “ปาก.” คราวหน้านะ อย่าลืมนะ ช่วยเอา “ปาก.” ออก แล้วใส่เป็น “โบ.” ได้มั๊ย มันอาจจะเริ่มต้นด้วยการเป็นภาษาปาก แล้วลืมหืมมันไว้ แล้ว “แฟน” เข้ามาเมื่อไร สองห้า? สองห้าไม่มี เพิ่งเข้ามาสีสองนี้แหละ “ปาก.” เหมือนกับ “จีน” นั่นแหละ เริ่มต้นด้วย “ปาก.” แต่เล่มนี้ “ก๊ก” ยังไม่เข้า ก๊กไปอยู่ในเล่มนั้น “แฟน” เนี่ย พิสูจน์แล้วว่ามันอยู่ มันยังไม่ หายไปไหน แต่ “ก๊ก” เนี่ย จะอยู่มั๊ยไม่รู้ พอถึงตอนปรับอีกที มันจะได้เข้าเล่มนี้มั๊ย

ผู้วิจัย : แสดงว่าจริงๆ ราชบัณฑิตยฯ เจตนาดี พยายามจะบอกทุกคนว่าควรใช้ภาษาไทยให้ถูก เพราะถ้าเราใช้ภาษาให้ถูก จะไปตอบสนองความต้องการในการสื่อสาร แต่คนกลับไม่เข้าใจมองไป ว่าเรตึกรอบ

รศ. ดร. นิตยา : หว่าไปตีกรอบ ถามว่าเราจะพูดแทนราชบัณฑิตยฯ ได้มั๊ย เราก็พูดไม่ได้ เพราะเราก็ไม่ได้มีกฎ แต่ถ้าให้พูดจากตัวเอง ก็บอกได้ว่าการใช้ภาษามันเป็นข้อตกลงของสังคม พจนานุกรม เป็นข้อมูลที่จะช่วยคุณเท่านั้น ไม่อย่างนั้นในนี้จะมีคำว่า ปาก. หรือ วันนั้นฟังอาจารย์กาญจนาตอบ คำถาม ท่านตอบว่า ภาษามีหลายระดับ แม้แต่ในเล่มนี้เองก็ยังมีทั้งภาษาปาก ภาษาโบราณ ที่เก็บใหม่มาก็คำใหม่ จะได้ไม่ต้องมาใส่คำว่าปากๆ ก็รวมบอกเลยว่าเล่มนี้ใหม่ เลยถามไปว่าตกลงตัวเมียนี่ต้องใส่ด้วยมั๊ย คือ คำถามมันจะตามมาเรื่อยๆ บางทีคำตอบที่เราให้อาจจะไม่คลุม บางทีใครคนถามกลับเนี่ย เออ เราจะได้ปรับปรุงคำตอบ

ผู้วิจัย : งั้นถ้าหนังสือพิมพ์เป็นภาษาเฉพาะวงการ บางครั้งหยิบตรงไหนไปใช้ บางครั้งภาษาพูด บางครั้งภาษาเขียน ก็สุดแท้แต่เขาจะใช้

รศ. ดร. นิตยา : ก็ตามรูปแบบของเขา ถ้าเปลี่ยนรูปแบบคนก็อ่านลำบาก อย่าลืมนะว่าภาษาพูดมันมาก่อนภาษาเขียน คนเราบางกลุ่มเวลาพูดก็ใช้ภาษาพูด เวลาอ่านก็อยากอ่านแบบที่พูด เขาก็จับตลาดได้ คนละเรื่องกัน เป็นเรื่องการตลาดเข้ามา แต่ของเรานั้นไม่มีเรื่องการตลาดเข้ามาที่คุณ เรามีหน้าที่บอก เหมือนคุณทำวิจัยทำวิทยานิพนธ์ ก็ไม่มีเรื่องการตลาดเข้ามาเหมือนกัน คุณต้องทำให้ถูกต้อง ส่วนคำแนะนำ ในนี้ก็พอมิ แต่ถ้าจะใหม่เอี่ยม ตามความนิยม น่าจะเป็นเรื่องของผู้ทำวิจัย ผู้ทำวิทยานิพนธ์ แล้วเก็บข้อมูลมากรุณาวิเคราะห์หาคำตอบ ไม่ใช่ใช้ความคิดของเรา บางทีวิเคราะห์ออกมาแล้วอาจไม่ตรงกับใจเราก็ได้ เช่น “แพ้ให้แก่” ที่อาจารย์อมรบอกว่าให้ความรู้สึก ว่าไม่ได้แพ้ ไม่ได้เสียศักดิ์ศรี เขาอาจคิดอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ นี่คือการวิเคราะห์ของนักภาษา

• ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ให้สัมภาษณ์จากหนังสือพิมพ์

ผู้ให้สัมภาษณ์แบบรายบุคคล

1) ชื่อ-นามสกุล นางสาวนิตยา สดวัฒนา
อายุ 42 ปี
ตำแหน่ง บรรณาธิการข่าวหุ้น-การเงิน
ประสบการณ์ อยู่ในแวดวงข่าวโดยเฉพาะข่าวเศรษฐกิจ 18 ปี

2) ชื่อ-นามสกุล นางสาวนิตยา หนูนิมิตร
อายุ 50 ปี
ตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายพิสูจน์อักษร
ประสบการณ์ พิสูจน์อักษรข่าวข้าราชการ การเมืองท้องถิ่น
ทำหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นมา 20 ปี

3) ชื่อ-นามสกุล นางสาวสุจิตร ลีสงวนสุข
อายุ 34 ปี
ตำแหน่ง ผู้สื่อข่าว
ประสบการณ์ เป็นผู้สื่อข่าวด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในสายข่าวนี้มา

10 ปี เน้นทางด้านคอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์ ฮาร์ดแวร์ การหลอมรวมเทคโนโลยี แปลข่าว
ต่างประเทศ รายงานข่าวจากต่างประเทศ สัมมนาวิชาการ สัมภาษณ์ผู้บริหารระดับสูง

ผู้ให้สัมภาษณ์แบบกลุ่ม

1) ชื่อ-นามสกุล นายเสด็จ บุนนาค
อายุ 41 ปี
ตำแหน่ง บรรณาธิการข่าวหน้า 1
ประสบการณ์ ทำงานข่าวมานานกว่า 15 ปี ทั้งด้านการทำข่าว

เขียนข่าว รีไรต์ และให้หัวหน้า รับผิดชอบข่าวหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์คมชัดลึกมา 6 ปี

2) ชื่อ-นามสกุล นางปัทมพันธ์ ขำอรุณ
อายุ 43 ปี
ตำแหน่ง หัวหน้าแผนกพิสูจน์อักษร

ประสบการณ์ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี เอกภาษาไทย จาก
วิทยาลัยครูสวนสุนันทา เคยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา โรงเรียนราชินีบน
เป็นพนักงานพิสูจน์อักษรหนังสือพิมพ์แนวหน้า ตั้งแต่ปี 2532-2546 ปัจจุบันเป็นหัวหน้า
แผนกพิสูจน์อักษร หนังสือพิมพ์คมชัดลึก

- 3) **ชื่อ-นามสกุล** นางสาวยุวดี เตชะไพฑูริย์สุข
อายุ 39 ปี
ตำแหน่ง ผู้ช่วยบรรณาธิการข่าว , รีไรเตอร์ (Rewriter)
ประสบการณ์ ไม่ระบุ

บทสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์บรรณาธิการข่าว ผู้เขียนข่าว และผู้พิสูจน์อักษร แบบกลุ่ม (focus group)

วันจันทร์ที่ 12 พฤศจิกายน 2550

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นายเสด็จ นุนนาค
นางปัทมนันท์ จำรุง
นางสาวยุวดี เตชะไพฑูริย์สุข

ผู้วิจัย : ที่นี้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับเรื่องการใช้ภาษาไว้อย่างไรบ้าง

เสด็จ : ถ้าสังเกตดูกันจริงๆ กับหนังสือพิมพ์หัวสีในตลาดบ้านเรา ถ้าดูหัวข่าวหน้า 1 ของเรา จะไม่
ใช้ภาษาที่สวิงสวย เราค่อนข้างใช้ภาษาที่สุภาพ บางครั้งสำหรับคนอ่านที่ชอบความดุเด็ดเผ็ดมันจะ
ไม่ค่อยชอบคมชัดลึกเท่าไร เหตุผลหนึ่งคือหนังสือพิมพ์ที่มีอยู่แล้วในตลาดเดิม เราเห็นว่าคำบางคำ
ไม่ควรใช้ หนักไปหรือเปล่า เป็นการใส่ร้ายใส่ความคนในข่าวเกินไปมัย เราจึงพยายามลดลง หรือ
ใช้คำอื่นๆ ที่ดูสมูธ ให้อ่านแล้วดูมีคุณค่ากว่า เราถึงกับมีบัญญัติเป็นข้อห้ามว่าคำนี้ห้ามใช้ เช่น ไอ้
โหด ไอ้เถื่อน ไอ้ทมิฬ อย่างที่พบเห็นกันจะไม่ได้เห็นจากคมชัดลึก

ผู้วิจัย : หมายความว่านโยบายของคมชัดลึกต่างจากหนังสือพิมพ์หัวสีอื่นๆ ตรงที่จะไม่ใช้ภาษาที่
รุนแรงหรือผิดความหมาย แล้วคนเขียนทำตามนโยบายหรือไม่

ยุวดี : เราจะรับรู้ว่าหนังสือพิมพ์ของเรามีนโยบายอย่างนี้ ดังนั้นแนวทางการเขียนของเราก็จะเป็น
อย่างนี้โดยอัตโนมัติว่าคำเหล่านี้เราจะไม่ใช่

ผู้วิจัย : แปลว่าคนเขียนอยู่ในนโยบายฝ่ายปฐพีจะอะไรที่นอกนโยบายหรือไม่

ปัทมพันธ์ : ก็มีบ้างนะคะ แต่เราก็จะพยายามกลั่นกรอง หรือช่วยกันออกความคิดเห็นเพื่อดูว่าความต้องการเป็นไปในทางเดียวกันมั๊ย หรือบางครั้งยังเข้าใจไม่ตรงกัน ภาษาไทยมีความหมายหลากหลายมาก บางครั้งใช้ผิดความหมาย คำนี้ใช้กับคนไม่ได้ คำนี้ต้องใช้กับสิ่งของ อย่างอันนัต กับ มหันต์ แปลว่ามากทั้งสองอย่าง แต่ใช้ไม่เหมือนกัน

ผู้วิจัย : แต่ยอมแก้ไขไหมคะ

ปัทมพันธ์ : ถ้าเรามีเหตุผลที่ดี ที่ถูกต้อง ส่วนใหญ่คุยกันด้วยเหตุผล

เสด็จ : แต่ก็มีบ่อยครั้งที่มีปัญหาเกี่ยวกับทางปฐพี ถ้าในข่าวเรายอมรับ แต่อย่างโปรยข่าวหรือพาดหัวข่าว บางทีมันก็ต้องใช้ แต่ก็มีบางคำที่เราก็ไม่ใช้ เช่น ร่วมสังฆกรรม เราไม่ใช้ ผิดชัดเจน เราใช้คำอื่นได้ แต่บางครั้งหัวข่าวมันถูกบังคับไว้ด้วยจำนวนตัวอักษร ก็ต้องใช้บ้าง ถ้ามันไม่ผิดไปจากความหมายไปเลย

ผู้วิจัย : หมายความว่าคมชัดลึกรู้สึกอยู่ตลอดใช่ไหมว่าหนังสือพิมพ์มีผลกระทบต่อภาษาของสังคม และจำเป็นต้องรับผิดชอบเรื่องภาษาเพื่อสังคม

เสด็จ : ใช่ บางครั้งเราเห็นเล่มอื่นๆ ก็รับไม่ได้เหมือนกัน ก็พยายามใช้ให้ถูก แต่เราก็โดนเหมือนกันว่าคมชัดลึกพาดหัวไม่มันเลย สุภาพมาก ทำให้ข่าวเดียวกันในวันนั้นในทางการตลาดดูค้อยไป เวลาไปขายจริงๆ ในแผง คนก็ยังต้องดูหัวข่าว แต่ก็ต้องยอมละ เพราะนี่คือนโยบายหนึ่งที่เราพยายามจะปรับปรุงคุณภาพของหนังสือพิมพ์หัวสี

ผู้วิจัย : หมายความว่ากระแสสังคมจะเป็นอย่างไร คมชัดลึกก็จะต้องยืนหยัดอย่างนี้

เสด็จ : ใช่ เราคิดว่าเราไปสู้กันในส่วนอื่นนอกจากพาดหัวดีกว่า

ผู้วิจัย : แล้วมีความเห็นอย่างไรถ้ามีคนพูดถึงประเด็นเล็กๆ ที่จริงๆ แล้วไม่น่าจะเอามาจับเลยกับหนังสือพิมพ์ว่า ใช้บุพบทโดยไม่จำเป็น ว่าทำไมถึงใช้ฟุ่มเฟือยมากทั้งที่เนื้อที่มีอยู่นิดเดียว ปัญหานี้เกิดขึ้นจากอะไร แล้วคิดว่าเป็นปัญหาจริงหรือเปล่า

เสด็จ : อันนี้ต้องถามทางรีไรต์ ข่าวเนี่ยจะมาจากนักข่าวก่อน นักข่าวจะผ่านมาที่โต๊ะข่าว รีไรต์มาทีหนึ่งก่อนจะมาถึงหน้า 1 จะมีรีไรต์หน้า 1 คนนี้จะเป็นคนดู จะตัดกันบ่อยมาก บ่นบ่อยมาก สกรีนครั้งแรก 1 ที ก่อนจะเข้าหน้า เวลาข่าวเข้าหน้าแล้วข่าวเกินต้องไปไล่ตัดอีก ก็ให้เห็นคำพวกนี้เยอะมากๆ ก็จะไล่ตัดกันอีก

ยวดี : เวลาเราอ่านหนังสือพิมพ์อื่น ไม่ได้ว่าหนังสือพิมพ์เราดี ของเราเองก็มี เพราะฉะนั้นมันขึ้นอยู่กับคุณภาพของคนเขียนแต่ละคน เวลาเราอ่านต้องไปเจอคำที่เขียนเยือกก็จะต้องมาคิดว่ามันน่าหงุดหงิดมากกว่ามันจะเข้าเรื่อง การทำหน้าที่ของเราคือพยายามดูว่า เอ๊ะ คำนี้มันไม่จำเป็น เขียนให้สั้นกว่านั้นได้ไหมในความหมายเดียวกัน เขียนแล้วเหมือนกันเลย เช่น นายกรัฐมนตรีเดินทางไป เขียนว่า ไป ก็เหมือนกันเลย เวลาเขียนเราก็ต้องอ่านตามไป ถ้าอยากให้คนอ่านรู้สึกว่าคุณอ่านแล้วสมูธ เราจะได้รู้ว่ามันคำเยอะเกินไปไหม คำไหนไม่จำเป็น

ผู้วิจัย : ถ้าอย่างนั้นจะถามปฐพีว่า จริงไหมที่ปัญหานี้เป็นปัญหาวิกฤตแล้ว ปฐพีต้องตัดพวกนี้เยอะจริงหรือเปล่า

ปฐพี : ต่อให้ตัดกัน 3 รอบ ก็ยังมีอยู่ เพราะหนังสือพิมพ์เล่มหนึ่งคนทำหลายคน แต่ละคนคุณภาพต่างกัน 3 คนเขียนก็เขียนมาคนละแนว กว่าจะมาถึงปฐพีที่สามที่สี่ก็ต้องตัดกัน ปฐพีคนแรกอาจจะอ่านให้เรื่องถูกต้องก่อน บางคนทำหลายอย่างพร้อมกันไม่ได้ ก็พยายามแล้ว พยายามทำให้ดีที่สุด แต่ก็ยังมีหลุดออกมา จะบอกว่าวิกฤตใหม่ไม่รู้ขนาดนั้นหรือกะกะ แต่ว่าเจอะเยอะ ไม่ใช่แค่ฟุ่มเฟือย แม้กระทั่งใช้ผิด อย่าง ให้กับ บอกว่าไม่มี ไม่ใช่ให้ใช้ก็ยังไม่ใช้อยู่ คำว่าสำหรับ อย่าง สำหรับ นายกรัฐมนตรีกล่าวว่า ขึ้นต้นประโยค บอกอย่าให้เห็น ก็ยังใช้อยู่

ผู้วิจัย : อย่างนี้ปัญหาน่าจะเกิดจากอะไร

ยวดี : ความไม่รู้

ปฐพี : ความไม่รู้จริงของแต่ละคน

ผู้วิจัย : กระบวนการคัดเลือกคนเข้ามาทำงานมีเงื่อนไขเรื่องการใช้ภาษาไทยไหมคะ

ปฐพี : ถ้าเรานึกกลับไปถึงวิชาภาษาไทยตั้งแต่สมัยประถม ถ้าเราถูกปลูกฝังตั้งแต่ตอนนั้นมาเรื่อยๆ ก็คงซึมซับเข้าไปบ้าง แต่เราต้องยอมรับว่าเป็นวิชาที่ยาก เรียนแล้วก็กลับ กว่าจะมารู้เรื่องก็ต้องมาทำความเข้าใจกันจริงๆ อีกที ดังนั้น จะให้ทุกคนเข้าใจอย่างลึกซึ้งคงเป็นไปได้

เสด็จ : จริงๆ แล้ว ไรเตอร์เนี่ยเป็นตำแหน่งที่ต้องสั่งสมประสบการณ์จากนักข่าวมาแล้ว เพียงแต่ไม่มีใครคอยมาบอกว่าตรงนี้ผิดนะ ไม่ถูกนะ พอมาทำตรงนั้นคุณก็ทำเหมือนเดิมอย่างที่เคยทำ ถ้าเราเห็นแล้วไปบอกก็คงช่วยได้บ้าง แต่ก็คงไปไล่บอกทีละคนทุกคนไม่ได้

ผู้วิจัย : แสดงว่าสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าพื้นฐานของเขาก็คือการเลียนแบบและประสบการณ์

ปัทมพันธ์ : คือส่วนใหญ่เขาจะมีประสบการณ์ในการเขียนในการถ่ายทอด แต่อาจขาดความลึกซึ้งเรื่องหลักภาษาไทย

ผู้วิจัย : แต่ถ้าเราทำให้มันง่ายเข้า เช่น มีต้นแบบประโยคที่ถูกต้อง ที่ผิด ในพจนานุกรม มีคำอธิบายมากขึ้น มีตัวอย่างมากขึ้น จะช่วยได้บ้างไหมคะ

ยุวดี : ก็คงช่วยนะ แต่ก็ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนจะเปิดดูพจนานุกรมของราชบัณฑิตฯ ใหม่ เพราะอย่างทุกวันนี้ราชบัณฑิตฯ ก็ออกมาเยอะ หลายแขนง แต่ไม่รู้ว่าจะแต่ละโต๊ะจะหยิบมาดู จะเปิดไหม

ปัทมพันธ์ : แต่จะเถียงกันนะ เถียงกันอย่างที่เคยได้ยิน ใช้ตามเคยพูดเคยได้ยินมามากกว่า

ยุวดี : ใช้ตามที่เคยชินกันมากกว่า

ปัทมพันธ์ : ใช่

ผู้วิจัย : ที่คมชัดลึกมีสไตล์บุ๊กที่ไม่ต้องอ้างอิงพจนานุกรมของราชบัณฑิตฯ หรือเปล่าคะ

เสด็จ : คนละส่วนกัน สไตล์บุ๊กก็มี แต่เป็นเรื่องของหลักการเขียน แต่เรื่องหลักการใช้ก็ยังคงยึดราชบัณฑิตฯ อยู่

ผู้วิจัย : แล้วอย่างหลักแบบนี้มีอยู่ในสไตล์บุ๊กไหมคะ หลักว่าใช้เท่าที่จำเป็น อย่าใช้คำฟุ่มเฟือย อย่างนี้ให้ตัดออก

เสด็จ / ปัทมพันธ์ : ยังมีไม่ถึงอย่างนั้น มีแต่คำที่ไม่ให้ใช้

ผู้วิจัย : ถ้าราชบัณฑิตฯ ออกหลักการส่งมาให้ ว่าควรใช้แบบนี้เพื่อให้ไม่ฟุ่มเฟือย ถ้ามีออกมาจะรับไหมคะ

ยุวดี : รับ รับทั้งนั้น

ปัทมพันธ์ : ใครให้อะไรมาเราก็รับทั้งนั้น

ผู้วิจัย : แล้วมีส่งมาบ้างไหมคะ

เสด็จ : ยังไม่เคยเห็นเลย มีแต่พวกตัวย่อ คำที่ยกเว้นได้จริงๆ ไม่ได้เอามาให้ยกเว้นทุกคำนะ แต่ถ้าเป็นคำที่ขอมรับกันทั่วไปแล้ว ไม่ใช่คำใหม่ มันก็ไม่น่าจะเป็นปัญหา เรื่องภาษาอังกฤษในข่าวด้วยเราพยายามไม่แปล แต่ถ้าไม่แปลกันออกมา เราก็พยายามเขียนเป็นตัวคาราโอเกะ

ปัทมพันธ์ : อันนี้เป็นนโยบายด้วย ว่าเราจะไม่ใช่ภาษาอังกฤษ แต่บางคำจนปัญญา ถอดคำบอกพวก
ชื่องานอย่างเนี่ย ก็จำเป็นต้องใส่ไป

ผู้วิจัย : แสดงว่างานของราชบัณฑิตยฯ บางอย่างอาจจะสวนทางกับความต้องการของเรา เช่น
ออกมากำหนดคำที่ไม่ตรงกับที่สังคมใช้

ปัทมพันธ์ : ไร

ผู้วิจัย : แต่ถ้ามีงานที่สอดคล้องกับความต้องการในการใช้งานจริงๆ ของหนังสือพิมพ์ออกมา เช่น
เมื่อเนื้อที่หนังสือพิมพ์มีจำกัด ถ้าบรรณรักษ์ให้ตัดคำที่ไม่จำเป็นออก จะตอบสนองความต้องการของ
หนังสือพิมพ์ได้ไหม

เสด็จ : เราต้องแยกกันก่อนนะ เนื้อข่าวกับหัวข้อต่างกัน เนื้อข่าวว่าอะไรมาจับได้หมดเลย หลัก
ไวยากรณ์อะไรก็ตาม ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่หัวข้อถ้ามาบอกว่าไม่ให้ใช้อย่างนี้ อย่างนั้น ก็คง
ไม่ได้ หัวข่าวมันไม่มีอยู่แล้วคำพวกนี้ คำเชื่อมที่รกรุงรังอยู่แล้ว

ผู้วิจัย : แปลกมากที่หนังสือพิมพ์มีบรรณรักษ์ในการตัดคำเหล่านี้ในหัวข้อ แต่ในเนื้อข่าวทำไมมี
มากเหลือเกิน

ปัทมพันธ์ : น่าจะเป็นความเพี้ยนเพลี้ยนมากกว่า

เสด็จ : คือเหมือนกับว่าคนพูดพูดยังงี้ก็เขียนมาอย่างนั้นนะ

ปัทมพันธ์ : ไร ไร

เสด็จ : ถ้าเขาเขียนแล้วได้กลับไปอ่านอีกทีก็จะรู้สึกได้ เหมือนเวลาเขียนคอลัมน์วิจารณ์ จะติดคำ
ว่า ก็ บ้าง ที่ บ้าง ถ้าเขียนจบมาไล่อ่านอีกทีจะเห็น อู๋ ก็ อีกละ ตัวเองก็เป็น เวลาเขียนก็จะเขียนไป
เรื่อยๆ ตามความรู้สึกของตัวเอง เออ เจอแล้วก็มานั่งไล่ตัด

ผู้วิจัย : ตามกระบวนการ ถ้าคนเขียนเขียนมาแล้วต้องมาอ่านแล้วตัดจะทำได้ทันเวลาไหมคะ

ยุวดี : ถ้าหลุดออกไปก็หมายความว่าไม่ทันเวลา

เสด็จ : คือ ไม่ได้ดู บางทีไม่ได้ผ่านไปดูอีกทีหนึ่ง เพราะข่าวบางทีมาจากโต๊ะข่าวแล้วก็ไปเลย เข้า
หน้า พอเข้าหน้าแล้วก็จบ ทีนี้ไปทางปฏิรูปอีกทีก็ตัวเล็กจืดเดียว อ่านในกระดาษ ก็เห็นใจ
นั่งเพ่งกัน ก็อาจหลุดไปบ้าง

ปัทมพันธ์ : ถ้าไปถึงกระดาษแล้วไปตัดมาก ซบๆ ก็ลำบาก...

เสด็จ : แก่มากเวลาก็ไม่พออีก เวลาจะต้องส่งแล้ว

ปัทมพันธ์ : บางทีเขาตัดมากันเรียบร้อยแล้วเพิ่งไปเห็น ไปตัดอีกก็ขาด ต้องไปจัดหน้ากันใหม่

ผู้วิจัย : ตรงนี้เป็นปัญหาเรื่องกระบวนการใช่ไหมคะ

ปัทมพันธ์ : ใช่ หลายๆ อย่างรวมกันในกระบวนการ แต่ปัญหาทั้งหมดเราพยายามอยู่แล้วในระดับหนึ่ง เราไม่ได้ละเลยเลย

ผู้วิจัย : ปัญหานี้หน่วยงานอย่างราชบัณฑิตยฯ จะช่วยอะไรเราได้บ้างไหมคะ เช่น ในแง่การรณรงค์

...

เสด็จ : ก็มาอบรม อีกแล้วหรือ ((หัวเราะ)) ไม่ได้ว่าไม่ดีนะ การอบรมให้ความรู้เพิ่มเติมคนที่ทำงานอยู่มันคืออยู่แล้ว แต่ด้วยเวลา อาจมีปัญหา ตรงนี้ก็ต้องทำงาน ต้องปิดข่าว ถ้าจะให้มาแต่เช้า ... มันก็คงไม่ไหว นิสัยนักข่าวนะ

ยูวดี : แต่ทำดีที่สุดแล้ว การอบรมก็คงเป็นทางที่ใกล้และตรงมากที่สุด

ผู้วิจัย : ถ้าในพจนานุกรมมีหลักการที่ว่าอยู่ด้วย นอกเหนือจากความหมาย จะมีใครได้ใช้ประโยชน์ไหมคะ

เสด็จ : เอามาไว้ เอามาไว้

ปัทมพันธ์ : ใช่ ดี มีไว้ก่อนก็ยังดี ถ้านึกสงสัยขึ้นมาก็จะได้เปิดค้นได้ ก็มีประโยชน์เยอะเหมือนกันนะ

ผู้วิจัย : บรรณาธิการ ผู้เขียน หรือปรัฟ บทบาทไหนจะได้ใช้ประโยชน์คะ

ปัทมพันธ์ : ปรัฟได้ใช้ เวลาปรัฟไปเปิดให้ดูเนี่ย อย่างเนี่ย เอาไว้ยัน

เสด็จ : บอกตรงๆ ว่าเวลาเขียนคอลัมน์เนี่ย ในหน้าจอ หน้าหนึ่งก็จะเปิดหน้าพจนานุกรมที่ลิงค์เอาไว้ ต้องไปดูความหมายว่าค่าๆ นี้ถูกความหมายมัย อย่าง ตำราก เนี่ย วันนั้นใช้พาดหัว อาจจะดูแรง แต่เช็คความหมายแล้วก็ใช้ได้

ผู้วิจัย : หนังสือพิมพ์เคยได้รับจดหมายข่าวจากราชบัณฑิตยฯ บ้างไหมคะ

ปัทมพันธ์ : ไม่เคยเลยนะคะ บางครั้งอยากได้ อย่างเช่น เคยไปเปิดเจอในเน็ต พุดเรื่องคำว่า ๗๗๗ ว่า ในหนังสือราชการจะเลิกใช้แล้ว แต่เราไม่รู้ ถ้าไม่ได้บังเอิญไปอ่านเจอเราก็ไม่รู้ เราก็ยังใช้กันอยู่

ไปอ่านเจออีกว่า มีการเชิญไปเรื่องการใช้ราชาศัพท์ ไม่เห็นเชิญมาถึงเราบ้างเลยทั้งที่เขียนว่าเชิญ หนังสือพิมพ์ นักข่าว ผู้สื่อข่าว เพื่อให้ใช้ได้ตรงกัน

ผู้วิจัย : จริงๆ เราก็ต้องการเขาอยู่ แต่ไม่ค่อยได้สื่อถึงกัน

เสด็จ : เรียกว่าช่วยกันดีกว่า ถ้าราชบัณฑิตฯ อยากให้หนังสือพิมพ์ใช้ภาษาได้ถูกต้อง เพื่อคงเพื่อรักษาภาษาไทยไว้ ก็ช่วยกันดีกว่า ด้วยวิธีไหนละ คุณก็ยื่นมือเข้ามา มาช่วยอบรม ส่งจดหมายข่าว บอกเราแนะนำเรา ก็ให้เข้ามา เราไม่ได้กีดกันว่าเรื่องของผม ก็ไม่ใช่ แล้วออกมาเล่มหนึ่งก็ฝุ่น เ خرอะ หนานขนาดนี้ใครจะไปเปิดอ่าน แต่ถ้ามีในอินเทอร์เน็ต ก็ช่วยเราได้เลย เทคโนโลยีสมัยนี้ทำให้เราเช็คได้เลย

ผู้วิจัย : ดังนั้นสื่อที่ต้องการที่สุดตอนนี้คือสื่ออินเทอร์เน็ตใช่ไหมคะ

เสด็จ : ง่ายที่สุด คือสามารถสืบค้นได้ง่าย จริงๆ แล้วเราก็มองว่าราชบัณฑิตฯ ก็เปิดมากขึ้น รับคำใหม่ๆ ได้เหมือนกัน

ผู้วิจัย : จริงๆ ก็มีข้อมูลเผยแพร่อยู่หลายอย่าง แต่ราชบัณฑิตฯ อาจยังไม่รู้ว่าคนใช้ประโยชน์ได้มาก

ปัทมพันธ์ : แต่มันไม่ได้ออกไปอย่างแท้จริง คนไม่ได้รับทราบกันทั่ว

ผู้วิจัย : แต่คนเขียนกับปู้ฟรับฟังกันใช่ไหมคะ

ปัทมพันธ์ : ความขัดแย้งก็มีบ้าง แต่ค่อนข้างจะรับฟังกันมากกว่า

เสด็จ : ปู้ฟยังงี้ก็ได้ แต่อย่าให้ความหมายผิดไปเท่านั้น ที่มีปัญหาคือไปแก่นจนความหมายเขาผิดไป มีอะไรก็ให้ไปคุยกัน ถามกัน จริงๆ เราก็ไม่ใช่ว่ามีปัญหาเกี่ยวกับปู้ฟ ((หัวเราะ)) ไม่อย่างนั้นจะทำงานกันไม่ได้

ยุวดี : เราเองอยากให้หนังสือพิมพ์ออกมาดี ไม่ผิดพลาด ไม่ใช่ภาษาที่ไม่ถูกต้อง เพราะมันก็เก็บเป็นประวัติศาสตร์ การทำงานก็คือ ถ้าปู้ฟบอกว่าถูกต้องตามหลัก แล้วเรารู้ว่าถูกต้องตามความหมาย ก็ไปด้วยกันได้

ผู้วิจัย : กระบวนการนี้หรือเปล่าคะที่ขัดแย้งกันแล้วมีปัญหา ระหว่างปู้ฟกับผู้เขียน

ปัทมพันธ์ : ปัญหาจุกจิกคือบางคนรู้อย่างคนไม่รู้ ระหว่างนักข่าวกับปู้ฟ

ผู้วิจัย : เป็นเพราะในหนังสือพิมพ์เนื้อหาต้องถูกต้องก่อน เรื่องภาษา เรื่องความเย็นเยือกมาทีหลัง คิดกันทีหลังหรือเปล่าคะ

ปัทมพันธ์: ก็อาจใช่

ผู้วิจัย: ถ้าตอนให้คนเขียนตัดโดยไม่อธิบายว่าผิดอย่างไรจะแก้ปัญหาก็ได้ไหมคะ

ปัทมพันธ์: อธิบายแบบไหนล่ะ ให้ท้องถิ่นเป็นสูตรคงไม่ไหว มันเกิดจากความเข้าใจมากกว่า แต่ถ้าให้ความรู้บ่อยๆ ได้อ่านบ่อยๆ ก็อาจจะดีขึ้น

เสด็จ: คนที่ทำงานตรงนี้มีมันมีความเป็นตัวของตัวเองสูง ถ้าเราบอกว่า ไม่ได้นะ มันผิด เขาก็จะสวนกลับมาทันที ทำไม! ทำไมจะใช้ไม่ได้ แต่ถ้าเราแนะนำ ในลักษณะของการแนะนำ ให้ซึมซับว่าเออ.. จริงนะ อย่างนี้ดีนะ ดีกว่า ไม่ยาวไปจริงๆ แต่บางทีก็มีเหมือนกันนะ มันไม่เต็ม...

ปัทมพันธ์: ใส่เข้าไปก่อน ขึ้นมาก็อย่างไรก็ตาม ไว้ก่อน ยังไม่ได้ดูเลยว่าข้างหลังเป็นยังไง ใส่ไว้ก่อน

เสด็จ: ขาดไปบรรทัดนึงเนี่ย สองบรรทัด มันจะเต็มแล้วเนี่ย ทำยังไงล่ะ จะไปเอาข่าวใหม่ ประเด็นใหม่มามันก็ไม่ได้ ลั่น ขยายเอาตรงนี้แหละ เดิมไปหน่อย

ผู้วิจัย: แปลว่าในขณะที่คนทั่วไปเข้าใจว่าหนังสือพิมพ์มีเนื้อหาที่จำกัด แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่จำกัดอย่างเดียว

เสด็จ: บางทีมันก็มี ข่าวที่มันสั้นไปก็มี

ปัทมพันธ์: มันแล้วแต่เหตุการณ์ แล้วแต่กรณี มันมีปัญหาตลอดเวลาแล้วก็แตกต่างกันออกไปที่เราต้องรีบแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

ผู้วิจัย: เพราะฉะนั้นอีกมุมหนึ่งที่เรามองว่านี่เป็นเรื่องผิด ก็อาจไม่ผิด อาจเป็นการตอบสนองความต้องการอย่างหนึ่งของผู้ทำหนังสือก็ได้ ว่ามันเหลือที่ แล้วเราก็เลย...

เสด็จ: ...ตั้งใจที่จะใส่เข้าไป

ยูวดี: แต่ก็น้อย

เสด็จ: ก็น้อย เดียวนี้บางทีขาดกันนิดหน่อยก็ตัดคำลงมาได้ไง ไม่ใช่เรื่องยาก จัดหน้า แต่ก็เป็นเรื่องที่ต้องบอกกล่าวกัน แล้วอย่างราชาศัพท์เนี่ย เราก็เข้าใจที่เขียนมา แต่ที่พระราชศัพท์ เวลาพาดหัวก็พาดยากนะ ถ้าจะอ่านในแถลงการณ์สังเกตมัยว่าเรื่องราชาศัพท์เนี่ยจะเข้มข้นน้อยลง เขาพยายามทำให้ง่ายลงแล้ว ในวังเองเขาก็คงรู้สึกว่ประชาชนจะเข้าใจยาก อะไรที่จะสื่อกับประชาชนควรใช้คำ

ง่าย ๆ แต่ก็ไม่ใช่สามัญชนเสียทีเดียว อย่างทรงเนี้ย ละๆ กันบ้างเถอะ เพราะไม่งั้นก็ไม่ต้องพาดหัวข่าวแล้ว หายไป 3 ตัว ก็มีบ้าง แต่ในเนื้อหาข่าวเราก็ไม่เคยปฏิเสธนะ

ผู้วิจัย : แปลว่าเราเอาความจำเป็นขึ้นมาก่อน ถ้าจำเป็นจึงจะยอมผิดไปจากกฎ

เสด็จ : ถ้าให้หรือดัมมี่ใหม่แล้วพาดหัวใหม่คงยากกว่าเยอะ

ผู้วิจัย : มีอะไรเสนอแนะราชบัณฑิตยฯ ไหมคะ

เสด็จ : ผากบอกเขาว่าหนังสือพิมพ์ก็อยากทำให้ถูกต้อง แต่อยากให้ประสานกัน ใกล้เคียงกันหน่อย

ปัทมพันธ์ : การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ของราชบัณฑิตยฯ อยู่ในวงแคบมาก แคบมากๆ

ผู้วิจัย : ขอให้ช่วยทำสไลด์บุ๊ก ดีไหม

ปัทมพันธ์ : ก็ดี ยินดี

เสด็จ : เขจะมีคนที่เข้าใจเรื่องของภาษาหนังสือพิมพ์หรือเปล่าละ

ปัทมพันธ์ : แต่อย่างน้อยเขาทำออกมาเราก็ยังเอามาเลือกใช้ได้ ไม่ใช่ว่าต้องตามเขาหมด

ยุวดี : อย่างเรื่องบุพบทที่เราพูดถึงนี่เป็นอะไรที่เป็นพื้นฐานมากๆ จนเราลืมให้ความสำคัญ

ปัทมพันธ์ : พื้นฐานแต่บางที่เราก็ไม่รู้

ยุวดี : ก็เลยต้องกลับไปแก้ที่หลักสูตรการเรียนรีเปลา บางที่เราเขียนดี ๆ ส่งไปตรวจ ปรู๊ฟบางคนก็เติมมาอีกนะ บางทีก็ไม่สามารถคัดกรองได้หมด บางทีก็เหมือนสไลด์โครสไทม์มันอีกนะ ส่งไปก็เติมกลับมาอีก

ผู้วิจัย : แปลว่าปัญหาไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะหนังสือพิมพ์ ปัญหาเกิดขึ้นก่อนหน้าแล้ว เกิดจากตัว

บุคคล ความเข้าใจของคนที่คุณเคยตั้งแต่นั้น แล้วเขียนตามที่ตัวเองเข้าใจ

ปัทมพันธ์ : ใช่

ยุวดี : เป็นความเข้าใจผิด

ปัทมพันธ์ : ถ้าจะแก้กันจริงๆ ต้องแก้ที่ครูภาษาไทยเลย เวลาไปส่งลูกไปโรงเรียนนะ ครูที่พูดหน้าเสาธงตอนเช้าบางครั้งก็พูดไม่ชัดใช้คำที่ไม่ถูกต้อง แต่เด็กก็ได้ยินทุกวันนะ เหมือนที่บอกว่าสื่อเผยแพร่แบบอย่างแก่คนทุกวัน ว่าแต่สื่อไม่ได้

ผู้วิจัย : แล้วหลักการใช้บุพบทที่ว่าเราละบุพบทได้เสมอถ้าเข้าใจกันอยู่แล้ว พอรู้หลักนี้ใหม่คะ

เสด็จ : ไม่ต้องเป็นหลักอะไรหรอก ถ้าคุณอ่านแล้วรู้สึกว่ามันเปลี่ยนความหมายก็ตัดออกไปสิ จะใช้ไปทำไม

ปัทมพันธ์ : ถ้ามารื้อฟื้นกฎ ข้อหนึ่งสองสามก็คงไม่ได้ แต่ถ้าเห็นประโยคก็จะตัดได้

ผู้วิจัย : แต่พอไม่มีกติกากลางร่วมกัน คนที่เคยชินมาต่างกันก็จะมีปัญหาใหม่

ปัทมพันธ์ : ก็ เราก็คงต้องพยายามเปิดใจกัน

เสด็จ : คงต้องเป็นเรื่องของราชบัณฑิตยฯ ต้องลงมาแล้วละ เราก็เห็นเป็นเรื่องเล็กๆ นะ ก็บอกๆ กัน
ยังงี้ก็ได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องใหญ่วิกฤตแล้วก็เอา บอกมา จะได้ว่ากัน

ปัทมพันธ์ : อยากให้รู้ว่าเราเองต้องการความช่วยเหลือเป็นอย่างมาก แต่ค้น ไปบางทีก็ไม่เจอ คำ
สองคำความหมายเหมือนกัน ใช้ต่างกันยังงี้ก็ไม่รู้เลย

บทสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์บรรณาธิการข่าว ผู้เขียนข่าว และผู้พิสูจน์อักษร แบบรายบุคคล (individual)

วันจันทร์ที่ 12 พฤศจิกายน 2550

ผู้ให้สัมภาษณ์ 1 : นางสาวนิตยา สดวัฒนา ตัวแทนบรรณาธิการ

ผู้วิจัย : ที่นี่มีนโยบายเกี่ยวกับเรื่องการใช้ภาษาไทยบ้างไหมคะ

นิตยา : จริงๆ เราให้ความสำคัญค่อนข้างมากนะคะ เรามีอาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษามา
อบรมให้ตลอด

ผู้วิจัย : นักหนังสือพิมพ์จำเป็นต้องรับผิดชอบเรื่องใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องไหมคะ

นิตยา : ควรจะรับผิดชอบอย่างยิ่ง เพราะหนังสือพิมพ์เป็นอีกภาคหนึ่งของการให้ความรู้ความเข้าใจ
กับคนอ่านทุกๆ ไป โดยเฉพาะผู้มีการศึกษาทุกระดับ

ผู้วิจัย : คิดอย่างไรบ้างคะที่มีคนบอกว่าปัญหาเรื่องการใช้คำบุพบทตอนนี้เป็นปัญหาวิกฤตใน
หนังสือพิมพ์

นิตยา : ก็น่าจะจริง บางทีคนที่ทำงานหนังสือพิมพ์ให้ความสำคัญมากเกินไปจนละเลยการใช้
คำเชื่อมคำต่อ ก็ เหยอะไป ประโยคเลยไม่กระชับ ฟุ่มเฟือยโดยใช่เหตุ

ผู้วิจัย : แล้วต้องการความช่วยเหลือเรื่องการใช้คำบุพบทเหล่านี้จากราชบัณฑิตยฯ บ้างไหมคะ

นิตยา : จริงๆ ก็มี เปิดหนังสือเขาอยู่เป็นประจำ คือ หนังสือพิมพ์ก็จะมีปัญหาเรื่องการใช้คำใหม่ๆ อยู่เป็นประจำค่ะ

ผู้วิจัย : ควรบรรจุวิธีใช้หรือหลักการใช้คำเหล่านี้ลงไปในพจนานุกรมไหมคะ

นิตยา : ค่ะ หนังสือพิมพ์ต้องมีคำใหม่ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่บรรจุไว้บางทีก็จะไม่เข้าใจ ความหมายแล้วใช้ผิดความหมายได้ค่ะ

ผู้วิจัย : โดยเฉพาะอย่างคำบุพบท... กับ แก่ ละคะ ถ้ามีวิธีใช้บอกในพจนานุกรมด้วยจะได้เปิดใช้ไหมคะ

นิตยา : เปิดค่ะ

ผู้วิจัย : มีหลักการส่วนตัวในการใช้คำบุพบทอย่างไรบ้างคะ

นิตยา : ใช้ตามเคยชินก่อนข้างเยอะ แต่หลังก็จะพยายามอ่านทวน พออ่านแล้วฟุ้งเพื่อยก็จะตัดออก ค่ะ บางคำก็ไม่จำเป็นค่ะ

ผู้วิจัย : การติดต่อมีปัญหาอะไรบ้างไหมคะ

นิตยา : โดยส่วนตัวไม่ได้ติดต่อเองค่ะ เพราะมีเจ้าหน้าที่ของกองคอยติดต่อ ถ้ามีคำใหม่มาก็จะแมสเสจบอกทุกกองค่ะ แต่ก็ได้รับความร่วมมือช่วยเหลือจากราชบัณฑิตยฯ มาตลอดค่ะ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นางสาวสุจิตร์ ลีสงวนสุข ตัวแทนผู้สื่อข่าว

ผู้วิจัย : ที่นี้มีนโยบายเกี่ยวกับเรื่องการใช้ภาษาไทยบ้างไหมคะ

สุจิตร์ : ให้ความสำคัญมาตลอด ตอกย้ำเป็นระยะ สองสามปีอาจจะพูดสักที เหมือนกับสังคายนา ที่เห็นเป็นปัญหาก็จะประกาศให้พนักงานทราบ ถือเป็นนโยบาย ที่จะเน้นๆ ก็คือ ห้ามใช้ภาษาอังกฤษ ทับศัพท์ให้น้อยที่สุด ยกเว้นเฉพาะที่ใช้กันแพร่หลายแล้วจริงๆ และใช้ภาษาที่เป็นทางการเพราะต้องการเน้นให้น่าเชื่อถือ

ผู้วิจัย : ที่บอกว่าเมื่อเห็นเป็นปัญหาจะมารณรงค์กันเนี่ย ปกติใครเป็นคนเห็นปัญหาคะ

สุจิตร์ : ส่วนใหญ่เป็นพี่ฝ่ายบุคคล กับพี่บรรณาธิการอีกท่านหนึ่ง แล้วก็ประชุมจากข้างบน ลงมาที่บรรณาธิการข่าว แล้วค่อยมาที่นักข่าวค่ะ บางทีเราก็จะไปดูที่ป้ายบอร์ด ก็จะมีมาติด เอา

หนังสือพิมพ์มาทางแล้วก็วางที่ผิบบ้าง วงๆ ไม่ให้ใช้แบบนี้ บางทีเรารีบๆ ก็ไม่ได้เอะใจว่าผิด ก็ สะดุด เห็นแล้วก็จะตื่นตัวขึ้นมา

ผู้วิจัย : แล้วจำเป็นไหมที่หนังสือพิมพ์ต้องรับผิดชอบเรื่องการใช้ภาษาขนาดนี้

สุจิตร : จำเป็นมากๆ ค่ะ เพราะเรามีคนอ่านเยอะเป็นแสน มันเหมือนกับเป็นการสร้างมาตรฐาน อย่างหนึ่ง เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับผู้อ่าน คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญ

ผู้วิจัย : แล้วความถูกต้องขัดกับกระบวนการใหม่

สุจิตร : มีค่ะ มีข้อจำกัดเยอะเหมือนกัน งานของเรา ความที่เป็นงานหนังสือพิมพ์รายวัน มีเดดไลน์ มีกระบวนการหลายขั้นตอน ต้องส่งมาให้หัวหน้าข่าวดูความถูกต้องว่าจะถูกฟ้องไหม จนไปที่ พิสูจน์อักษร จัดหน้า ทุกอย่างจะเป็นขั้นๆ เลยทำให้เราต้องรีบให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ก็เลย อาจทำให้เราหลุดไปบ้าง บางทีนั่งเขียนๆ ไม่ได้มานึกถึงไวยากรณ์หรือก เวลาพูดปกติเราก็ไม่ได้นึก ถึงไวยากรณ์เท่าไร เราใช้จากความคุ้นเคย ที่เราอ่านเยอะๆ เห็นเยอะๆ เราก็พิมพ์ไปตามนั้น ถ้าเรา จะช่วยได้ก็คือ ดูตัวเองก่อนหนึ่งรอบ เออ ตรงนี้แปลกๆ แต่ส่วนใหญ่จะเน้นความถูกต้องของ ข้อมูลมากกว่า เป็นหลักเลย ว่าประเด็นนี้สำคัญ ตรรกะไปล่า ข้อมูลไม่ผิดนะ เช็คตัวเลข เน้นเนื้อหา เป็นหลัก ไวยากรณ์จะเป็นลำดับท้ายๆ ที่เราจะคิดถึง ยกเว้นแต่ว่า คำนี้สะกดผิดนะ อันนี้จะเห็น เด่นชัด หรือว่าคำนี้อ่านแล้วแปลกๆ นะ สะดุด อ่านแล้วไม่สะดวกเลย เราก็จะแก้ตรงนั้นเลย แต่บอก ตรงๆ ว่า น้อยครั้ง พอโดนแดงแล้วก็แทบจะไม่ได้เช็คที่ประเด็นไวยากรณ์

ผู้วิจัย : เป็นไปได้ไหมที่เราเชื่อว่าเดี๋ยวปัฐพ์ก็จะแก้ไขเราอีกทีหนึ่ง

สุจิตร : นั่นเป็นเหตุผลหลักค่ะ แต่ก็ยอมรับว่าปัฐพ์เองก็อาจจะมิจานจากทุกสายมาเหมือนกัน หรือ พี่ไรเตอร์เอง พี่หัวหน้าข่าวนะคะ เขาก็มีหลายข่าวเหมือนกัน เวลาที่ข่าวมาในเวลาเดียวกัน พร้อมๆ กัน เขาก็จะหลุดกันได้จริงๆ ต้องอยู่ที่นักข่าวก่อน ถ้าไม่หลุดแล้วจะปิดช่องโหว่ในระดับ ต่อไปได้เยอะ พอมันหลุดก็แก้ไขแทบไม่ได้แล้ว เวลามันเลยออกไป อีกราย พิสูจน์อักษรส่วน ใหญ่เขาก็จะเน้นเรื่องสะกดคำเป็นหลัก แล้วก็ยึดตามพจนานุกรมเป็นหลัก เขาไม่ได้เน้นที่คำเชื่อม หรือไวยากรณ์อะไร เขาก็จะเน้นสะกดคำเป็นหลัก เท่าที่ดูนะค่ะ แต่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

ผู้วิจัย : แล้วถ้าเราดูเฉพาะปัญหาเรื่องคำบุพบท

สุจิตร : บุพบท...

ผู้วิจัย : พวกกับแถมแต่ต่อ

สุจิตร : พวกคำเชื่อมใช่ไหมคะ

ผู้วิจัย : ใช่ค่ะ ปกติมีวิธีใช้อย่างไรบ้างคะ

สุจิตร : หลักที่เรียนมาตอนเด็กๆ นะคะ ที่ซึ่งอัน กับ แก่ ใช้เชื่อมประโยค ใช้เชื่อมคำสรรพนาม ก็ขึ้นอยู่กับประโยคที่เราใช้ แต่เราจะไม่ใช้เยอะมาก ในภาษาข่าว ถ้ามีประโยคที่ซ้อนหรือมีการเชื่อมมากๆ แล้วคนอ่านจะงง ย่อหน้าหนึ่งใช้สักสามบรรทัด โอกาสที่จะผิดจะน้อย แต่อาจมีปัญหาเรื่องการเชื่อมระหว่างย่อหน้า ซึ่งอาจจะผิดไวยากรณ์ได้

ผู้วิจัย : ถ้าเราจะพูดถึงกรณีที่ซับซ้อนมากเกินไป เช่นอ่านในข่าวเจอว่า แมนยูแพ้ให้แกลิเวอร์พูล กังวลเรื่องนี้แค่ไหนคะ

สุจิตร : ไม่ค่อยค่ะ บางที่เชื่อมมากมันไม่กระชับ บางที่เราใส่เข้าไปเขาก็จะตัดทิ้ง ในการที่ กับ การที่เราต้องทำให้กระชับ ทำให้คนใช้เวลาอ่านน้อยลง เพราะถ้าละเอียดไปอาจจะดูเป็นฟุ่มเฟือย มันคาบเกี่ยวกัน

ผู้วิจัย : ถ้ามีคนบอกว่าการใช้ซับซ้อนทั้งที่ไม่จำเป็นจนดูเป็นฟุ่มเฟือย ปัญหานี้เป็นปัญหาวิกฤตแล้วเรารู้สึกอย่างไรบ้าง

สุจิตร : ไม่เห็นด้วย ไม่เลยคะ หนังสือพิมพ์เนี่ย เรื่องของความถูกต้อง จรรยาบรรณในการทำงาน นั่นคือเรื่องที่ต้องคำนึงถึงมากกว่าการใช้ภาษา การใช้ภาษาในการสะกดให้ถูกต้อง การใช้คำราชาศัพท์กับคนที่ควรจะใช้ นั่นคือสิ่งสำคัญ เราไม่คิดสแลงขึ้นมาใหม่ เรายึดคำเดิมให้มากที่สุด นั่นคือสิ่งสำคัญแต่การใช้คำเชื่อมไม่ใช่ประเด็นที่ควรจะต้องพูดถึงถึงขั้นวิกฤต ยิ่งในการใช้คำเชื่อมในการพาดหัว บางที่เป็นสไตล์ สไตล์ของสื่อเราเป็นลักษณะเฉพาะ

ผู้วิจัย : แปลว่าถ้ารู้สึกว่าเป็นสไตล์แล้วไม่น่ามีปัญหาอะไรใช่ไหมคะ

สุจิตร : ถ้ามันไม่ได้ทำให้เปลี่ยนความเข้าใจจากหลักที่คุณครูภาษาไทยสอนเด็กๆ ในโรงเรียนเลยคงไม่ค่ะ ที่ อาจจะบอกสถานที่ กับ เชื่อมสองอย่าง ไม่ได้เพี้ยนไปเป็น กับ เอาไปใช้เชื่อม 3 อย่าง ไม่ใช่ผิดเสียจนทำให้ภาษาไทยมาตรฐานไม่ได้ หรือที่ถูกอยู่ตรงไหน ไม่ได้ทำให้ภาษาวิบัติ ไม่น่าซีเรียสเท่าที่เห็นยังไม่น่าค่ะ

ผู้วิจัย : แต่ถ้าเป็นประเด็นที่ว่าหนังสือพิมพ์ควรสงวนเนื้อที่ไว้ แต่กลับเอาคำเหล่านี้ไปกินที่ คิดอย่างไรกับความขัดแย้งนี้คะ

สุจิตร : อ้อ อืม ไม่ได้รู้สึกว่าฟุ่มเฟือยขนาดนั้นนะคะ ขึ้นอยู่กับคนเขียนคอลัมน์นั้นๆ และหัวหน้าข่าวหน้านั้นๆ มากกว่า บางที่ถ้าเป็นภาษาธุรกิจอาจต้องยึดเยื้องนิดนึง แต่ถ้า จะมาให้หน้าหนักกับคำบุพบทว่าทำให้ข่าวยาวฟุ่มเฟือยหรือไม่...น่าจะอยู่ที่เนื้อหามากกว่า ทำไมหนังสือพิมพ์บางฉบับ

ข่าวบางข่าวเรื่องแก่ฆาตกรรมชนิดเดียวแต่ยาวเป็นหน้าๆ แต่ถ้าเป็นข่าวธุรกิจ ถ้าตัดมากจนทำให้คนอ่านเข้าใจสับสนจนเกิดความตีความ นั่นเป็นเรื่องซีเรียสมากกว่า ขึ้นอยู่กับว่าเป็นข่าวอะไร ใช้ในบริบทแบบไหน แต่ถ้าเป็นข่าวที่ไม่ซีเรียสแล้วใช้เสียเยอะ ขยายเสียจนเปราะจนโฟกัสไม่ได้หรือซ้อนจนงง ก็ไม่ถูกต้อง แต่ถ้ากรณีที่เชื่อมเพื่อขยายความให้เข้าใจชัดเจน ไม่สับสน ถือว่าเป็นเรื่องจำเป็นเพราะเรื่องตัวเลข บางทีตีความแล้วคนอ่านจะสงสัย อาจจะทำให้เรามีปัญหาเรื่องความน่าเชื่อถือในการรายงานข่าวมากกว่า

ผู้วิจัย : หมายความว่าหลักการใช้บุพบทคือให้ใช้เฉพาะเมื่อจำเป็น บางทีเราผลอใช้เยอะไปบ้างแต่ก็ตัดออกอยู่แล้วใช่หรือเปล่าคะ

สุจิตร : ใช่ค่ะ ใช่เลย

ผู้วิจัย : แล้วในฐานะที่เป็นนักข่าว คนเขียนทุกคนเข้าใจหลักการนี้ตรงกันไหมคะ

สุจิตร : บางทีก็อาจไม่ได้นึกถึง แต่เขาก็เข้าใจเพราะทุกคนเรียนภาษาไทยกันมาตั้งแต่เด็ก เขาน่าจะรู้หลักพื้นฐานในการใช้ อาจดูจากความคุ้นเคย เพราะส่วนใหญ่คนข่าวก็จะอ่านหนังสือมากด้วย แล้วก็เรียนกันมาทั้งนั้น เขาก็ต้องคิดบ้าง แต่บางทีคงต้อง “เตือน” ความทรงจำเขา เห็นปัญหาแล้วก็ติติงเออตรงนี้เป็นช่องโหว่ ถ้าผิดซ้ำซากก็ควรบอกกัน แต่ทุกคนหรือไม่ ไม่คิดขนาดนั้น เพราะเขาจะมองเรื่องตกข่าว เรื่องความถูกต้องเป็นหลักมากกว่า

ผู้วิจัย : ถ้าราชบัณฑิตยฯ จะมีหลักเกณฑ์ออกมาให้ทุกคนเห็นชัดเจนและตรงกันจะดีไหมคะ

สุจิตร : ดีค่ะ เป็นที่ยึดได้ว่าอย่างนี้ถูกต้อง เพราะบางทีระหว่างโต๊ะเราก็เถียงกัน บางทีก็จะไปถามพิศุจน์อักษรซึ่งเขาก็ยึดพจนานุกรมเป็นหลักอยู่แล้ว

ผู้วิจัย : ปกติยึดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยฯ เป็นหลักใช่ไหมคะ

สุจิตร : ยกเว้นอย่างสายของสุจิตรเป็นสายไอที จะเป็นศัพท์เฉพาะเยอะ ภาษาอังกฤษ บางทีเราต้องบัญญัติเอง บางทีก่อนที่พจนานุกรมออกมา ก่อนราชบัณฑิตยฯ จะออกมา และบางทีเราต้องให้คำนิยามให้เข้าใจง่ายๆ ที่สุด ให้กับคนอ่านซึ่งอาจไม่รู้เทคนิคเหล่านี้มาก บางทีเราก็ยึดของเราเองเหมือนกันแต่โดยหลักแล้วก็ยึดราชบัณฑิตยฯ

ผู้วิจัย : แล้วถ้าราชบัณฑิตยฯ พูดยึดคำที่เรารู้สึกชินๆ แล้ว เช่น ในเรื่องของ ในส่วนของ ขอบในดนตรี แล้วราชบัณฑิตยฯ ออกมาบอกว่า ควรใช้ เรื่องใช้ ของ หรือ ขอบดนตรี ไปเลย คิดว่าเราจะทำตามไหมคะ หรือจะใช้ตามที่เรเคยชิน

สุจิตร์ : ทำตามค่ะ ถ้าเป็นคำแนะนำที่ดีกว่า อ่านแล้วกระซิบกว่า เข้าใจเหมือนกัน เป็นเรื่องที่เราทำตามได้ไม่ยาก มีทางเลือก แล้วพิสูจน์อักษรเข้าก็จะช่วยดูเพิ่มเติมให้เราได้ด้วย จะได้ถนัดกรองให้บางที่เขาไม่กล้าตัดของเราเยอะ เพราะกลัวมีปัญหาว่ามาแทรกแซงเนื้อหาข่าว เขาก็เลยจะเน้นเรื่องของการสะกดคำเป็นหลัก แต่ถ้ามีอะไรที่อยู่ในพจนานุกรมแล้วเขาก็จะยึดตรงนั้นได้ แล้วก็มาบอกนักข่าวได้ว่า ตรงนี้พี่ขอตัดออกนะ เพราะเขาบอกว่ามันไม่ถูกต้อง ฟุ่มเฟือยไป เขาก็จะได้มีอะไรมาตีเฟ้นท์กับนักข่าวกับหัวหน้าข่าวได้ มันก็จะได้วินวินนะค่ะ เราเองก็จะได้มั่นใจว่า อ้อ อย่างนี้ก็ได้ ผู้อ่านก็จะรู้สึกว้าวเออ มันกระชับขึ้น แล้วก็ทำให้เกิดความคุ้นเคยกับการใช้ที่ถูกต้อง เพราะว่าจริงๆ เวลาที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน คนไม่น่านึกถึงไวยากรณ์ ทุกอย่างเกิดขึ้นจากความคุ้นเคยที่เราเคยอ่านมามากกว่า ยิ่งเขาอ่านๆ ก็จะซึมซับโดยไม่รู้ตัว ก็คิดว่าเป็นเรื่องจำเป็นค่ะ

ผู้วิจัย : นอกเหนือจากพจนานุกรมแล้ว ต้องการอะไรจากราชบัณฑิตยฯ อีกบ้างไหมคะ

สุจิตร์ : จริงๆ พจนานุกรมค่อนข้างช้าในการอัปเดต การที่เขาจะอัปเดตข้อมูลใหม่ๆ ในเว็บไซต์หลายๆ ครั้งที่ได้อินมาตอนนี้พิสูจน์อักษรเขาก็จะค้นหาในวิกิพีเดีย กูเกิ้ล คือเขาก็ใช้ออนไลน์แล้วถ้าราชบัณฑิตยฯ จะปรับปรุงตัวเองให้ทันสมัยขึ้น อัปเดตคำใหม่ๆ หรือว่ามีแอมเคทีวีดีที่บอกไปที่กลุ่มเป้าหมายของเขาว่า เรามีข้อมูลที่อัปเดตในนี้นะ ที่นี้นะ ใช้แบบนี้ คุณต้องไปค้นตรงนี้นะ หรือถ้านักข่าวผิดตรงนี้ นักข่าวก็จะไปค้นว่าเออ ที่ถูกต้องคืออะไร บางที่เราไปใช้กูเกิ้ลแล้ว ถ้าผิด มันก็ผิดมาตั้งแต่ซอร์สอื่นแล้ว มันก็ผิดมาเป็นระยะ แต่บางที่เราไม่รู้เลยว่าลิงค์ของราชบัณฑิตยฯ มันเป็นอะไร เว็บไซต์อะไร คือไม่ได้คิดถึงเลยค่ะ คิดถึงวิกิ คิดถึงกูเกิ้ลมากกว่า บทบาทของราชบัณฑิตยฯ ควรจะต้อง...เชิงรุกมากขึ้น ต้องเป็นเชิงรุกแล้วก็ทันกับเทคโนโลยี เป็นประโยชน์ต่อการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเพราะว่าคนเชื่อมต่อออนไลน์มากขึ้น มาร์เก็ตติ้งบ้างนะค่ะ การเป็นนักวิชาการมันไม่จำเป็นต้องโลว์โปรไฟล์หรือไม่ทำอะไรที่เป็นเชิงรุก การที่คุณจะทำหน้าที่ของคุณให้ประสบความสำเร็จคือการที่คุณสามารถถ่ายทอดให้บรรลุวัตถุประสงค์ของคุณมากกว่า ซึ่งวิธีไหนก็ได้ที่ถูกต้องและเข้าถึงได้

ผู้วิจัย : ทักษะติดต่อขอแนะนำของราชบัณฑิตยฯ ค่อนข้างบวกมากเลยนะค่ะ ค่อนข้างเชื้อฟัง

สุจิตร์ : ส่วนใหญ่มองว่าราชบัณฑิตยฯ คือผู้รู้ค่ะ ผู้รู้ที่รู้ภาษามากกว่าเรา เป็นผู้เชี่ยวชาญ ก็น่าจะฟัง แต่ยกเว้นบางอย่างถ้าไม่ใช่เราก็มีจุดยืนของเรา แต่ก็ไม่ใช่เราเป็นสื่อเราต้องถูกทุกอย่าง ไม่ใช่ค่ะ

ผู้วิจัย : แต่อาจมีสื่อหลายๆ ที่ที่มองว่าเดินกันคนละเส้นทางกันเลยระหว่างผู้กำหนดภาษากับผู้ใช้ภาษาจริงที่มีทำเนียบภาษาเป็นของตนเอง ใช่มั๊ยคะ

สุจิตร : ไม่ค่ะ คิดว่าตรงนั้นคือความถูกต้องทางวิชาการ สื่อก็อยู่ในสังคม ข้อมูลของเราก็กระทบต่อคนในวงกว้าง สร้างมาตรฐานได้ในระดับหนึ่ง ถ้าเราไม่รับผิดชอบ ใช้อะไรตามใจของตัวเองเกินไป กระทบต่อการเรียนการสอนภาษาไทย ก็ถือว่าเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง แต่ราชบัณฑิตยฯ ค่อนข้างจะไม่เข้าใจเราเลย ไม่เข้าใจว่าเรามีข้อจำกัดอะไรบ้าง หรือตอนนี้โลกเขาไปถึงไหน ถ้าอัพเดทไปถึงไหน พจนานุกรมภาษาอังกฤษเองเขาก็ยังมีปัญหาใหม่ๆ เกิดขึ้นและบัญญัติมาจากภาษาพูด แล้วใช้กันจนเป็นที่แพร่หลาย แล้วเขาก็ยอมรับกัน เขาต้องยึดหยุ่นกับเราด้วย ต้องเข้าใจธรรมชาติของเรา เข้าใจว่าคนอ่านคนรับข่าวสารเขาเข้าใจตรงกับเราหรือเปล่า ภาษาเป็นเรื่องที่ใช้ตามวัย ตามยุค ตามคน บางทีก็จะต้องปรับเปลี่ยนตามนั้นเหมือนกัน แต่เดินคนละเส้นทางนี้ก็ไม่เห็นด้วย ควรไปด้วยกัน มีหลักการบ้าง แต่คิดนอกกรอบเป็น ใช้ศัพท์ใหม่ๆ ได้ แต่อยู่บนพื้นฐานของความถูกต้อง

ผู้วิจัย : คนเขียนก็ควรรับผิดชอบภาษา ไม่ควรทิ้งเป็นภาระของปัฐพีไซท์ใหม่คะ

สุจิตร : ใช่ค่ะ เป็นหลักเลยคะ เพราะบางทีเขาก็หลุดได้ เราหลุดเป็น คนอื่นก็หลุดเป็น ทุกคนมีสิทธิพลาดในเวลาจำกัด ฉะนั้น ถ้านักข่าวจะกลั่นกรองตัวเองให้มากที่สุด ก็จะได้ คือที่พูดนี้ก็เป็นทฤษฎีนะคะ ((หัวเราะ)) เพราะเอาจริงๆ บางทีสิบครึ่งอาจจะทำได้สักสองครั้ง ที่มานั่งทวนจริงๆ เพราะกระบวนการเป็นอย่างนี้ เวลาจำกัด บางทีใช้เวลาชั่วโมงสองชั่วโมงในการประมวลข้อมูลทั้งหมด ยิ่งถ้าเป็นงานสัมมนาฯ ยาวๆ สัมมนาภาษาอังกฤษอย่างเนี่ย เราก็ยิ่งกดดันมากขึ้น การนั่งถ่ายทอดภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยก็ยากแล้ว บางทีเราต้องประมวลข้อมูลมากกว่าที่จะมานั่งดูไวยากรณ์ แต่ว่าจะพยายามมากขึ้น การมีเรียนมีอบรมการใช้ภาษาไทยในออฟฟิศ การมีคนมาตรวจแล้วก็โชว์เคสตัดดีว่าตรงไหนเรียกว่าผิด ก็ทำให้เราตระหนักได้มากขึ้น ก็ช่วยได้เยอะ

ผู้วิจัย : เรียกว่าเป็นบุคลากรต้นแบบขององค์กรเลยนะคะเนี่ย แล้วคิดว่าบุคลากรข่าวคนอื่นมีมากแค่ไหนที่จะใส่ใจและมีทัศนคติเชิงบวกกับการใช้ภาษาให้ถูกต้องอย่างนี้

สุจิตร : คิดว่าน่าจะมีมากนะคะ ถ้าไม่ใช่การแข่งขันเรื่องข่าว ส่วนใหญ่เรื่องข่าวนักข่าวจะโอ้โก้ แต่ถ้าเป็นเรื่องการใช้ภาษา อืม อย่างพวกหัวเราอาจต้อง...อาจไม่ได้ยึดตามนั้นนะ แต่ถ้าเป็นเนื้อหาทางวิชาการ คิดว่าเป็นเรื่องที่ดี นักข่าวที่นี้จะไม่ใช่จะยังงี้ก็ได้ เป็นเรื่องสไลด์ด้วยมั้งคะ เราคุ้นเคยแบบนี้ เราจะทนไม่ได้ที่จะเห็นภาษาพูดอยู่ในข่าว แต่ยอมรับว่าสไลด์ของเราน่าเบื่อเหมือนกัน กว่าอ่านทั้งเล่มจบคงเหนื่อย อย่างข่าวในหนังสือพิมพ์มวลชนอาจจะอ่านแป๊บเดียวจบ อ่านง่ายเข้าใจ แต่เรามีกลุ่มเป้าหมายชัดเจน เราเชื่อถือได้ ความเชื่อถือได้ ความถูกต้องเป็นเรื่องสำคัญในการทำข่าวของเรา คิดว่าทุกคนคิดอย่างนี้

ผู้ให้สัมภาษณ์ : นางสาวนิตยา หนูนิมิตร

ตัวแทนผู้พิสูจน์อักษร

ผู้วิจัย : พี่ทำงานที่นี้มากี่ปีแล้วคะ

นิตยา : เกือบ 15 ปีแล้วค่ะ

ผู้วิจัย : ที่นี้มีนโยบายเกี่ยวกับการใช้ภาษาใหม่คะ

นิตยา : มีคะ บก. ให้นโยบายไว้ว่าต้องใช้ให้ถูกต้องความหลักของราชบัณฑิตยฯ หลักภาษาไทยคะ ต้องถูกต้องทั้งหมด

ผู้วิจัย : เฉพาะฝ่ายปฐพีหรือทั้งหมดคะ

นิตยา : ทั้งหมดคะ

ผู้วิจัย : พี่คิดว่าหนังสือพิมพ์จำเป็นต้องรับผิดชอบเรื่องความถูกต้องของภาษามากขนาดนี้หรือเปล่าคะ

นิตยา : จำเป็นมากที่สุดคะ เพราะหนังสือพิมพ์มีคนอ่านทั่วไป ต้องให้ความถูกต้องกับคนอ่าน

ผู้วิจัย : เพราะว่า...

นิตยา : คือเราเป็นสื่อที่ถ่ายทอดความคิดเห็นออกไป ภาษาก็ต้องถูกด้วย บางที่ไม่ใช่นักธุรกิจอ่านคนเดียว นิสิตนักศึกษาที่อ่าน แล้วก็ต้องเอาไปใช้ด้วย

ผู้วิจัย : จริงๆ ความถูกต้องของข่าวกับภาษามันจำเป็นต้องไปด้วยกันใหม่คะ

นิตยา : ต้องไปด้วยกันคะ ต้องไปด้วยกัน

ผู้วิจัย : ถ้ามีคนบอกว่าการใช้บุพทไม่จำเป็นในหนังสือพิมพ์เป็นปัญหาวิกฤตแล้ว ฝ่ายปฐพี เห็นว่าอย่างไรคะ

นิตยา : ก็ที่เขากล่าวก็ถูกต้องแล้วคะ เพราะคำบุพทเป็นคำประเภทที่ต้องใช้ให้มัน...ดี ไม่อย่างนั้นหนังสือหรือบทความอะไร หรือว่าข่าวมันก็จะไม่ราบรื่น

ผู้วิจัย : แปลกมากที่หนังสือพิมพ์มีเนื้อที่จำกัดแต่กลับใช้คำบุพทเกินความจำเป็นไปมาก จริงใหม่คะ

นิตยา : จริงคะ เพราะบางที่หนังสือพิมพ์เนี่ย ข่าวนิดเดียวเนอะ แต่บางที่มันต้องขยายความไป มันก็เลยต้องใช้บุพทพุ่มเพอ ย ไอ้ข่าวจริงๆ มีนิดเดียวเอง

ผู้วิจัย : เกิดจากอะไรคะ

นิตยา : คือเนื้อข้าวเหนียว บางทีมันเยอะ แต่เนื้อใหญ่ใจความมันไม่มีอะไร

ผู้วิจัย : แปลว่าจริงๆ เขากำหนดเนื้อที่มาก่อนแล้วหรือคะ

นิตยา : ค่ะ กำหนดค่ะ คือดัมมี่นี่เขาจะกำหนดมาก่อนว่าก็นิวก็นิว บางทีต้องลงแอดหรือโฆษณา

ผู้วิจัย : แล้วปกติปรีฟจะตัดออกหรือเติมเข้าไปคะ

นิตยา : โดยมากจะตัดออกนะคะ ((หัวเราะ)) แต่บางทีก็มีเติมเข้าไปค่ะ ถ้ามันฟุ่มเฟือยก็ตัดออก ค่ะ แต่ถ้ามันขาดก็ต้องเติม

ผู้วิจัย : พอจะบอกได้ไหมคะว่าปรีฟมีหลักการใช้นุพบทอย่างไรบ้าง

นิตยา : หลักการหรือคะ คือปกตินักข่าวเราก็ไม่อยากจะไปเปลี่ยนเขา เราจะทำให้เกียรติเขา แต่ บางอย่างเนี่ยบางทีจะเป็นคนเติมเพื่อให้ข้อความมันอ่านสบายขึ้น อ่านเข้าใจขึ้น

ผู้วิจัย : แล้วอย่างกรณีมีคนเขียนว่า ในส่วนทางด้านของนายกฯ เนี่ย เราจะตัดออกให้เขาบ้างไหมคะ

นิตยา : มีค่ะ คือ อย่าง ในส่วนทางด้านของนายกฯ นี้รู้สึกเป็นคำฟุ่มเฟือย... ไซ้ไหมคะ ปกติก็จะตัด ออกมาบางส่วน แต่ก็ไม่จำเป็นเสมอไปนะคะ บางทีเด็กมันก็ไม่กล้าตัด ถ้าข่าวโหม่งบินสูงหน่อยเขาก็ ตัด แต่เด็กเนี่ยไม่ทุกคน ปรีฟเนี่ยไม่ทุกคน คือเขาไม่กล้าตัด ینگะเพราะตัดไปเนี่ยข่าวเขาขาด บางที เขาก็โวยวาย

ผู้วิจัย : เคยมีกรณีที่เราคิดไม่ตรงกันไหมคะว่าตรงนี้ควรตัด ตรงนี้ควรจะยังคงอยู่

นิตยา : มีค่ะ มีเยอะ

ผู้วิจัย : แล้วถ้าเป็นนุพบทละคะ

นิตยา : นุพบทมักจะไม่ค่อยมีปัญหาอะคะ แต่ถ้าข่าวเขาขาดเนี่ยเขาจะบอกว่ามาเปลี่ยนเขาทำไม อย่างคำย่อไปเปลี่ยนไปเติมให้เขาเนี่ยเขาก็ว่าข่าวเขาขาดข่าวเขาเกินอะไรอย่างนี้ แล้วก็ทำอะไร ไม่ได้ไง คือปรีฟเนี่ยเป็นหน้าที่ที่ประเภทที่ค่อนข้างจำกัด เขาให้ดูถูกผิดอย่างเดียว

ผู้วิจัย : ดูถูกผิดนี้หมายถึง...

นิตยา : คำของภาษาค่ะ

ผู้วิจัย : อ้อ ดูตัวสะกด

นิตยา : ค่ะ ดูคำถูกคำผิดของภาษา หน้าที่ตัดข่าวนี่เป็นของซบเอดิเตอร์ หรือนักข่าวบางทีเขาก็จะ ตัดเอง

ผู้วิจัย : กรณีที่เห็นไม่ตรงกัน ถ้าเรามีเครื่องมือเช่นพจนานุกรม ช่วยตัดสินใจได้บ้างไหมคะ

นิตยา : ก็มีส่วนค่ะ แต่น้อยมาก

ผู้วิจัย : ปฏิบัติพจนานุกรมไหมคะ

นิตยา : ก็ใช้ค่ะ แต่โดยมากจะใช้นี้มากกว่า เข้าไปในเว็บไซต์ของราชบัณฑิตยฯ

ผู้วิจัย : ถ้ามีหลัก เช่นหลักการจับคู่พบพบบรรจุอยู่ในพจนานุกรม จะช่วยได้บ้างไหมคะ

นิตยา : ช่วยค่ะ ช่วย แต่รู้สึกจะใช้น้อย ส่วนใหญ่จะเอาไว้ดูคำถูกผิดมากกว่า

ผู้วิจัย : ถ้าเราให้ความเห็นราชบัณฑิตยฯ ได้ อยากให้เพิ่มอะไรเข้าไปในพจนานุกรมบ้างไหมคะ

นิตยา : ตอนนี้ราชบัณฑิตยฯ ดูงๆ ยังไงชอบกล อย่งไอ้เล่มใหญ่เล่มเล็กที่ออกมาใหม่มันก็มีที่ไม่ตรงกัน เลยไม่รู้ว่าจะอะไรคือมาตรฐานกันแน่ อยากถามเขาตรงนี้มากกว่า หรืออย่างศัพท์สแลง ศัพท์ปัจจุบันที่ออกมาใช้ไม่ตรงกับที่ใช้กัน

ผู้วิจัย : เรามีปัญหาจับคู่พบพบผิดคำบ้างไหมคะ เช่น ให้แก่ ให้กับ

นิตยา : เยอะมากค่ะ ((หัวเราะ)) เยอะมากเลย

ผู้วิจัย : แล้วอย่างนี้ราชบัณฑิตยฯ จะช่วยอย่างไรได้บ้างไหมคะ

นิตยา : ปกติราชบัณฑิตยฯ ก็บอกความหมายไว้แล้วนะค่ะ แต่ที่นี้เด็กเนี่ย ปฏิบัติเนี่ยค่ะ อาจใช้ไม่เป็น คือ ไม่ได้จับภาษาไทยกันมา คือทุกคนไม่ได้จับภาษาไทยกันมาเลยสักคน จบการเรีอนบ้าง รัฐศาสตร์ การเมืองบ้าง ไอ้การใช้ภาษานี้ค่อนข้างสะเปะสะปะ นอกจากชั่วโมงบินเท่านั้นที่จะช่วยได้

ผู้วิจัย : แล้วถ้าเขาให้ตัวอย่างจะดีไหมคะ มีตัวอย่างประโยคให้

นิตยา : ก็ดีค่ะ ดี อย่าง การ ความ เนี่ย เขาก็ยังใช้ผิด บางประโยคที่ควรใช้ ความ เขาก็ใช้ การ อย่างว่า อันนี้มันอยู่ที่เขาเองต้องรู้จักค้นคว้า คือควรมีความหมายแล้วก็ตัวอย่างประโยค จะได้ว่า ประโยคอย่างนี้ต้องใช้อะไร อย่างบางทีพบพบเขาให้ไว้หลายความหมายมาก คนใช้ก็อาจจะสับสน ถ้ามีตัวอย่างก็จะเห็นชัดเจนขึ้น

ผู้วิจัย : เป็นคู่มือที่จะช่วยตัดสินใจ...

นิตยา : ก็จะช่วยได้

ผู้วิจัย : เคยได้รับจดหมายข่าวหรือข่าวประชาสัมพันธ์จากราชบัณฑิตยฯ บ้างไหมคะ

นิตยา : บางทีเขาก็ส่งมาทางเลขานะคะ แต่ไม่ได้ส่งให้เรา ก็เลยไม่ได้ คือการประสานงานบางทีก็ยังไม่ดีเท่าไร

ผู้วิจัย : ทราบว่ามีสไลด์ล้นด้วย สไลด์ล้นกับพจนานุกรมใช้ต่างกันอย่างไรคะ

นิตยา : เราจะใช้พจนานุกรมราชบัณฑิตยฯ เป็นหลักนะคะ แต่หลายคนก็อาจจะมีทัศนคติไม่ค่อยดีเท่าไร เขาบอกว่าราชบัณฑิตยฯ สะเปะสะปะ เขาก็เลยไปใช้ของมติชนบ้าง ของอะไรบ้าง คำก็จะไม่เหมือนกัน บางทีเราเปลี่ยนไปให้ นักข่าวก็ไม่เอา มันก็เลยมีปัญหาว่า เออ ทำไมใช้ไม่ตรงกัน

ผู้วิจัย : เท่ากับว่าหนังสือพิมพ์ด้วยกันเองมีอิทธิพลต่อกันมากกว่าราชบัณฑิตยฯ มีอิทธิพลต่อหนังสือพิมพ์

นิตยา : ใช่ อย่างแทบลอยบางครั้งเขาก็อ้างอิงของมติชน ไม่เอาราชบัณฑิตยฯ แต่ของราชบัณฑิตยฯ บางทีเราเองก็ต้องเลือกคำนะคะ เพราะบางทีเขาก็ไม่นิยมกัน อย่างคำทับศัพท์เขา โปรดักต์ ใช้ พาน คนที่ใช้จีนก็หัวเราะกัน เขาบอกว่าคนอื่นเขาไม่ใช่ เขารับกันไม่ได้นะคะ บางทีต้องอิงสมัยนิยมบ้าง เรารับยังไม่ได้เลย

ผู้วิจัย : ตามกระบวนการ ปฏิบัติงานหนักมากไหมคะ

นิตยา : ค่อนข้างหนัก หนักมากเลย บางทีนักข่าวเขียนมา ชื่อคน ชื่อบริษัท ต้องจำและค้นคว้า คือใช้เน็ตค้นคว้าเลย

ผู้วิจัย : แปลว่าปฏิบัติใช้งานจากเน็ตมาก

นิตยา : ใช่เยอะมากเลยคะ พวกกูเกิ้ล เยอะ

ผู้วิจัย : เพราะฉะนั้น ถ้าจะให้ความรู้เพิ่มเติมทางเน็ตน่าจะดีใช่ไหมคะ

นิตยา : ค่ะ ช่วยได้มากเลยนะคะ คนข้างนอกหาข่าวน่าจะรู้ แต่คนข้างในนะไม่รู้ บางทีรับข่าวฟังไม่ชัดเจน มันก็ผิด พอผิดมันก็อยู่ที่เรา จะปล่อยไปก็ เอ๊ะ คำนี้เราเคยเห็น ชื่อนี้เขียนอย่างนี้ บริษัทนี้เขียนอย่างนี้ ก็จะเปลี่ยนให้เขา

ผู้วิจัย : กระบวนการข่าวที่ออกไปถ้ามีภาษาที่ผิด ปฏิบัติต้องรับผิดชอบสักทีเปอร์เซ็นต์

นิตยา : รับผิดชอบเต็มร้อยเลยคะ ขอบอกนะคะ บางทีข่าวที่ผิดเนี่ยไม่ได้ผิดที่เราคนเดียว ตัดคำผิดก็มี บีบคำเกินไปก็มี แต่เราก็ไม่ได้ปิดความรับผิดชอบทั้งหมดนะคะ แต่รู้กันอยู่แล้ว หนังสือพิมพ์ต้องรวดเร็ว จะให้ถูกต้องเป๊ะร้อยเปอร์เซ็นต์เป็นไปได้ นโยบายที่ว่าอยากให้ภาษาถูกต้องเนี่ย ออกไปสู่สื่อข้างนอก ทีนี้เวลาที่ให้เนาะเราไหวมั๊ย บางทีดูเป็นสองร้อยข่าวต่อวัน คือถ้าข่าวยาวเนี่ย ก็

แล้วแต่คนด้วย บางคนเร็วบางคนช้า อย่างคนเร็วเนี่ย 15 นาที ข่าว 60-70 นั้วนะคะ แต่ถ้าคนที่ช้ากว่านั้น บางทีครึ่งชั่วโมง บางทีถ้าผิดเยอะๆ ทุกบรรทัดอย่างนี้จะเสียเวลามากเลย บางทีชั่วโมงนึง

ผู้วิจัย : วันหนึ่งๆ จะมีข่าวเข้ามาประมาณสักกี่ข่าวคะ

นิตยา : ประมาณสองร้อยสามร้อยข่าว

ผู้วิจัย : ฝ่ายปฐพีมีกี่คนคะ

นิตยา : 9 คน ต้องดูแลเยอะมาก แล้วอย่างบางทีการประสานเนี่ย ส่งกันวันสุดท้าย ที่นี้ก็มาอัดกันอยู่วันเดียวที่จะต้องให้เสร็จเรียบร้อย ก็เลยเป็นภาระหนักของเรา บางทีข่าวไม่ผ่านเรา ไม่ทัน ไม่รอ เขาก็ผ่านไป

ผู้วิจัย : แต่ถ้ามีตัวอย่างที่ถูกต้อง...

นิตยา : คือ ราชบัณฑิตฯฯ ยังไม่มีสไลด์ของหนังสือพิมพ์ออกมา คืออยากให้มีตรงนั้นมากกว่า คือหนังสือพิมพ์เนี่ยเท่าที่อ่านดูค่อนข้างจะผิด

ผู้วิจัย : ทำเป็นเฉพาะหนังสือพิมพ์หรือคะ

นิตยา : เป็นสไลด์ของหนังสือพิมพ์ออกมาเลยคะ เป็นวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พื่ออยากให้เป็นอย่างนั้นมากกว่า เหมือนเรามีของวิชาชีพคอมพิวเตอร์อย่างเนี่ย เพราะหนังสือพิมพ์เนี่ย ถ้าพูดตามหลักนะคะ ค่อนข้างจะใช้ภาษาไทยผิดทุกฉบับนะจะจะให้ตรงเป๊ะภาษาไทยนะไม่มีสักฉบับ

ผู้วิจัย : แล้วถ้าราชบัณฑิตฯฯ เขาทำออกมาจริงจะมีคนยินยอมยินดีใช้ตามเขาไหมคะ

นิตยา : ก็... อันนี้พี่ว่าก็คงมีนะคะ แต่คงไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะทุกวันนี้คำศัพท์อะไรเขาก็ยังไม่ใช้ของราชบัณฑิตฯฯ เต็มร้อย เพราะหนังสือพิมพ์จะใช้ภาษาสมัยนิยมมากกว่า ภาษาสมัยนี้เป็นอย่างไรก็ใช้อย่างนั้น เขาว่าบางทีออกมามันก็ถอยหลังเข้าคลอง ไม่ทันสมัยแล้ว

ผู้วิจัย : แปลว่าราชบัณฑิตฯฯ กับหนังสือพิมพ์มักจะสวนทางกันตลอด

นิตยา : เราจะสวนทางกันตลอดคะ อย่างในการพาดหัวจะต้องใช้ภาษาที่กระชับเพราะหัวมันกำหนดมาว่าต้องใส่ไปเท่าไร ให้ใช้ตามหลักภาษาไทยมันลงไม่ได้

ผู้วิจัย : ถ้าอย่างภาระหนักก็อยู่ที่ปฐพี เพราะเมื่อที่ปฐพีบอกว่าปฐพีจะพยายามรักษาภาษาที่ถูกต้องไว้

นิตยา : ภาระหนักอยู่ที่ปฐพีจริงๆ ค่ะ บางทีเราต้องตัดเดิม เหมือนว่ารีไรต์ใหม่เลย นักข่าวเขียนมาเนี่ยบางทีเวลาจำกัดเขาไม่มีเวลาเขาก็ให้ปฐพีดูหน่อย เหมือนว่าเอาเราเป็นรีไรเตอร์โดยตรง มันก็เลยเป็นภาระหนัก แต่บางทีถ้าเวลากะชั้นซิดจริงๆ ก็ปล่อยเหมือนกันนะคะ เพราะว่าดีกว่าเขาจะเอา

ไปทั้งข่าวที่ไม่ผ่านเราเลย บางทีไม่ทัน ปิดข่าวสองทุ่ม แต่มาสองทุ่มครึ่ง สองทุ่มครึ่งเนี่ยเพิ่งส่ง 60 นีวเนี่ย ต้องมีฟิล์มแล้ว เราก็ต้องปล่อย ฝึกดูยังงี้ต้องปล่อย

ผู้วิจัย : คือกระบวนการเป็นอย่างนี้...

นิตยา : มันต้องประสานกันหมด ทั้งเวลา ทั้งคำที่เขาส่งมาต้องดูเรื่อง อ่านรู้เรื่อง ต้องประสานกันหมด พี่พูดตั้งแต่เมื่อสิบปีที่แล้ว จนป่านนี้ก็ยังไม่แก้อะไรไม่ได้

ผู้วิจัย : แล้วจะดีขึ้นได้อย่างไรคะ

นิตยา : คือถ้าราชบัณฑิตฯ ทำมามันยังป็นข้ออ้างอิงนะค่ะ คือถ้าพี่หาคำอะไรไม่ได้ ถ้าเขาเขียนมา สะเปะสะปะเนี่ย พี่ก็บอกว่าพี่เอาตามราชบัณฑิตฯ นะ เราไม่รู้จะอ้างอะไรแล้วให้เขาเชื่อ เขาก็ไม่ค่อยเชื่อถือปฐพีกันเท่าไร เพราะฉะนั้นเราจะเสนอแนะอะไรไปเขาก็ไม่ค่อยฟัง

ผู้วิจัย : ดังนั้นถ้าใครจะมากบอกว่าปัญหาในนิตยสารแล้วในหนังสือพิมพ์ เขาก็ไม่รู้ลึกกว่านิตยสารอะไรไหมคะ

นิตยา : คือมันก็อ่านทั่วๆ ไปนะค่ะ คือถ้าคนไม่ซีเรียสมาก ไม่ซีเรียสเรื่องภาษา มันก็อาจจะผ่านๆ ไป แต่จริงๆ ถ้าทำให้ภาษามันเสียก็ควรทำให้ถูกต้อง

ผู้วิจัย : แต่ด้วยความที่ว่ากระบวนการยังมีข้อบกพร่อง...

นิตยา : มีข้อบกพร่อง ไม่ใช่เล็กน้อยนะค่ะ เยอะเลย อย่างนักข่าวเนี่ยจริงๆ ก็มีความรู้ แต่จะเขียนลงไปเขียนเป็นภาษาพูด เดี่ยวค่อยให้รีไรต์... แล้วคนรีไรต์ก็มีคนเดียว ข่าวตั้งห้าหกข่าวเขาก็ไม่มีเวลา

ผู้วิจัย : หมายความว่าถึงแม้ราชบัณฑิตฯ จะยื่นมือมาแต่ก็ยังไม่ค่อยช่วยเท่าไร ทางผู้เขียนก็ต้อง...

นิตยา : มันอยู่ที่จิตสำนึกของคนทำว่าเขาจะรับตรงนั้นหรือเปล่า ถ้าเขาไม่รับราชบัณฑิตฯ ออก ยังไงเขาก็ไม่รับ

ผู้วิจัย : แล้วนโยบายไม่ช่วยเลยหรือคะ

นิตยา : นโยบายก็ช่วยได้ แต่ที่นั่น นโยบายต้องให้เข้มเลย เพราะถ้าไม่เข้ม เขาปล่อย มันก็ไม่ช่วยอะไร

ผู้วิจัย : อย่างป็นเป็นป็นป็นปรณรงคี่ให้ใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง ได้ทำอะไรที่เป็นการณรงคี่กันไหมคะ

นิตยา : เขาก็บอกว่า... เขาก็ไม่ได้บอกอะไรนะค่ะ มันก็เหมือนทั่วๆ ไปนะค่ะ ((หัวเราะ)) คือจริงๆ บก. แก่ก็กวัดขัน แก่ที่ว่า แต่ความที่เวลา... คือเวลานี้พี่ให้อันดับหนึ่งเลยนะว่ามันมีผลต่อการใช้ภาษาในการทำข่าวหนังสือพิมพ์ เพราะถ้าเวลาไม่ให้เนี่ยเราจะมานั่งดูซ้ำดูซ้ำคงเป็นไปไม่ได้ คง

ต้องใช้ความเคยชินไปก่อน แล้วคนทำข่าวไม่มีเวลาอ่านทวนหรือ บางที่เราจุดไปยัง ینگเขาก็จุดมา
อย่างนั้น แปลว่าคุณไม่ได้อ่านเลย ที่เราจุดเนี่ยบางที่เราถามไปเพราะเราไม่ทราบว่าเขาจะสื่ออะไร
เราไม่รู้ใจเขาอะ ไปเปลี่ยนอะไรเขาก็เป็นเรื่อง

ผู้วิจัย : เพิ่มจำนวนปฏิฟพอจะช่วยไหมคะ

นิตยา : มันก็มีส่วนช่วยนะคะ คือคุณว่าละเอียดขึ้น ไม่ต้องเร่งรีบ แต่ไม่ชั่วคราวร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะ
มันต้องดูพื้นฐานของคนที่ปฏิฟด้วย ว่าเป็นยังไง ก็อย่างที่บอกว่าที่ฝ่ายไม่มีจบเอกภาษาไทยเลยสัก
คน อย่างที่จบรัฐศาสตร์มา เคยทำหนังสือพิมพ์มา พี่ก็เลยทราบ เพราะอยู่ในวงการการพิมพ์มาเกือบ
สามสิบปี ประสบการณ์ช่วยได้นะคะ แต่บางคนเขาก็ไม่เอา ก็อยู่ที่จิตสำนึกของคนทำงานด้วยว่าเขา
จะรักในอาชีพเขามากแค่ไหน ถ้ารักก็จะช่วยได้ อย่างน้อยที่ฝ่ายบางคนอยู่ห่างๆ ก็จะค้นคว้าดู
อะไรๆ ซื่อคนอะไรๆ โดยมากเขาจะดูชื่อคนชื่อบริษัท เพราะต้องปฏิฟเยอะมาก

ผู้วิจัย : งานของปฏิฟก็จะเบาลงถ้าคนเขียนรับผิดชอบ...

นิตยา : ใช่ เคยพูดหลายครั้งว่าถ้านักข่าวช่วยนะ เราไม่ต้องมากังวลเรื่อง ศัพท์เฉพาะ ชื่อคน ชื่อ
บริษัท เราก็กังวล ไหนจะต้องดูคำฟุ่มเฟือย ประโยคซ้ำประโยคซ้อน เยอะมากเราต้องดูหมดเลย
แต่ปฏิฟก็ไม่ได้เป็นทุกคน ings พุดง่ายๆ ไม่กล้าตัด เคยตัดแล้วเขาว่าคุณมีหน้าที่อะไรตัด มันก็เป็น
ดาบสองคมนะ ตัดไปถ้าดีก็ดีไปหรือ ตัดของเขาผิดก็มีปัญหา เด็กมันก็เลยปล่อย ถ้าใครบอกให้ตัด
ได้เราก็ตัด พวกเราก็ช่วยได้เท่านี้
